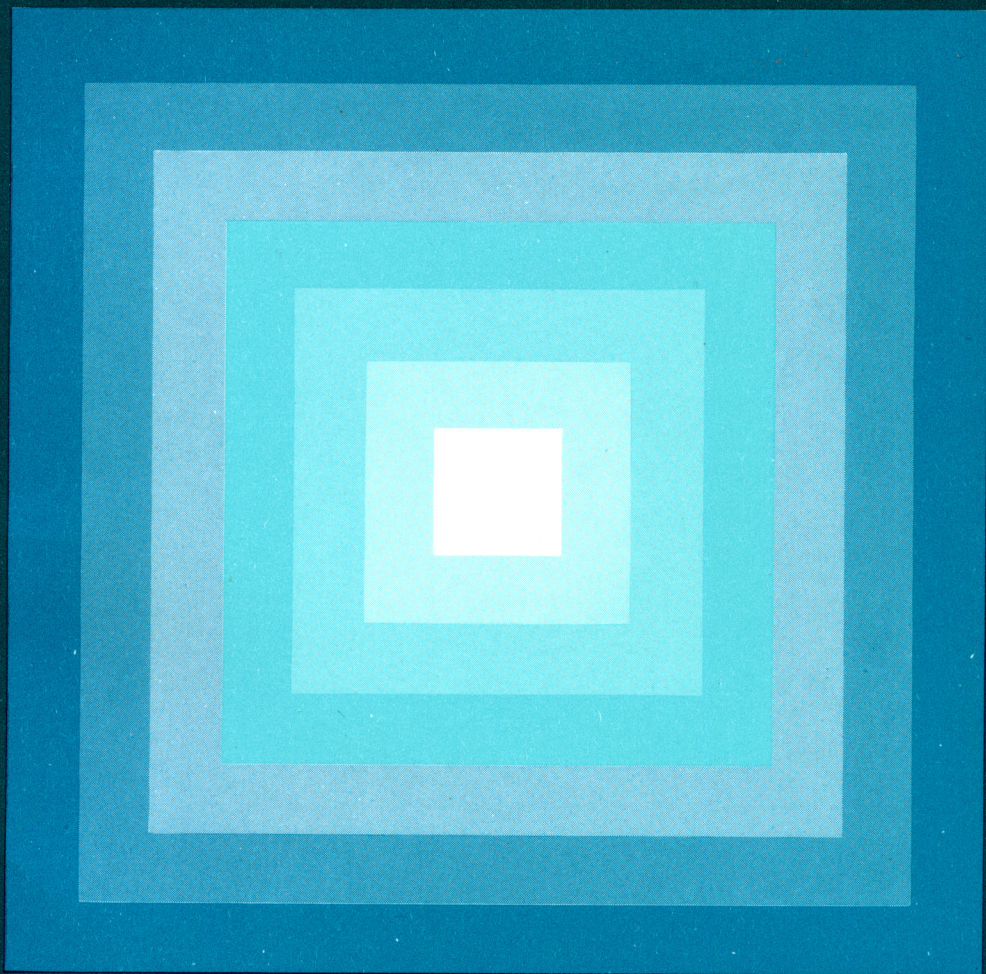

DOMINIC C.H. RIEU

AND OTHER SECRET THINGS

TALKS ABOUT SUBUD

Có những bí mật khác

Nguyên tác **And The Other Secret Things** của Dominic C.H.

Rieu

Minh Thần dịch 2005

© Phiên bản 10.2016 góc nhỏ

Dominic C. H. Rieu

Có những bí mật khác

Minh Thần
dịch 2005

The logo consists of the lowercase letters 'gn' in a stylized, cursive font. The 'g' is a vibrant orange-red, while the 'n' is a slightly darker shade of red. The letters are intertwined, with the 'n' appearing to sit on top of the 'g'.

2016

Mục lục

1. Bapak

Có những bí mật không thể tiết lộ được	9
Những chuyến đi ngoài thế giới	10
Tiếng Anh của Bapak	14
Thú đánh bài và tiếng Anh của Bapak	15
Bapak khi còn độc thân	18
Bapak khi già	19
Bapak như là một cái máy thu thanh	19
Khi Bapak quên điều mình muốn nói	20
Nhiệm vụ của Bapak trong cuộc sống	20
Subud sau khi Bapak mất	20

2. Sức khỏe và bệnh tật

Nafsu tạo nên bệnh thân kinh	23
Mỗi ngày nên tươi cười	23
Bác sĩ đoán bệnh chưa chắc đã đúng	24
Bệnh tật là một người bạn già	25
Bệnh tật sẽ đem chúng ta tới gần Thượng Đế	27
Không phải tâm linh cao là không có bệnh	28
Khi Bapak được mổ...	28

Bapak cảm thấy thế nào là già 30

3. Quan hệ giữa cha mẹ và con cái

Thụ thai là một điều dễ dàng 32

Phá thai 32

Đứa bé có thể liên lạc với người mẹ từ trong tử cung 33

Câu chuyện của ông Adam và bà Eva 33

Cha mẹ phải chú ý tới con cái 43

Những lỗi lầm và sự sai lầm được đem tới cho chúng ta 45

Tại sao có những đứa bé khi sinh lại có tật nguyền 46

Thanh lọc cho tư ngã và cho tổ tiên 48

Bapak giải đáp những thắc mắc của tác giả về vấn đề thanh lọc của người phụ nữ 49

4. Trực diện tử thần

Câu chuyện của một người đã chết 51

Những lời ta nói khi sắp chết 53

5. Subud là đại lộ hay ngõ cụt

Subud là Cekok 56

Nó có thể trở thành một nguồn gốc đen tối đối với ta 56

6. Trợ giúp người nghèo

Chúng ta phục vụ cho xã hội và chính quyền	58
Bổn phận chúng ta đối với tha nhân	59
Làm bạn với người nghèo	60
Một cảm xúc dân chủ xã hội	61
Một phương tiện để chúng ta chạy tội	62
Hãy làm điều tốt với người trong nhà trước khi làm điều tốt với người ngoài.	67
Bapak nghĩ rất nhiều về Kalimantan	68
Giảm bớt gánh nặng cho tất cả các bạn	69

7. Đọc kinh cầu nguyện

Hãy hình dung công trình của Thượng Đế, đừng hình dung Thượng Đế	71
Huấn luyện tâm và trí	72
Ta sẽ tự động đọc kinh cầu nguyện	72
Hãy chờ đợi...	73
Hãy định tâm... mọi việc sẽ tan biến	74
Đừng có trước tiên bày tỏ những điều ta ước muốn	74
Cái tâm rộng lớn như đại dương	75
Hãy dành nó cho tất cả nhân loại	76
Thượng Đế, xin Ngài hãy cho con thấy quyền năng của Ngài	76
Truyền bá cái Zikir	77

Latihan là cầu nguyện 78

8. Latihan

Hãy đứng nghiêm 79

Hãy đứng thẳng người 79

Hãy cảm nhận bản thân mình 79

Quy thuận, nhưng thứ quy thuận nào? 80

Một trạng thái hoàn toàn thanh tịnh 81

Cây non chưa cần phải có trái 81

Các bạn phải chuyển động 82

Những động tác do sự sống bên trong 82

Latihan là xưởng sửa chữa 85

Một cảm xúc yêu thương 86

Latihan không thay đổi 86

Hãy đào sâu để tìm hiểu bản chất của ta 87

Một sự rung động thường trực hiện diện bên trong
bản thân ta 89

Những điều chúng ta gọi là ‘tín ngưỡng’ 91

9. Đi tìm con người thật của ta

Bài học của giống chim 92

Cái chân thật và cái giả tạo bên trong ta 93

Đừng bao giờ tới trễ 94

Các bạn luôn luôn phải đề cao cảnh giác	95
Kẻ nào có thể nói: ‘Tôi có lỗi’	96
Cặp mắt của một kẻ được thanh lọc	96
Thế nào là con người	97
Thế nào là thánh thiện	98
Bản chất các bạn sẽ giống như một cái giếng	98

10. Trắc nghiệm

Trắc nghiệm để hiểu được những thành phần của cơ thể	100
Quyền năng Thượng Đế đổi chất chúng ta	101
Người đàn bà có latihan không thay đổi	101

11. Sự cần thiết của tôn giáo

Những giáo lí trong sáng, được đẹp để diễn tả không thể là sự thật được	104
Tôn giáo có một hình thức tôn thờ, một vị Giáo Chủ và một cuốn Thánh Thư	105
Chúng ta là những con người và cần có một khuôn mẫu	105
Đức hạnh được cổ võ bởi những lễ tiết của tôn giáo	106
Các tiết lễ của tôn giáo tạo được sự hoà thuận giữa người và người	106
Đừng tránh né những gì được coi là bình thường	106

Hãy lựa chọn tôn giáo nào mà ta có thể dễ dàng theo nhất	107
Tôn giáo được ban cho con người nhưng đã trở nên hạn hẹp	108
Cái hakekat được đem thêm vào cái shariat	109
Ta cứ việc giữ đạo và chờ đợi	109
Những chứng nghiệm của một người theo đạo Phật	110

12. Hạnh phúc và buồn phiền

Hạnh phúc đến với ta do một nội cảm trong sạch	112
Một cái tâm không biết tự kiềm chế sẽ tạo đau khổ	114
Địa ngục kề cận với thiên đàng	116
Đừng vui quá mà cũng đừng buồn quá	117
Sự quân bình giữa hạnh phúc và buồn phiền	117
Làm cách nào để mình được phần khởi	118

Tác giả

1. Bapak

Có những bí mật không thể tiết lộ được

Có một câu hỏi về tự truyện của Bapak: ‘Việc làm này có tốt hay không, nếu Bapak bắt đầu viết nó? Dù có được in ra, thì có điều không thể chối được là nó đã được viết. Bởi ngay cả trong trường hợp của đức giáo chủ Muhammed, chúng ta không thể biết được chi tiết về đời sống ngài, vì không phải chính ngài đã viết nó ra, mà là do người khác.’ Câu trả lời của Bapak là, nói cho đúng, thì điều đó phải là vậy, vì câu truyện của một người như một vị thiên sứ, hay một người đã tiếp nhận được điều gì trong kedjiwaan là một việc ta không bao giờ có thể thuật lại với đầy đủ chi tiết được. Đó là bởi vì những chi tiết về đời sống của một người đã tiếp nhận được Ân Huệ của Thượng Đế, hoặc đã trải qua tất cả những giai đoạn của kedjiwaan tới trình độ của Thượng Đế Toàn Năng, và đã gặp gỡ Thượng Đế Toàn Năng, đã thông qua rất nhiều điều được coi là bí mật, những bí mật của đời sống, khiến cho những câu truyện đó khi được thuật lại, chúng không thể được thuật lại với đầy đủ chi tiết, chúng chỉ đã được thuật lại theo hoàn cảnh (as far as necessary), bởi vì những chi tiết có thể nguy hiểm. Chẳng hạn, Bapak nói, các bạn đã từng bao giờ thấy người nào trong trạng thái khủng hoảng hay chưa? Một người trong trạng thái khủng hoảng, mặc dù tìm cách hạn chế những hành vi của mình, hẳn không thể làm được điều đó, vì kẻ hành động trong lúc đó là djiwa.

Vậy rõ rệt là djiwa đã trải qua rất nhiều điều nguy hiểm, nếu chúng được chứng nghiệm không đúng lúc và không đúng chỗ. Chẳng hạn, trong các chứng nghiệm của Bapak, Bapak đã có lần thấy mình tại một nơi chốn rất xa thế gian này, trên tất cả các thái dương hệ và thiên hà. Vậy khi Bapak nói điều đó, các bạn lập tức sẽ nói rằng điều này có thực hay không? Thế thì hiển nhiên đây không phải là điều cần được kể lại, vì nó sẽ chỉ khiến cho người ta đặt câu hỏi. Và điều quan trọng nhất không phải là việc đánh thức cái óc tư duy đặt câu hỏi, vì điều này sẽ không dẫn tới con đường chân chính.

Những chuyến đi ngoài thế giới

Động tác của trí óc là suy tư. Thông thường chúng ta suy tư về một điều mà chúng ta cần phải suy tư, khi có điều gì trước mặt chúng ta suy tư về. Nhưng sau này, dần dần, chúng ta sẽ có kinh nghiệm suy tư về điều không phải do thế gian này, hay nafsu: tóm lại, chúng ta có thể suy tư ngoài thế gian này. Sự suy tư của chúng ta có thể nhận biết được và tự hướng về những điều không liên hệ tới thế gian này. Điều đó có thể xảy ra là vì cái động cơ thực sự của tư tưởng không phải là trí óc, mà là điều Bapak gọi là cái aras, cái aras là nơi chốn hay động cơ của tư tưởng không do thế gian này và nafsu. Khi suy tư với cái aras - cái trí óc được thanh lọc bởi Thượng Đế - chúng ta có thể suy tư về những điều ngoài thế gian này.

Tới đây, Bapak không thuật lại cho các bạn điều ấy để khoe khoang. Tuy nhiên, nếu Bapak tìm cách nói cho các bạn nghe điều đó nghĩa là gì, thì điều này giống với việc suy tư ngoài thế gian này, và các bạn có thể nói với Bapak: ‘Bapak, ông nói láo’. Vì các bạn chưa chứng nghiệm được những điều Bapak đã chứng nghiệm, tất cả những gì các bạn có thể nói là ‘Nghe như là những điều bịa đặt’. Bapak không hề nói: ‘Không phải vậy’. Thực ra, đó là một điều tốt, một điều đúng, chúng ta đừng bao giờ tin những điều mà chúng ta chưa được biết. Việc chúng ta phê phán hay hoài nghi tất cả những điều mà chúng ta chưa được biết là một điều nên làm.

Đức Giáo Chủ Muhammed đã chứng nghiệm được những điều mà Bapak đang nói tới, và Bapak cũng có những chứng nghiệm tương tự. Đức Giáo Chủ Muhammed không những đã có thể suy tư về thế giới bên

kia, mà còn có thể đi từ thế gian này tới thế giới của Thượng Đế. Đi qua tất cả những thế giới tiếp cận cho tới khi ngài đạt tới Tầng Trời Thứ Bảy và Ngai Vàng của Thượng Đế.

Chúng ta không thể dùng những chữ ‘mặt đối mặt’ để mô tả đức Giáo Chủ Muhammed, hay cuộc gặp gỡ của Bapak tại đó. Câu nói ‘mặt đối mặt’ diễn tả sự hiện hữu của hai thực thể. Trong trường hợp này, một trong hai thực thể là Thượng Đế. Câu nói đó không đúng, điều này sẽ có nghĩa là có 2 Thượng Đế, hoặc 3, hoặc 4, hoặc nhiều hơn.

Khi Bapak đã đạt tới chỗ cao nhất, chỗ tuyệt đỉnh, thì tại đó chẳng có gì hết. Khi ta đạt tới chỗ cao vô cùng, thì sẽ không còn thấy có hướng đi nào nữa.

Tại chỗ đó, Bapak hỏi: ‘Thượng Đế ở đâu?’.

Và ngay lúc đó từ bên trong bản thân Bapak có câu đáp: ‘Allah, Allah, Allah’. Và Bapak biết rằng đó là câu đáp. Rồi Bapak trở lại thế gian này. Anh Hazairin (một người bạn của Bapak) lập tức hiểu được ý nghĩa của điều đó.

Chứng nghiệm đó cho thấy sự khác biệt giữa Thượng Đế và con người. Thượng Đế có thể đồng hoá mình với mọi vật Ngài đã tạo, từ cái cao nhất cho tới cái thấp nhất. Chỉ có con người là kẻ, một khi đã đạt được điều gì cao, không muốn có liên hệ với những gì thấp hơn. Thượng Đế thì không như vậy.

Khi đức Giáo Chủ Muhammed đã đi tới Tầng Trời Thứ Bảy, ngài trông thấy một cái cây vươn lên từ tầng trời thấp nhất xuyên qua tất cả 7 tầng trời cho tới tầng trời cao nhất. Thân cây đâm từ tầng trời này qua tầng trời nọ, và lá cây thì rộng lớn hơn những hòn đảo của thế gian này.

Khi đức Giáo Chủ Muhammed sau này thuật lại chứng nghiệm đó, thì thiên hạ nói rằng ông ta nói láo. Và tất nhiên đối với họ và chúng ta thì điều đó vẫn còn là một sự bịa đặt, vì chúng ta chưa bao giờ trông thấy một cái cây như vậy. Tuy nhiên, đối với Đức Giáo Chủ Muhammed thì đó không phải là một sự bịa đặt. Đó là một chứng nghiệm có thật.

Bapak nói rằng điều đó là đúng. Nếu Bapak nói với chúng ta 100 lần rằng đường có vị ngọt và nếu chúng ta chưa bao giờ nếm đường, thì chúng ta không bao giờ có thể tin Bapak được. Chúng ta bắt buộc phải

cảm thấy là Bapak nói láo, chỉ vì chúng ta chưa bao giờ có thể hình dung được điều đó. Thực ra, chúng ta chỉ nên tin những điều được sự bảo đảm của kinh nghiệm bản thân.

Đó là điều tại sao với tư cách là người Hồi giáo, nếu chúng ta là người Hồi giáo, chúng ta được yêu cầu phải nói: Ashadu alla illaha illallah (tôi làm chứng rằng không có gì đáng tôn thờ bằng Thượng Đế). Điều này có nghĩa là các bạn đã biết nó. Làm sao các bạn có thể biết nó và làm chứng cho nó, nếu chưa chứng nghiệm được nó? Các bạn chỉ có thể làm chứng, một khi đã chứng nghiệm được thực tế. Đó là ý nghĩa của sự tuyên bố tín ngưỡng trong đạo Hồi.

Tuy nhiên, điều Thượng Đế mong con người làm không phải là điều khó khăn. Đó không phải là điều gì ta đạt được nhờ sự hạn chế, khổ hạnh và lao lực. Trái lại, đó là một điều đơn giản và dễ dàng. Đó là điều chúng ta tiếp nhận trong latihan kedjiwaan. Tất cả những gì chúng ta phải làm là việc tuân theo, tuân theo sự hướng dẫn của Thượng Đế Toàn Năng có cho chúng ta trong latihan. Bởi Thượng Đế gần gũi với chúng ta hơn tất cả những gì chúng ta có thể làm. Nếu chúng ta nhìn điều gì, Thượng Đế sẽ gần gũi hơn cái nhìn của chúng ta. Nếu chúng ta nói, Thượng Đế sẽ gần gũi với chúng ta hơn giọng nói của chúng ta - điều này có nghĩa là việc tuân theo sự hướng dẫn của Thượng Đế là điều rất đơn giản và dễ dàng đối với chúng ta.

Đó là điều tại sao chúng ta chỉ nên bám vào những kinh nghiệm của bản thân và tại sao chúng ta không thể nghiên cứu latihan kedjiwaan được. Chẳng hạn, giả dụ chúng ta thấy điều gì và thấy nó là màu xanh, nhưng có người khác nói rằng nó có màu khác. Chúng ta không thể nói rằng điều người khác nói là đúng. Chúng ta phải nói rằng điều chúng ta thấy với cặp mắt mình là đúng. Chúng ta phải nói: 'Theo cặp mắt tôi thì đó là màu xanh. Nếu phải nói rằng đó là màu đỏ, thì tôi sẽ phủ nhận sự thông suốt của chính mình, bản chất của chính mình. Mắt tôi không phải là mắt bạn: điều tôi thấy không phải là điều bạn thấy, Theo chỗ hiểu biết của tôi thì đó là màu xanh.' Đó là thái độ đúng đắn, thái độ chúng ta phải có.

Latihan kedjiwaan được đặt nền tảng trên thực tại sự hướng dẫn của Thượng Đế Toàn Năng bên trong con người chúng ta, chúng ta chỉ biết tuân theo nó và không thể nghiên cứu nó với trí tuệ hay sức mạnh của chính mình.

Thế thì điều gì chúng ta có thể nghiên cứu với trí tuệ và sức mạnh của chính mình? Chỉ có lãnh vực của ma vương (the satanic) chúng ta mới có thể nghiên cứu và đeo đuổi với khả năng của bản thân. Nhưng nếu chúng ta nhất quyết nghiên cứu lãnh vực của ma vương, hoặc đeo đuổi nó và đạt được nó, thì chúng ta sẽ chỉ đạt được đời sống trong cảnh giới của ma vương - điều được gọi là đời sống trên bình diện siêu hình (astral plane) .

Cái thế giới siêu hình đó là một thế giới bên trong thế gian này, trái đất này. Điều chúng ta đạt được bằng cách tự hiến mình cho ma vương là một đời sống nằm trong thế gian. Bapak không biết là một đời sống như vậy sẽ kéo dài được bao lâu: có thể hàng triệu năm. Nhưng vị trí của đời sống đó vẫn còn bên trong thế gian này.

Điều ấy trái ngược với chứng nghiệm của đức Ki Tô. Đức Ki Tô đang sống, hiện vẫn còn sống. Đức Ki Tô hiện ý thức được tất cả những điều ngài đã trải qua trong đời mình.

Các bạn hỏi làm thế nào Bapak biết được điều này. Vì Bapak đã có chứng nghiệm bản thân. Bapak đã gặp đức Ki Tô.

Điều đức Ki Tô nói khi ngài vẫn còn sống là một sự thật. 'Có ích lợi gì với tôi được làm vua trên thế gian này? Tôi không phải là vua nơi đây, mà là vua nơi trên kia. Có lợi lộc gì khi được làm vua nơi đây? Cái thế gian này chẳng là gì hết, nếu so sánh với cái thế giới bên kia.

Và đó là sự thật. Bapak nói rằng một khi các bạn đã chứng nghiệm được những thế giới khác ngoài thế giới này, thì cái thế giới này chẳng là gì hết và ta sẽ thấy không có lí do gì để sống tại đây. Nơi đây, nếu không chịu kiếm cơm thì các bạn không có gì ăn. Trên kia, nội chỉ việc nghĩ tới nó và ước muốn nó là các bạn lập tức sẽ được toại nguyện.

Đó là điều tại sao Bapak nói với các bạn rằng Bapak không thích trở thành một người được coi là quan trọng trên thế gian này. Có bao giờ Bapak đã muốn trở thành tổng thống hay tổng trưởng đâu? Do Ý Thượng Đế, điều đó đã không xảy ra. Bapak chỉ biết tuân theo những điều Bapak cảm thấy là con đường tốt đẹp cho đời sống. Chỉ có thế thôi. Và ngoài ra, nói trắng ra là vậy, giả dụ sau này Thượng Đế hỏi Bapak 'Làm sao mà con lại muốn trở thành tổng trưởng, sau khi đã chứng nghiệm được tất cả những điều đó?' Không, Bapak thấy rất mãn nguyện.

Bapak đã chứng nghiệm được, như Bapak đã mô tả, những điều như là việc biết được đức Ki Tô hiện vẫn còn sống. Đó không phải là một đời sống tưởng tượng. Đó là một đời sống chân thật. Đức Ki Tô thực hãy còn sống, ngài hiện đang sống.

Điều này tương tự với việc chính Bapak đã đi ra ngoài thế giới này. Bapak đã chứng nghiệm được điều này một cách tương tự với điều, sau này, lúc Bapak đi máy bay tới Anh quốc. Từ trên máy bay Bapak nhìn xuống và nói : ‘ Quả thật y như vậy, đây đúng là điều mình đã thấy trước kia’. Sự khác biệt là, nếu lúc đó Bapak rớt từ trên máy bay xuống, thì Bapak sẽ phải chết, nhưng trước đây, khi Bapak đi ra ngoài thế gian này, Bapak không thể chết được, vì Bapak đã đi với djiwa của mình.

Có những người tin rằng đức Giáo Chủ Muhammed, khi thực hiện cuộc Hành Trình hay Thăng Thiên, ngài đã đi với thân xác mình. Đó không phải là trường hợp của ngài. Chẳng hạn, khi đức Giáo Chủ Muhammed trở lại thế gian này, ngài đã đi ngang qua một đám thường nhân trong sa mạc và chào họ: ‘Assalamu alaikum !’. Và họ đã chào lại ngài. Nhưng trong lúc họ đáp lời chào, thì ngài đã biến mất - vì ngài đã đi hết sức nhanh. Họ không hiểu là ngài đã biến đi đâu và bằng cách nào. Đức Giáo Chủ Muhammed đã đi với djiwa của mình, với thực tại. Djiwa đi nhanh không thể tưởng tượng nổi ! Vận tốc của djiwa nhanh hơn vận tốc của ánh sáng hay ánh đèn.

Bapak nói rằng tất cả những điều Bapak đã chứng nghiệm đều được viết trong cuốn tự truyện của Bapak. Nhưng hiện nay Bapak chưa cho xuất bản, tối thiểu là cho tới khi Bapak chưa mất. Nếu bây giờ Bapak cho xuất bản thì thế giới sẽ bị giao động vì nó - bởi có rất nhiều điều mà thiên hạ không thể hiểu nổi và chấp nhận được... Bapak thực sự không thể trách thiên hạ được, nếu đọc nó thì họ sẽ nói rằng đó là những điều bịa đặt. Nếu thiên hạ chưa có bất cứ chứng nghiệm nào, thì làm sao họ có thể tin được? Nếu có người nào không chịu hiểu, thì làm sao ta có thể ép buộc họ phải hiểu?

Tiếng Anh của Bapak

Bapak đã già rồi, Bapak muốn được đi đây đó và cũng muốn nói được tiếng Anh. Nhưng đôi khi được dịp trò chuyện với người Anh thì tôi lại

nói sai tiếng Anh. Đúng, tôi có thể hiểu được tiếng Anh. Ông Bennet cho rằng việc tôi cho là mình không nói được nó là điều không đúng. Thật vậy, tôi có thể hiểu được nó, nhưng các thiên thần là những vị đã trả lời (cho tôi), họ có thể hiểu được tiếng Anh.

Thú đánh bài và tiếng Anh của Bapak

Thông thường, khi ta học được điều gì tốt, thì ta đã cần cố rồi, ta phải mất 10 năm, hay tối thiểu là 5 năm. Nhưng học một thói xấu là điều rất dễ. Chẳng hạn, Bapak biết đánh bài, điều được gọi là chiki, đó là cách đánh bài với những lá bài Trung Quốc. Bapak thường chơi chiki rất khá. Để học cách đánh bài Bapak không cần tới một tuần lễ, chỉ cần 3 đêm là đủ. Nhưng học tiếng Anh là một vấn đề khác, có 10 chữ vô thì lại có 10 chữ ra, có 15 chữ vào thì lại có 20 chữ đi. Và ngay cả những điều Bapak biết trước đây cũng biến mất. Thực ra, con người là như vậy. Điều tốt đến do người, mà điều xấu đến cũng do con người. Là con người là một điều tốt, và không là con người cũng là một điều tốt.

Động tác của trí óc là suy tư. Thông thường chúng ta suy tư về một điều mà chúng ta cần phải suy tư, khi có điều gì trước mặt chúng ta suy tư về. Nhưng sau này, dần dần, chúng ta sẽ có kinh nghiệm suy tư về điều không phải do thể gian này, hay nafsu: tóm lại, chúng ta có thể suy tư ngoài thể gian này. Sự suy tư của chúng ta có thể nhận biết được và tự hướng về những điều không liên hệ tới thể gian này. Điều đó có thể xảy ra là vì cái động cơ thực sự của tư tưởng không phải là trí óc, mà là điều Bapak gọi là cái aras, cái aras là nơi chốn hay động cơ của tư tưởng không do thể gian này và nafsu. Khi suy tư với cái aras - cái trí óc được thanh lọc bởi Thượng Đế - chúng ta có thể suy tư về những điều ngoài thể gian này.

Tới đây, Bapak không thuật lại cho các bạn điều ấy để khoe khoang. Tuy nhiên, nếu Bapak tìm cách nói cho các bạn nghe điều đó nghĩa là gì, thì điều này giống với việc suy tư ngoài thể gian này, và các bạn có thể nói với Bapak: 'Bapak, ông nói láo'. Vì các bạn chưa chứng nghiệm được những điều Bapak đã chứng nghiệm, tất cả những gì các bạn có thể nói là 'Nghe như là những điều bịa đặt'. Bapak không hề nói: 'Không phải vậy'.

Thực ra, đó là một điều tốt, một điều đúng, chúng ta đừng bao giờ tin những điều mà chúng ta chưa được biết. Việc chúng ta phê phán hay hoài nghi tất cả những điều mà chúng ta chưa được biết là một điều nên làm.

Đức Giáo Chủ Muhammed đã chứng nghiệm được những điều mà Bapak đang nói tới, và Bapak cũng có những chứng nghiệm tương tự. Đức Giáo Chủ Muhammed không những đã có thể suy tư về thế giới bên kia, mà còn có thể đi từ thế gian này tới thế giới của Thượng Đế. Đi qua tất cả những thế giới tiếp cận cho tới khi ngài đạt tới Tầng Trời Thứ Bảy và Ngai Vàng của Thượng Đế.

Chúng ta không thể dùng những chữ ‘mặt đối mặt’ để mô tả đức Giáo Chủ Muhammed, hay cuộc gặp gỡ của Bapak tại đó. Câu nói ‘mặt đối mặt’ diễn tả sự hiện hữu của hai thực thể. Trong trường hợp này, một trong hai thực thể là Thượng Đế. Câu nói đó không đúng, điều này sẽ có nghĩa là có 2 Thượng Đế, hoặc 3, hoặc 4, hoặc nhiều hơn.

Khi Bapak đã đạt tới chỗ cao nhất, chỗ tuyệt đỉnh, thì tại đó chẳng có gì hết. Khi ta đạt tới chỗ cao vô cùng, thì sẽ không còn thấy có hướng đi nào nữa.

Tại chỗ đó, Bapak hỏi : ‘ Thượng Đế ở đâu ?’.

Và ngay lúc đó từ bên trong bản thân Bapak có câu đáp: ‘ Allah, Allah, Allah’. Và Bapak biết rằng đó là câu đáp. Rồi Bapak trở lại thế gian này. Anh Hazairin (một người bạn của Bapak) lập tức hiểu được ý nghĩa của điều đó.

Chứng nghiệm đó cho thấy sự khác biệt giữa Thượng Đế và con người. Thượng Đế có thể đồng hoá mình với mọi vật Ngài đã tạo, từ cái cao nhất cho tới cái thấp nhất. Chỉ có con người là kẻ, một khi đã đạt được điều gì cao, không muốn có liên hệ với những gì thấp hơn. Thượng Đế thì không như vậy.

Khi đức Giáo Chủ Muhammed đã đi tới Tầng Trời Thứ Bảy, ngài trông thấy một cái cây vươn lên từ tầng trời thấp nhất xuyên qua tất cả 7 tầng trời cho tới tầng trời cao nhất. Thân cây đâm từ tầng trời này qua tầng trời nọ, và lá cây thì rộng lớn hơn những hòn đảo của thế gian này.

Khi đức Giáo Chủ Muhammed sau này thuật lại chứng nghiệm đó, thì

thiên hạ nói rằng ông ta nói láo. Và tất nhiên đối với họ và chúng ta thì điều đó vẫn còn là một sự bịa đặt, vì chúng ta chưa bao giờ trông thấy một cái cây như vậy. Tuy nhiên, đối với Đức Giáo Chủ Muhammed thì đó không phải là một sự bịa đặt. Đó là một chứng nghiệm có thật.

Bapak nói rằng điều đó là đúng. Nếu Bapak nói với chúng ta 100 lần rằng đường có vị ngọt và nếu chúng ta chưa bao giờ nếm đường, thì chúng ta không bao giờ có thể tin Bapak được. Chúng ta bắt buộc phải cảm thấy là Bapak nói láo, chỉ vì chúng ta chưa bao giờ có thể hình dung được điều đó. Thực ra, chúng ta chỉ nên tin những điều được sự bảo đảm của kinh nghiệm bản thân.

Đó là điều tại sao với tư cách là người Hồi giáo, nếu chúng ta là người Hồi giáo, chúng ta được yêu cầu phải nói: Ashadu alla illaha illallah (tôi làm chứng rằng không có gì đáng tôn thờ bằng Thượng Đế). Điều này có nghĩa là các bạn đã biết nó. Làm sao các bạn có thể biết nó và làm chứng cho nó, nếu chưa chứng nghiệm được nó? Các bạn chỉ có thể làm chứng, một khi đã chứng nghiệm được thực tế. Đó là ý nghĩa của sự tuyên bố tín ngưỡng trong đạo Hồi.

Tuy nhiên, điều Thượng Đế mong con người làm không phải là điều khó khăn. Đó không phải là điều gì ta đạt được nhờ sự hạn chế, khổ hạnh và lao lực. Trái lại, đó là một điều đơn giản và dễ dàng. Đó là điều chúng ta tiếp nhận trong latihan kedjiwaan. Tất cả những gì chúng ta phải làm là việc tuân theo, tuân theo sự hướng dẫn của Thượng Đế Toàn Năng có cho chúng ta trong latihan. Bởi Thượng Đế gần gũi với chúng ta hơn tất cả những gì chúng ta có thể làm. Nếu chúng ta nhìn điều gì, Thượng Đế sẽ gần gũi hơn cái nhìn của chúng ta. Nếu chúng ta nói, Thượng Đế sẽ gần gũi với chúng ta hơn giọng nói của chúng ta - điều này có nghĩa là việc tuân theo sự hướng dẫn của Thượng Đế là điều rất đơn giản và dễ dàng đối với chúng ta.

Đó là điều tại sao chúng ta chỉ nên bám vào những kinh nghiệm của bản thân và tại sao chúng ta không thể nghiên cứu latihan kedjiwaan được. Chẳng hạn, giả dụ chúng ta thấy điều gì và thấy nó là màu xanh, nhưng có người khác nói rằng nó có màu khác. Chúng ta không thể nói rằng điều người khác nói là đúng. Chúng ta phải nói rằng điều chúng ta thấy với cặp mắt mình là đúng. Chúng ta phải nói: ' Theo cặp mắt tôi thì đó là màu xanh. Nếu phải nói rằng đó là màu đỏ, thì tôi sẽ phủ nhận sự thông suốt của chính mình, bản chất của chính mình. Mắt tôi không

phải là mắt bạn: điều tôi thấy không phải là điều bạn thấy, Theo chỗ hiểu biết của tôi thì đó là màu xanh.' Đó là thái độ đúng đắn, thái độ chúng ta phải có.

Latihan kedjiwaan được đặt nền tảng trên thực tại sự hướng dẫn của Thượng Đế Toà năng Bên trong con người chúng ta, chúng ta chỉ biết tuân theo nó và không thể nghiên cứu nó với trí tuệ hay sức mạnh của chính mình.

Thế thì điều gì chúng ta có thể nghiên cứu với trí tuệ và sức mạnh của chính mình? Chỉ có lãnh vực của ma vương (the satanic) chúng ta mới có thể nghiên cứu và đeo đuổi với khả năng của bản thân. Nhưng nếu chúng ta nhất quyết nghiên cứu lãnh vực của ma vương, hoặc đeo đuổi nó và đạt được nó, thì chúng ta sẽ chỉ đạt được đời sống trong cảnh giới của ma vương - điều được gọi là đời sống trên bình diện siêu hình (astral plane) .

Cái thế giới siêu hình đó là một thế giới bên trong thế gian này, trái đất này. Điều chúng ta đạt được bằng cách tự hiến mình cho ma vương là một đời sống nằm trong thế gian. Bapak không biết là một đời sống như vậy sẽ kéo dài được bao lâu: có thể hàng triệu năm.

Bapak khi còn độc thân

Trong hôn nhân 2 người hợp lại để thành một. Đó là nguyên nhân tại sao người Java thường gọi người vợ là garawor, đó là cách đảo chữ (anagram) của những từ có nghĩa là một phần nửa của toàn thể, nếu người vợ là phần nửa của toàn thể, thì người chồng là phần nửa còn lại.

Việc hôn nhân là sự tạo lập một con người toàn diện từ một người đàn ông và một người đàn bà là một sự kiện của kinh nghiệm, và đó là điều Bapak đã chứng nghiệm cho bản thân mình. Khi còn độc thân Bapak nhớ lại là trong những năm trước khi mình kết hôn, các tư tưởng của Bapak trôi dạt hết chỗ này tới chỗ khác. Không có điều gì trong đời sống của Bapak là dứt khoát, là một mục tiêu hay phương hướng dứt khoát. Điều này chỉ phát sinh, sau khi Bapak đã kết hôn. Vậy, hiển nhiên mục đích của hôn nhân là sự tạo lập từ hai người một người độc nhất, một người với một mục tiêu và một nhân cách dứt khoát.

Bapak khi già

Đã đến lúc phải cầu chúc các bạn ngủ ngon, vì Bapak đã tự hứa với mình rằng nếu thức khuya, thì Bapak không được thức khuya quá 11 giờ, mà lúc này là 11 giờ 7 phút. Vậy, Bapak đã vượt quá ranh giới, cho nên Bapak ngưng lại lúc này và mong rằng các bạn sẽ không thất vọng. Sự kiện là bằng cách đó, nếu các bạn tiếp nhận được những gì Bapak vừa mới nói, thì các bạn sẽ được miễn nguyên và Bapak cũng được miễn nguyên, và tất cả chúng ta đều có thể ngủ ngon. Nhưng nếu Bapak tiếp tục đàm đạo cho tới khuya, thì hậu quả là Bapak sẽ không thể ngủ được khi trở về nhà, và có lẽ chỉ có thể ngủ được 3 tiếng đồng hồ, vì nếu đi ngủ sau 11 giờ thì Bapak sẽ thức dậy lúc 3 giờ. Và nguyên nhân là Bapak đã già rồi... Bapak đã 82 tuổi.

Bapak như là một cái máy thu thanh

Bapak muốn nói một điều gì giữa dấu ngoặc, giữa những gì Bapak đang nói với các bạn: đó là việc Bapak không thích bị làm mất sự yên tĩnh. Bapak muốn giải thích rằng khi đang nói với các bạn, Bapak như là một đài phát thanh tiếp nhận được điều gì, hoặc nói cách khác, Bapak có thể nói rằng mình giống với một cái máy thu thanh chỉ tiếp nhận những gì được truyền tới cho mình. Cho nên, Bapak hoàn toàn trống rỗng trong lúc đó và chỉ chờ đợi những gì sẽ đến, và những điều được nói không do cái máy phát thanh, mà là do chổi truyền phát. Cho nên, Bapak chỉ nhận thức được cái âm thanh được truyền qua cho mình. Vậy thì điều này cũng có nghĩa là khi bị làm mất sự yên tĩnh, Bapak hầu như là bị xoá sạch, và không còn ý thức được bất cứ điều gì bên trong mình. Và Bapak không thể làm bất cứ điều gì khác, ngoài việc đợi chờ cho tới khi Đấng truyền phát bắt đầu hoạt động trở lại.

Do đó, Bapak không trách các bạn đã làm mất sự yên tĩnh của Bapak, vì người đã làm mất sự yên tĩnh của Bapak chỉ muốn tìm cách điều chỉnh lại một vài điều thực sự cần thiết nào đó. Nhưng Bapak muốn giải thích cho các bạn hay điều đó để các bạn có thể thông cảm.

Khi Bapak quên điều mình muốn nói

Có 2 con đường để con người có thể đạt được điều gì siêu phàm, con đường của Kodrat, đó là Ý Thượng Đế, và con đường của Erodar, con đường của sự tự tạo, sự tự lập ngầm chứa trong quá trình tiết dục. Sau khi nói Erodar và Kodrat Bapak muốn giải thích về 2 từ này, nhưng ngay lúc đó Bapak chợt quên điều mình muốn nói. Và Bapak nói, đây là bằng chứng rằng Bapak tôn thờ Thượng Đế và quy thuận Thượng Đế, vì nếu trong lúc đó Bapak quên, thì điều này có nghĩa là Bapak không được phép nói điều đó. Và đó là điều tại sao Bapak không bao giờ tự ép buộc mình, Bapak luôn luôn quy thuận Ý Thượng Đế. Vậy, nếu trong lúc đó Bapak quên điều mình muốn nói, thì việc này có nghĩa là Bapak không được phép nói điều ấy, và Bapak chỉ việc tiếp tục nói tất cả những điều đến với mình.

Nhiệm vụ của Bapak trong cuộc sống

Bapak tự hỏi mình : Công việc chính của Bapak là gì ? ... Và do đó Bapak có thể hiểu công việc của Bapak là việc đánh thức con người, toàn thể nhân loại, để họ có thể cảm và tiếp nhận được Quyền Lực Thượng Đế Toàn Năng trong tâm họ.

Và thái độ của Bapak đối với tất cả các bạn phải như thế nào ? ... Coi các bạn như là những người con của Bapak. Và nguyên nhân nào khiến Bapak còn mặc thứ này thứ nọ ? Bởi tất cả những thứ đó không phải là trở ngại đối với Bapak trong sự tôn thờ Thượng Đế. Chúng không có một ý nghĩa gì trong sự tôn thờ Thượng Đế Toàn Năng của Bapak. Bapak cũng không cần để mọc râu cằm hoặc râu mép, Bapak cũng không cần phải đi đứng với một cây gậy, khiến thiên hạ nói rằng Bapak là một người có tâm linh cao.

Subud sau khi Bapak mất

Thưa các anh chị em, Bapak muốn nói rõ rệt là Anugraha đã được thiết lập - thực ra, đó là ý muốn của Bapak - không giống như một công cuộc kinh doanh bình thường, mà là một cái gì bao gồm toàn thể Subud. Hơn nữa, Bapak cũng muốn rằng bên trong nó phải có Trung Tâm Subud Quốc Tế.

Mục đích của Bapak trong việc thiết lập nó và mục đích của Anugraha trong việc kêu gọi sự đóng góp và trợ lực của Subud khắp thế giới là gì?

Đó là để cho Anugraha, trong việc làm theo ước muốn của Bapak, có thể trở nên tiên phong trong sự truyền bá latihan kedjiwaan của Subud. Và tại sao Bapak lại coi Anugraha là tiên phong? Bởi chuyển đi nước ngoài đầu tiên của Bapak là Anh quốc, và từ nơi đó tới khắp thế giới.

Chủ ý của Bapak khi đặt vị trí của trung tâm quốc tế tại Anh quốc là để khiến cho cả phần tổ chức và kedjiwaan được tập trung tại Anh quốc. Và nguyên nhân tại sao Bapak đặt vị trí nó tại Anh quốc, như Bapak vừa nói và xin lập lại nơi đây, là bởi vì nước Anh là quốc gia đầu tiên Bapak tới từ Nam Dương.

Mục đích thiết lập một trung tâm quốc tế tại Anh quốc bao gồm cả phần tổ chức Oyn kedjiwaan là để cho Anh quốc có thể trở thành tiên thân hay gương mẫu cho các quốc gia khác. Bapak muốn làm điều đó vì Bapak là một con người, dù sao chăng nữa, không thể tránh khỏi bệnh tật và tử thần. Thế thì biết đâu đấy, một ngày nào đó Bapak sẽ mất. Và như vậy, nếu chưa có một quy định được thiết lập cho Subud thế giới, thì ta sẽ không thể tránh khỏi cảnh hỗn loạn. Chính vì nguyên nhân đó mà trước khi mất, Bapak phải sắp xếp như thế nào để cho cả phần kedjiwaan và tổ chức đừng lọt vào quỹ đạo của một cá nhân, một đất nước hay quốc gia. Bapak không cần phải đưa ra những thí dụ khác, nhưng đây là điều phải xảy ra: cái Subud này thực sự là sở hữu của nhân loại trên khắp thế giới.

Vậy trong vòng 4 năm (lâu hay ngắn hơn thì tùy) nó ' cái trung tâm ' sẽ được đặt bên Anh quốc, được chủ tọa và điều khiển bởi những người tại đó, và sau 4 năm hoặc 5 năm nó sẽ được chuyển qua Úc Châu và Úc Châu sẽ có một thể chế tương tự - một dewan của phần kedjiwaan và phần tổ chức. Sau 4 hay 5 năm tại Úc Châu nó sẽ chuyển qua Tokio, tới Nhật Bản chẳng hạn. Vậy Nhật Bản sẽ có uy quyền trong lãnh vực tâm linh cũng như vật chất: đó là trong phần kedjiwaan và phần tổ chức. Từ Nhật Bản nó sẽ chuyển tới Mỹ quốc, tại đây tình trạng sẽ tương tự: từ Mỹ quốc nó sẽ chuyển tới Châu Âu, tới Pháp quốc chẳng hạn, hoặc Thụy Sĩ hay Đức quốc. Tất cả đều được thay phiên nhau.

Chủ đích của việc làm đó là để, với sự trôi qua của thời gian, cho các hội viên Subud đã tiến bộ bớt cuồng tín hăng say với một đất nước đặc biệt nào đó. Bởi rõ rệt là cái latihan kedjiwaan này đến từ Thượng Đế và được dành cho nhân loại.

Thật may mắn, Thượng Đế trước tiên đã ban cho Bapak cái đặc ân đó của nhân loại, bởi mặc dù là người Nam Dương, Bapak đã có thể tiếp nhận được một điều không được dành riêng cho người Java. Nó không được dành riêng cho bản thân, gia đình hay quốc gia của Bapak... nó được dành cho nhân loại.

Đó là điều tại sao Bapak nói rằng những điều có trong latihan kedjiwaan là những điều chưa từng xảy ra trên thế gian. Chưa từng có ngay cả lúc khởi thủy, ngay cả trong thời kì của Abraham, bởi điều đó được gọi là hakekat. Hakekat là thực tại. Bởi con người đã được ban cho trí tuệ và óc thông minh, khiến hắn có thể tư duy, khiến mọi việc đều được hắn cân nhắc: hoặc là hắn chỉ việc tuân theo một cách thụ động, hoặc chỉ việc bắt chước, hoặc chỉ việc nhại lại như một con vẹt những điều được làm tại một nơi chốn khác, hay một người nào khác - khiến cho những điều hắn làm chỉ là sự mô phỏng, không phát sinh, không trưởng thành từ bên trong con người. Trong khi đó Thượng Đế không phải là Thượng Đế của một quốc gia, mà là Thượng Đế của nhân loại, của tất cả các quốc gia trên thế giới.

Vậy, nếu Subud bị cấm hoạt động tại một nơi chốn nào, thì nó sẽ nảy nở tại một nơi chốn khác, nếu nó bị ngăn chặn tại chỗ này, thì nó sẽ nảy nở tại chỗ khác, khiến nó sẽ không bị hủy diệt, sẽ tiếp tục sống, tiếp tục nảy nở, và luôn luôn thuộc quyền sở hữu của nhân loại.

Đó là ước vọng của Bapak, thưa các anh chị em.

Điều này sẽ minh chứng rằng Subud thực sự có sức sống, và không thể bị ngăn chặn. Nếu nó là vậy, thì Bapak, với tư cách là một con người, cần phải tổ chức những điều theo như cách Bapak vừa mới giải thích.

2. Sức khỏe và bệnh tật

Nafsu tạo nên bệnh thần kinh

Jiwa chính là điều có thể ban cho chúng ta sự tự tin và niềm tin, đặc biệt khi chúng ta có bệnh. Chính djiwa là điều có thể ban cho ta một cảm xúc thanh tịnh chân thật và sự tự tin bên trong chúng ta. Bởi nafsu là điều có liên quan tới tâm trí, và chỉ có thể tạo cho chúng ta những câu hỏi. Chúng ta sẽ luôn luôn nghi ngờ nhiều. Chúng ta sẽ tự hỏi điều này có xảy ra hay không ? Hay là điều kia ? Tôi có được cái này hay không ? Hay là cái kia ? Đó là bản chất của nafsu.

Mỗi ngày nên tươi cười

(chú thích: đoạn này Bapak nói với các hội viên cao niên tại một trung tâm Subud ở Anh quốc)

Đó là điều Bapak muốn các bạn hiểu, rằng một khi các bạn đã tập latihan thì các bạn sẽ luôn luôn tập latihan. Một khi các bạn đã tiếp nhận latihan, thì nó sẽ luôn luôn bên cạnh các bạn, khiến cho với tuổi tác hiện nay của mình, việc các bạn tập latihan nằm hay ngồi không có gì đáng chê trách. Các bạn không cần phải giống với các thanh niên, họ chạy hết chỗ này tới chỗ nọ, nhảy nhót hết chỗ này tới chỗ khác. Điều

này không cần thiết, bởi một khi đã được hướng dẫn bởi latihan, thì các bạn sẽ luôn luôn được hướng dẫn bởi latihan. Các bạn có thể làm latihan khi ngủ, nằm, ngồi, ăn uống, và đó thực ra là điều Bapak làm suốt ngày. Trước khi tới đây, Bapak không hề sắp đặt trước những gì mình sẽ nói, Bapak không hề sắp đặt trước bất cứ gì. Bapak không hề sử dụng bất cứ gì để nói với các bạn. Những điều được nói ra là những điều cần thiết ngay lúc đó. Bapak chỉ việc nói nó ra, và Bapak cũng chưa từng nói nó trước đây và sau này. .. Nhưng điều quan trọng không phải là điều Bapak nói, mà là cái chứng nghiệm các bạn có được. Vậy, bây giờ Bapak sẽ làm trải nghiệm với các bạn, để các bạn có thể chứng nghiệm được phần nào cho chính mình.

(Trải nghiệm) Bây giờ tất cả các bạn hãy thư giãn. Điều Bapak hiểu ‘ thư giãn ‘ là các bạn đừng nghĩ ngợi tới bất cứ điều gì, các bạn chỉ việc bình thường, đơn giản và thư giãn. Một người thấy buồn, hay bị căng thẳng tinh thần, là một người đã mất sự yên tĩnh và bị cám dỗ bởi tâm và trí. Đôi khi ta cảm thấy và tinh thần căng thẳng, nhưng đó chỉ là áp lực của tâm và trí. Một tình trạng như vậy là điều mà hiện nay các bạn có thể chinh đốn lại bằng cách cầu nguyện Thượng Đế Toàn Năng. Các bạn hãy thư giãn...

Đó là một trải nghiệm Bapak đã làm với các bạn để các bạn có thể tối thiểu mỗi ngày tươi cười lên một chút và làm những điều giễu cợt. Các bạn không được để cho mình buồn phiền và bị căng thẳng tinh thần, vì tình trạng đó trước hết sẽ khiến cho các bạn mang bệnh, nó sẽ khiến các bạn trở nên già hơn và tạo ra bệnh tật. Bằng chứng của những điều Bapak nói là chính Bapak: mặc dù đã hơn 80, Bapak vẫn còn mạnh khỏe.

Bác sĩ đoán bệnh chưa chắc đã đúng

Nếu có người nào tới nói với Bapak là Bapak sẽ chỉ có thể sống thêm một khoảng thời gian nào đó theo sự nhận xét của bác sĩ, thì điều này có thể rất là khôi hài. Bapak nhớ tới câu chuyện của chị Hosannah Baron. Một vài bạn có lẽ vẫn còn nhớ tới chị ta. Chị ta tới Cilindak cách đây mấy năm, và nói rằng chị ta đã đi khám bác sĩ, và bác sĩ đã nói là chị ta chỉ có thể sống đúng 6 tháng. Khi nghe được điều đó Bapak nói : ‘ Chị có chắc không? Điều gì khiến chị nghĩ vậy ?

‘ Bác sĩ đã nói với tôi như vậy ‘ chị ta đáp. Bapak trả lời: ‘ Chị đừng quên là ông bác sĩ của chị cũng chỉ là một con người, và nếu nói cho chị hay sự thật, thì Bapak cảm thấy là ông bác sĩ của chị sẽ chết trước chị. Sự kiện là chị sẽ không chết sau 6 tháng. Chị có thể ở lại Cilandak với Bapak, và đừng có lo lắng gì hết, chỉ việc tập latihan’. Và chị ta đã sống tại đó và tập latihan.

Mười ngày trước thời hạn 6 tháng, chị ta tới gặp Bapak và nói ‘Bapak, chỉ còn có 10 ngày thôi’. Bapak bảo chị ta chớ có lo lắng ‘Không sao đâu’ Bapak nói.

Có lẽ khoảng 5 tiếng đồng hồ trước khi cái thời hạn đó trôi qua, chị ta nói với Bapak điều này: ‘Chỉ còn 5 tiếng đồng hồ nữa thì tôi sẽ phải chết’ Và Bapak nói: ‘Nếu thế thì Bapak sẽ ở bên cạnh chị’ Và Bapak nói: ‘Chị cảm thấy thế nào?’ Và chị ta nói: ‘Tôi cảm thấy rất sung sướng’ Và Bapak nói: ‘Chị ăn có ngon miệng không?’ Và chị ta nói: ‘Có’ Và Bapak nói: ‘Chị có ngủ ngon không?’ Và chị nói có một lần nữa. Và Bapak nói là ta hãy đợi xem điều gì sẽ xảy ra.

Khi thời hạn trôi qua, chị ta quả thực có một chứng nghiệm, và máu bắt đầu chảy ra rất nhiều từ lỗ tai chị ta. Một đống máu chảy ra và kể tiếp chị ta chảy máu mũi. Và điều đó đã khiến chị ta khiếp sợ.

Bapak hỏi chị ta cảm thấy thế nào và chị ta đáp: ‘Lúc này tôi thấy bình thường’. Và Bapak nói với chị ta là cứ để cho máu chảy ra. ‘Mất máu như vậy là điều tốt cho chị’, Bapak nói.

Chị Hosannah đã trải qua một chứng nghiệm đáng sợ, nhưng trên thực tế chẳng có gì trực trặc đối với chị ta, và chị ta vẫn còn sống cho tới nay.

Đây là một thí dụ về sự hoạt động Quyền Năng của Thượng Đế và quan hệ giữa con người và Thượng Đế.

Bệnh tật là một người bạn già

Tất cả những điều này đến với Bapak vào lúc ban đêm. Và đây là một điều thật là buồn cười, vì Bapak đã chứng nghiệm chúng lúc đêm khuya. Bapak luôn luôn thức dậy lúc giữa đêm, khoảng lúc 12 giờ 30, và đi ngủ

trở lại vào lúc 3 giờ. Và trong khoảng thời gian này Bapak luôn luôn chứng nghiệm được những gì xảy ra trên thế giới. Và đây là một điều hết sức là khôi hài, vì điều này hình như đã được sắp đặt như vậy ... Rồi Bapak lại thức dậy vào lúc 5 giờ sáng và làm lễ cầu nguyện, và Bapak lại tiếp tục ngủ cho tới 7 giờ. Và điều đó được tự động lặp đi lặp lại mỗi đêm. Nhưng điều này không có gì đặc biệt, Bapak xem thường nó, vì người ta nói rằng những người già, những người cỡ Bapak, nếu ngủ được 4 tiếng đồng hồ trong 24 tiếng đồng hồ mỗi ngày thì quá dư rồi. Và Bapak thấy như được sung sướng, bằng chứng là Bapak thấy mãi nguyện, Bapak thấy mạnh khỏe mỗi ngày.

Điều đáng buồn cười hơn nữa là cuộc đời Bapak có vẻ như là một trò chơi. Vì dù cho có điều gì nhỏ bé tới đâu đi nữa xảy ra thì nhịp tim Bapak cũng tăng lên 140. Rồi nó phải mất một thời gian để giảm xuống trở lại. Những người chung quanh Bapak, đặc biệt là các y sĩ, có cảm tưởng rằng khi Bapak nhận thấy tim mình đập nhanh, thì Bapak sắp chết. Nhưng Bapak biết rằng sự thật thì không phải là vậy, vì đối với Bapak điều thường được gọi là bệnh tim là một câu chuyện cũ. Khi Bapak lần đầu tiên tiếp nhận được wahyu, đặc ân hay ân huệ của Thượng Đế, khi Bapak được 24 tuổi, lúc đó Bapak đã chứng nghiệm được một điều tương tự, nhịp tim Bapak đập nhanh và rất mạnh, nhanh tới nỗi khiến Bapak không thể chịu đựng nổi, và Bapak đã cho là mình đang bị bệnh tim hành hạ. Và hiện nay khi điều đó xảy ra và tất cả các y sĩ chung quanh Bapak đều lấy máy đo tim và vân vân, thì Bapak biết rằng đó không phải là một điều gì nguy hiểm. Đối với Bapak thì đó là một người bạn già, một người bạn già đã trở lại và Bapak nói 'Chào bạn, hân hạnh được gặp lại bạn'.

Sự thật quả nhiên là vậy. Những điều đó có vẻ như là một trò chơi đối với Bapak. Đó không phải là điều gì đáng sợ, hoặc khó khăn, hay đáng lo.

Bapak thường chứng nghiệm được việc trước khi sắp ngủ thì hơi thở mình ngưng hoạt động, và Bapak tự nói với mình 'Thật là ngộ, hơi thở ta đã ngưng hoạt động. Hay là mình sắp chết? Hơi thở mình đã đi đâu?' Và Bapak luôn luôn được cho hay là hơi thở mình hiện đang đi dạo, nó đã xuống tới cái warung (bụng) để tán láo với kẻ nào đó, và sẽ trở lại sau này. Mà thật vậy, mỗi sáng Bapak thức dậy và thấy mình hãy còn sống. Và Bapak tự hỏi, làm sao mình vẫn còn có thể sống được khi ban đêm ngủ mà không thở?

Thưa các anh chị em, đó là sự kiện những gì xảy ra, khi chúng ta tập latihan kedjiwaan. Do ân huệ Thượng Đế Toàn Năng, chúng ta có thể đùa giỡn với hơi thở, chúng ta có thể đùa giỡn với cuộc sống của chính mình. Bệnh tật cũng có thể trở thành một trò chơi, nó đi và đến. Các bạn sẽ ngạc nhiên, khi Bapak nói rằng đêm qua Bapak đã làm một cái kerak (được cạo gió), vì Bapak đã cảm thấy hết sức khó chịu, khó chịu tới nỗi Bapak không thể chịu đựng nổi, và sáng hôm nay Bapak thức dậy và có thể đàm đạo với các bạn, và cảm thấy mạnh khỏe. Vậy, điều này như một người bạn tới rồi đi.

Và tất cả những điều đó đã có thể xảy ra là do latihan kedjiwaan. Điều có thể làm các bạn thích thú hơn là việc các bạn cũng có thể đùa giỡn với tiền bạc. Bapak có thể đùa giỡn với tiền bạc...Vậy, tiền bạc không phải là một vấn đề hay một gánh nặng lớn. Đó là điều tại sao việc các bạn phải tập latihan là một việc hết sức quan trọng. Nếu không tập latihan, các bạn đừng mong tiếp nhận được bất cứ gì trong cuộc sống hay đời sống tâm linh của mình.

Bệnh tật sẽ đem chúng ta tới gần Thượng Đế

Chúng ta phải trở thành những anh chị em đoàn kết với nhau. Đó là nguyên nhân tại sao Bapak, một ông già 80, vẫn còn phải đi từ Nam Dương tới Nhật Bản để gặp gỡ tất cả các bạn, vì đối với một người 80 tuổi, việc phải đi xa xôi như vậy quả thực là một việc làm nặng nề. Và các bạn đừng nghĩ rằng Bapak không gặp bất cứ khó khăn nào. Chẳng hạn, trong chuyến đi tới đây khi Bapak còn ở Sydney, có một điều xảy ra là Bapak chợt thấy khó thở, và Bapak đã nói với Thượng Đế: 'Nếu Thượng Đế muốn con tiếp tục đi, thì con sẽ đi tới nơi tới chốn, nhưng mọi việc đều do Thượng Đế quyết định'. Khi nói điều đó, Bapak có thể thở trở lại. Bapak đã vượt qua được tình trạng đó là do đức tin nơi Thượng Đế, bởi trong lúc đó Bapak đã đặt mọi việc nơi bàn tay Thượng Đế. Nhưng các bạn đừng hiểu lầm và có ý nghĩ rằng Bapak đã vượt qua tình trạng đó là nhờ có nhiều quyền phép hay điều gì tương tự. Điều đã khiến Bapak qua khỏi những khó khăn là sự quy thuận và đức tin tuyệt đối nơi Quyền Năng Thượng Đế. Vậy, hiển nhiên là cái Quyền Năng Thượng Đế mà chúng ta tiếp nhận trong latihan có kết quả tạo cho con người sự bình an và thanh tịnh, nói cách khác, nó khiến chúng ta được giải thoát khỏi sự sợ hãi và nghi ngờ.

Vậy, mục đích của latihan không những là việc đem tới cho ta một trạng thái thanh tịnh, mà còn là việc giảm bớt sự sợ hãi về bệnh tật. Điều này không có nghĩa là chúng ta sẽ không có bệnh, chúng ta sẽ không bao giờ chứng nghiệm bệnh tật, vì bệnh tật là điều hết sức cần thiết. Chính do bệnh tật mà con người được nhắc nhở tới quan hệ của mình với Thượng Đế Toàn Năng. Vì khi có bệnh chúng ta hướng về phía Thượng Đế và nói: ‘Thượng Đế, xin Ngài hãy giúp con qua khỏi cái nạn này, xin Ngài hãy cho con được khôi phục khỏi cơn đau hay căn bệnh mà con phải chịu’. Khi mọi việc được tốt đẹp với chúng ta, thì chúng ta sẽ chỉ ý thức và nghĩ tới sự quan trọng của mình, của cái tôi. Vậy, rõ rệt là bệnh tật rất cần thiết cho chúng ta. Điều Bapak muốn nói là trong latihan kedjiwaan của Subud bệnh tật sẽ không phải là điều gì xấu xa, hoặc kinh khủng, và nó sẽ chỉ đến và đi vì chúng ta cần tới nó. Khiến cho nếu hôm nay có bệnh thì ngày mai chúng ta sẽ được mạnh khỏe, nếu chúng ta có bệnh ngày mốt, thì ngày kế tiếp nữa chúng ta sẽ được mạnh khỏe.

Không phải tâm linh cao là không có bệnh

Có những người nghĩ là một khi chúng đã đi được một đoạn đường dài, một khi chúng ta đã đạt được một tình trạng tâm linh cao, thì chúng ta sẽ không có bệnh nữa, và sẽ không gặp bất cứ một rắc rối nào trên thế gian. Điều này không thể có được, vì tất cả chúng ta đều là con người. Cho nên, các bạn đừng ngạc nhiên, nếu thấy Bapak đôi khi có bệnh, nếu một ngày nào đó Bapak chết.

Khi Bapak được mổ...

(chú thích: Năm 1979 Bapak chợt nhận thấy tim mình đập rất nhanh. Người khám bệnh cho Bapak là bác sĩ Rachman Mitchell, một hội viên Subud, ông ta đã đo nhịp tim của Bapak và nhận thấy nó là 160 trong một phút, điều này chứng tỏ đây là một căn bệnh trầm trọng khiến ông Rachman phải lo lắng cho Bapak, và Bapak đã nói với bác sĩ Rachman: ‘Tất cả đều tùy thuộc Thượng Đế’)

Khi bác sĩ khám bệnh cho Bapak, thì nhịp tim của Bapak là 160 trong một phút, điều khiến cho bác sĩ Rachman phải lo lắng, và ông ta nhận

thức được đây là một điều rất trầm trọng và không biết mình phải làm gì. Rồi Bapak bàn luận với ông ta và anh Sharif, anh Sharif cũng có mặt tại đó để phụ giúp bác sĩ Rachman, và ông Rachman đã nói: ‘Hiện giờ thì chỉ có Thượng Đế mới có thể giúp được Bapak, nhưng Thượng Đế ở đâu?’ Rồi chúng tôi nhớ lại rằng có một chuyên viên về bệnh tim mệnh danh là bác sĩ Malewa, và khi chúng tôi kêu ông ta tới, ông ta đã nói với Bapak: ‘Thật là kì lạ, làm sao Bapak có thể sống trong một trạng thái như vậy mấy ngày liên tiếp. Với người khác thì đã chết từ lâu rồi.’ Và ông ta hỏi Bapak: ‘Ông cảm thấy thế nào?’ và Bapak nói: ‘Tôi cảm thấy mạnh khỏe, tôi vẫn bình thường, tôi có thể suy nghĩ, và còn có thể đếm ngay cả tiền, nếu có tiền.’

Và ông ta nói: ‘Thật là kì diệu, điều này hết sức là phi thường, nhưng để chữa trị cho ông, chúng tôi không thể dùng những thứ thuốc thường được, chúng tôi phải đem ông vào bệnh viện.’ Bapak nói: ‘Nếu vậy thì đi’. Rồi chúng tôi nói: ‘Bapak không thấy phiền chứ, nếu phải vào bệnh viện?’. Và Bapak nói: ‘Tất nhiên là không, chúng ta hãy đi ngay lập tức’. Ông Malewa nói: ‘Làm sao mà Bapak vẫn còn sáng suốt, vẫn còn sống, sau nhiều ngày trong trạng thái này’. Rồi Bapak nói: ‘Thú thật, tôi cũng không biết tại sao, nói cho đúng thì tôi vẫn mạnh khỏe.’

Bác sĩ Malewa nói: ‘Chúng tôi phải mổ’ và Bapak nói: ‘Không sao’. Rồi họ đẩy Bapak trên xe lăn vào phòng mổ, và họ tìm cách bật máy quang tuyến X mà họ dùng để mổ, nhưng máy đó lại không chạy được. Và bác sĩ nhìn người trợ lí và nói: ‘Tại sao máy lại không chạy?’ và người đó nói là trước đây thì nó chạy. Và bác sĩ nói: ‘Thế thì tại sao anh lại không coi kỹ lại nó trước đây?’, rồi ông ta nói tiếp với Bapak: ‘Thật đáng tiếc, nó có vẻ như không muốn chạy, và tôi chẳng biết mình phải làm gì?’ Rồi Bapak nói: ‘Ông cứ coi máy lại một lần nữa, biết đâu nó lại chẳng chạy trở lại’. Ngay lúc đó có một tiếng động và máy bắt đầu chạy trở lại. Và bác sĩ nói: ‘Bapak, cảm ơn ông nhiều vì đã làm cho máy chạy trở lại’. Rồi Bapak cảm thấy ông ta bật máy để mổ.

Rồi họ tiếp tục mổ và bác sĩ nói với Bapak: ‘Này Bapak, nếu ông thấy đau thì cứ cho chúng tôi hay’ và bác sĩ Rachman cũng nói: ‘Bapak làm ơn hãy nói, nếu thấy đau’. Bapak nói: ‘Tất nhiên tôi thấy đau, khi người ta mở phanh con người tôi ra và nhét vào đó đủ những thứ làm tôi đau’. Nhưng vì một nguyên nhân nào đó cơn đau chỉ thoáng qua và không động chạm gì tới Bapak. Và Bapak nói: ‘Có lẽ có ai đó đã tiêm thuốc mê

cho Bapak'. Tất nhiên, điều Bapak nói, bác sĩ Rachman đã hiểu, nhưng ông Malewa thì lại không lãnh hội được nó. Nhưng Bapak cảm thấy bình thường trong suốt khoảng thời gian đó, và cuối cùng sau khi họ đã mổ xong, nhịp tim của Bapak từ 160 tụt xuống 72..

Bác sĩ nói với Bapak sau đó: 'Làm sao mà ông có thể chịu đựng được tất cả những điều này trong một trạng thái sáng suốt? Phải có điều gì đó đặc biệt'. Và ông ta hỏi Bapak: 'Xin ông hãy kể cho tôi nghe câu chuyện của ông, câu chuyện về cuộc đời ông'. Và Bapak bắt buộc phải nói với ông ta một vài điều về Subud. Và cuối cùng bác sĩ nói: 'Nếu là vậy thì cái nghề tâm linh của ông cũng có công dụng đấy chứ. Có lẽ một ngày nào đó tôi cũng xin gia nhập Subud.' Và đó là sự thật - hiện nay bác sĩ Malewa muốn gia nhập Subud.

Bapak cảm thấy thế nào là già

(Bapak đang yêu cầu các phụ tá phải chia sẻ trách nhiệm với mình để truyền bá Subud, nếu không Subud sẽ suy sụp và chúng ta sẽ không thể đứng trước Thượng Đế để trả lời về những bốn phận mà Ngài đã trao cho chúng ta)

Bapak thực sự mong rằng các bạn sẽ noi gương Bapak, cho nên Bapak coi việc gặp gỡ các bạn là điều quan trọng hơn đời sống mình. Đây là điều các bạn có thể phát huy cho chính mình. Bapak đã trở thành một cụ già rồi, và đối với một người lớn tuổi như vậy mà còn lên máy bay đi tới những chỗ xa xôi, còn phải chịu những cảnh thay đổi về không khí và thời tiết, thì đó là một điều rất cực nhọc.

Mới cách đây 3 hay 4 năm Bapak chưa biết được thế nào là già, nhưng trong chuyến đi này Bapak đã hiểu được điều đó. Khi thức dậy buổi sáng ta cảm thấy khó chịu, ta thấy cứng đờ, ta thấy mệt mỏi, ta thấy nặng nề. Bapak biết rằng đây là điều được gọi là tuổi già. Hiện nay Bapak có thể chứng nhận điều ấy. Khi còn trẻ Bapak thường hỏi mẹ mình: 'Tại sao mẹ luôn luôn cảm thấy khó chịu, luôn luôn than phiền điều này điều nọ'. Và mẹ Bapak trả lời: 'Khi nào lớn tuổi như mẹ thì con sẽ cảm thấy giống mẹ'. Bapak nói rằng mình thực sự đã chứng nghiệm được điều đó và hiểu được thế nào là già, điều mà cách đây 3 hay 4 năm Bapak không hề nhận thấy.

Và đó là điều tại sao Bapak khuyên tất cả các bạn tại đây là các bạn đừng có than phiền nhiều, nếu cảm thấy như vậy, mà hãy quy thuận Thượng Đế Toàn Năng.

3. Quan hệ giữa cha mẹ và con cái

Thụ thai là một điều dễ dàng

Thiên hạ tìm đủ mọi phương pháp để gạt bỏ nafsu, khiến họ có thể tiếp nhận được sự giao tiếp với cái Zatullah, quyền năng của Thượng Đế, trong khi trong latihan kedjiwaan của Subud thì điều này lại hết sức đơn giản, thưa các anh chị em, nó thực sự là đơn giản. Sự hiểu biết hay cái đạo lí do Thượng Đế Toàn Năng Duy Nhất, do Allah Subhanahu wata ala là một điều thật đơn giản, đơn giản như việc vợ chồng ngủ chung với nhau. Con người đã chẳng phải là kẻ đại diện cho những gì có quyền hành nhất, đẹp đẽ nhất, đặc biệt nhất trong số những tạo vật của Thượng Đế là gì, dù vậy, con người đã được tạo ra một cách hết sức dễ dàng. Thụ thai là điều dễ dàng và việc này khiến ta có một cảm xúc thích thú và thấy ích lợi.

Phá thai

Không, điều này không tốt. Có một quan hệ bất chánh cũng là điều không tốt. Vậy, nếu có những người đàn bà phá thai, thì lỗi là do các y sĩ. Tại sao họ lại làm điều đó? Vì đó chỉ là một vấn đề tiền bạc, và tiền bạc, tóm lại, làm cho họ mù quáng, khiến họ có thể biện minh cho một điều xấu, và coi một điều bất hợp lệ là hợp lệ. Điều này cũng bị tôn giáo ngăn

cấm không cho làm. Hơn nữa, hậu quả có thể trở nên trầm trọng đối với đàn bà phá thai. Nếu chị ta không được chăm sóc đúng cách, hậu quả có thể tai hại.

Đứa bé có thể liên lạc với người mẹ từ trong tử cung

Nguyên nhân tại sao một người mẹ tương lai đôi khi thèm khát một điều gì đó - chị ta muốn ăn điều này hay điều nọ - là vì ước muốn của đứa bé. Cảm xúc của đứa bé vẫn còn sâu sắc, vẫn còn mãnh liệt. Nó mạnh tới nỗi đứa bé có thể ép đặt ước muốn của nó lên tâm và trí của người mẹ trong cuộc sống này. Đó là thực tướng cái đời sống mà ta sống với djiwa, khiến ta có thể xâm nhập vào tâm trí một người nào đó. Đây là điều các bạn phải chứng nghiệm được, hay sẽ chứng nghiệm được nhờ latihan kedjiwaan. Khi tiến bộ trong latihan kedjiwaan, các bạn có thể trở lại cái trạng thái của đứa bé trong tử cung người mẹ, khiến các bạn có thể phóng chiếu (project) và ép đặt tư tưởng của mình lên tư tưởng người khác.

Câu truyện của ông Adam và bà Eva

Thưa các anh chị em, hôm nay lại là ngày chủ nhật, một ngày được coi là ngày nghỉ, một ngày mà công sở và trường học đóng cửa. Và tình cờ ngày hôm nay, tại Hội Nghị Subud Thế Giới Lần Thứ 7, chúng ta có dịp được gặp nhau nơi đây, tất cả chúng ta, và Bapak được dịp nói vài lời về nhu cầu của nhân loại.

Việc con người, trong đó có các bạn, hiểu được lịch sử của nhân loại trên thế gian và hậu trường (background) cuộc sống chúng ta với tư cách là con người là điều hết sức quan trọng.

Trong sự trang bị mà Thượng Đế ban cho con người, phần quan trọng nhất là những điều có bên trong bản thân của ta, đó là thể xác, các năng khiếu cùng với tâm và trí của ta. Tâm và trí chỉ có thể làm việc và hoạt động trên thế gian này, nếu chúng được cung cấp và tiếp tế bởi các sức mạnh hạ đẳng.

Điều Bapak gọi các sức mạnh hạ đẳng là cái sức mạnh, cái nội lực, hay

đời sống nội tâm của các đồ vật chất được gọi là roh raiwani, cái nội lực hay sinh lực của cây cỏ và thực vật được gọi là roh nabadi, cái sinh lực của thú vật được gọi là roh haiwani, và cái sinh lực của con người, đó là cái sinh lực tạo sự sống cho thể xác được gọi là roh jasmani.

Tâm và trí của con người chỉ có thể hoạt động được, nếu chúng được tiếp tế, cấp dưỡng và thúc đẩy bởi các sức mạnh hạ đẳng đó. Nhưng bản thân con người còn được bao bọc cả bên trong lẫn bên ngoài bởi những sức mạnh cao siêu hơn được gọi là roh rohani, roh rachmani, và roh rabani. Và Thượng Đế đã tạo ra tất cả những cái đó, Thượng Đế đã tạo ra thể gian, đã tạo ra tất cả các sinh vật và tất cả các sức mạnh để lấp đầy nó, khiến Ngài có thể thử nghiệm Quyền Năng của Ngài, và có thể biết được Quyền Năng của Ngài hùng mạnh cỡ nào, Ngài có thực sự là Đấng Toàn Năng hay không và có thể sáng tạo xa xôi cỡ chừng nào.

Đó là nguyên nhân tại sao Bapak khuyên tất cả các bạn là những con người sống trên thế gian, đặc biệt những người đã tiếp nhận được latihan kedjiwaan - những bạn hãy còn trẻ, các thiếu niên có mặt nơi đây, chưa cần phải nghĩ tới điều này - rằng các bạn hãy thử nghiệm bản thân mình theo một cách tương tự như Thượng Đế đã thử nghiệm Ngài khi Ngài tạo lập thế gian này. Bapak luôn luôn nhắc nhở các bạn phải thử nghiệm bản thân mình.

Nói cách khác, các bạn phải tìm hiểu lợi ích, mục đích và công dụng của thể xác, tâm trí cùng với tất cả những năng khiếu của mình. Nói tóm, đó là nghĩa vụ của con người, khi phải làm việc trên thế gian này và sống như một con người, khi phải hoàn thành những bốn phận của ta nơi đây; điều này không giống với việc làm của những nhà tu khổ hạnh, họ trốn tránh xã hội, lên núi hay vào hang động ẩn nấp, chỉ ăn khi có ai đem thức ăn tới cho họ, và chỉ tọa thiền hay làm bất cứ điều gì tương tự.

Điều này không phải thực sự là Ý Thượng Đế Toàn Năng. Đó không phải là điều Thượng Đế muốn con người làm. Thượng Đế đã tạo ra ta để ta sống trên thế gian này như một con người bình thường, để ta hoàn tất những nhu cầu và trách nhiệm của đời sống và sử dụng những năng khiếu mà Thượng Đế đã ban cho ta.

Các nhà tu khổ hạnh nói trên thường không thích kết hôn. Mọi người đều sống tự lập. Điều này cũng không tốt đối với con người, đàn ông và đàn bà phải kết hôn với nhau. Họ phải kiếm người bạn đời, giống với

trường hợp của các sinh vật khác, vì tất cả đều kết hôn với nhau - thú vật, cây cỏ, ngay cả những đồ vật chất. Bởi nếu họ không làm điều đó thì thế gian này sẽ trở nên trống không. Sẽ không có sự sáng tạo của sự sống mới. Vậy, hôn nhân cũng là một nghĩa vụ đối với con người.

Cái hậu trường của những điều Bapak vừa nói với các bạn được diễn tả bởi câu chuyện của ông Adam và bà Eva. Người ta kể lại trong các thánh thư rằng con người đầu tiên trên thế gian này là ông Adam, và ông ta có một người bạn đời là một người đàn bà được gọi là bà Eva. Trước khi sống trên thế gian này, trước khi tới thế gian này, Adam sống tại một thế giới khác, nơi ông ta hoàn toàn được miễn nguyện và hạnh phúc. Tại sao ông ta lại được hạnh phúc ? Bởi tất cả những điều mình muốn ông ta đều có thể có được. Nếu muốn ăn thì ông ta sẽ được đầy bụng, nội chỉ việc muốn điều đó. Tất cả những điều ông ta muốn làm đều được thực hiện ngay lập tức. Cho nên, ông ta không bao giờ phải lao碌. Mọi thứ đều được cung cấp, tất cả những gì ông ta muốn.

Nhưng cho tới một lúc nào đó Thượng Đế nói với ông ta: ‘Adam, con đã được sinh ra là do Ý Ta, và con phải đi vào cái thế giới mà ta đã tạo ra cho con.’ Và Adam khóc.

Adam thấy rất khổ. Bởi ông ta biết rằng tại cái thế giới mà mình phải tới, ông ta phải kiếm mọi thứ mà mình cần bằng sự lao碌. Ông ta sẽ phải xử dụng những năng khiếu của mình - ông ta sẽ phải xử dụng thể xác, tâm trí để thực hiện những điều mà mình cần. Điều này khiến ông ta rất buồn chán, vì tại cái nơi mà ông ta có được mọi thứ, thì mọi việc đều quá dễ dàng, mọi điều đều tới một cách tự nhiên.

Nhưng Thượng Đế nói với Adam: ‘Con phải làm điều này, việc con phải đi vào trần thế và sống tại đó là do Ý Ta.’

Rồi Adam nói : ‘Thôi được, con dễ tuân hành theo điều Ngài muốn, nhưng con có một câu hỏi. Con sẽ phải sống suốt kiếp trên thế gian?’

Và Thượng Đế nói với ông ta: ‘Không, con sẽ trở lại với Ta. Và để làm được điều đó, Ta sẽ ban cho con cái này đây. Một phần nào đó trong bản thân con sẽ chỉ cho con con đường trở về (với Thượng Đế). Mặc dù tại trần thế con phải sống với tâm trí và thể xác của mình, Ta sẽ đặt một điều bên trong tâm con, một điều sẽ chỉ cho con thấy con đường trở về với Ta, khiến cho khi mãn kiếp sống con sẽ trở về với Ta một lần

nữa, với cái thế giới mà con đã rời bỏ.'

Và không những chỉ có vậy thôi, Thượng Đế còn nói: 'Ta biết trong lúc này con đang khóc, con thấy khốn khổ và buồn phiền, khi phải rời bỏ cái thế giới nơi con có được tất cả những gì mình muốn, nơi con sống mà không cần tới thể xác và giác quan, nơi mọi điều con muốn đều được thực hiện. Nhưng sự thật là khi con đã quen sống tại cái trần gian Ta đem con tới, thì con sẽ có một thái độ y hệt như vậy. Con sẽ thấy rất hạnh phúc tại đó, khiến cho khi Ta bảo con trở về, thì con sẽ nói: 'Khoan đã, Ngài hãy cho con thêm một chút thời gian.' Và điều đó đã thực sự xảy ra.

Và nó cũng diễn tả tình trạng của chúng ta là những con người.

Khi được sinh ra trên thế gian này chúng ta khóc - chúng ta gào thét - bởi nó quả thực là khó chịu. Điều này giống với tình trạng của Adam, khi ông ta được sinh ra trên thế gian này, ông ta đã khóc nhiều hơn trước đây. Bởi nó thật là tồi tệ như điều ông ta nghĩ. Có lúc nó quá nóng, có lúc nó lại quá lạnh, và mọi việc đều khó khăn. Đó là điều tại sao Thượng Đế đã nói với ông ta: 'Cứ tới đó đi, khi đã biết được cách nó hoạt động như thế nào, cách làm thế nào để sống trên trần gian, thì con sẽ thấy rất vui thích.'

Và đó là tình trạng với chúng ta.

Khi bắt đầu sống trên thế gian này, chúng ta thấy khó chịu và khó khăn. Nhưng khi bắt đầu trưởng thành, đặc biệt khi chúng ta có bạn gái hay bạn trai, chúng ta không bao giờ muốn chết. Chúng ta muốn sống tới trăm tuổi. Chúng ta còn muốn sống lâu hơn nữa, khi có được một địa vị - chúng ta được mọi người biết tới, được nổi danh, chúng ta trở thành kĩ sư hoặc bác sĩ, hoặc điều gì tương tự, và chúng ta được thiên hạ trọng vọng, chúng ta muốn sống mãi mãi và không bao giờ chết. Và khi cuối cùng lâm bệnh, chúng ta nói bên trong tâm mình với Thượng Đế: 'Có bệnh thì chẳng sao, nhưng Thượng Đế đừng để con phải chết.'

Nhưng chúng ta phải chết, và đó là sự phán quyết của Thượng Đế. Và Thượng Đế đã ban cho chúng ta một dấu hiệu trên bàn tay chúng ta. Khi nhìn bàn tay mình, các bạn sẽ thấy những chỉ tay trông giống như hình chữ 'M'. Bên Nam Dương chữ 'M' được coi là có nghĩa manusia musti mati, theo Anh ngữ thì nó có nghĩa là 'Man must die' (Con người phải

chết). Thực vậy, không ai có thể thoát khỏi cái chết. Không chừa bất cứ ai, cho dù người đó có quyền thế, có cao siêu tới mấy đi nữa, con người hiện nay trên thế gian này tự cho mình ngang hàng với Thượng Đế. Hiện nay trên thế gian, con người tự cho mình có toàn quyền. Tất cả những gì hấn muốn, hấn đều có thể làm được. Và hấn cảm thấy: 'Ta ngang hàng với Thượng Đế. Không có một quyền thế nào khác trên ta'. Thế nhưng, trong một thời gian ngắn hấn phải chết. Đây là trường hợp của Pharaoh, vua chúa thời xưa của nước Ai Cập; ông ta tự cho mình là Thượng Đế. Nhưng cái ông Thượng Đế đó luôn luôn phải chết. Không những chỉ có Pharaoh thôi, ngay cả Adam rồi thì cũng sẽ phải chết, sau một cuộc sống lâu dài trên thế gian này. Abraham, Moses, đức Ki Tô và đức Giáo Chủ Muhammed, mọi người đều phải chết. Và đó thực ra là sự phán quyết của Thượng Đế.

Vậy, điều quan trọng là con người hiểu được ý nghĩa cuộc sống của mình trên thế gian này. Và ông Adam và bà Eva, họ là những người đầu tiên trên thế gian này, quả thực là những người hiểu được mục đích cuộc sống họ trên trần gian. Nhưng để nhắc nhở con người về mục đích cuộc sống, Thượng Đế đã ban cho ta một dấu hiệu, hay một thí dụ, khiến cho mỗi thế hệ đều được nhắc nhở về địa vị của con người trên thế gian này. Và dấu hiệu đó được ta nhận thấy, khi mỗi lần một thiếu nữ trưởng thành và trở thành một phụ nữ, và khi thân thể chị ta chứa đựng mầm giống của một con người tương lai, khiến một đứa bé trưởng thành trong bụng chị ta.

Trạng thái của đứa bé đó tương tự với trạng thái của Adam, khi ông ta vẫn còn sống trên thiên đàng. Bởi một đứa bé còn trong bụng người mẹ cảm thấy nó hình như đang sống trên thiên đàng. Cuộc sống nó được hạnh phúc trọn vẹn và được toàn diện. Nó không phải kiếm thức ăn - nó được người mẹ cung cấp cho. Người mẹ mới là người phải ăn uống vì nó. Và nó có thể ăn uống thỏa thích, bất cứ lúc nào nó muốn, trong lúc nó trưởng thành. Và người cha là kẻ phải đi kiếm tất cả những gì có liên quan tới thức ăn.

Như vậy, đứa bé không phải làm bất cứ gì, mà lại có thể hiện hữu trong một trạng thái hạnh phúc trọn vẹn. Trong thời gian đó, khi đứa bé vẫn còn trong bụng người mẹ, nó có thể thấy, có thể nghe, có thể ngửi và có thể nắm quyền năng của Thượng Đế. Nói cách khác, trạng thái của nó giống với trạng thái của Adam, trước khi ông ta tới thế gian này. Ông ta

ý thức được thể gian. Ông ta ý thức được quyền năng của Thượng Đế. Ông ta có thể thấy Thượng Đế và thấy quyền năng Ngài, và sự hiểu biết về Thượng Đế của ông có ngay lúc đó. Do đó, một đứa bé trong bụng người mẹ được toàn diện, giống với lúc nó còn trên thiên đàng. Nói cách khác, nó có thể thấy, nghe, ngửi, nếm, không phải với những bộ phận của thể xác, mà là với djiwa, với linh hồn.

Rồi tới lúc đứa bé được sinh ra, và khi đứa bé được sinh, nó khóc, nó gào thét. Sự gào thét đó không phải chỉ do việc da thịt nó ý thức được sự thay đổi của không khí bên trong bụng người mẹ với không khí bao quanh trái đất này. Đó không phải là nguyên nhân độc nhất khiến nó khóc. Nguyên nhân chính là cái khả năng thấy, nghe, ngửi, cảm và nếm quyền năng của Thượng Đế đã bị gián đoạn ngay lúc đó, và nó thấy đen tối - nó không thể trông thấy, nó trở nên mù.

Nó có thể nếm, nó có thể cảm. Rồi dần dần, cái thấy, cái nếm, cái ngửi, cái cảm đó được thay thế bởi cái thấy, cái nếm, cái cảm, cái nghe khác. Đó là cái thấy của thể gian này. Nó bắt đầu có thể trông thấy hình thù của mây, nó bắt đầu nghe được tiếng nói của những người đang nói.

Nói cách khác, nó bắt đầu ý thức được thể gian này. Và cái ý thức, cái trí nhớ về thế giới bên kia phai mờ dần, cho tới lúc hoàn toàn biến mất. Khiến cho khi nó phát triển và bắt đầu ý thức được bản chất của sự sống trên thể gian này, biết được cách phải sống trên thể gian này như thế nào, thì sự ý thức về quyền năng của Thượng Đế phai nhạt dần. Điều này xảy ra nhất là khi nó tới trường học và trí óc nó bắt đầu được huấn luyện, và nó bắt đầu hiểu được bản thể của thể gian này. Khiến cho dần dần, khi nó càng lúc càng trở nên thông minh, càng lúc càng khôn ngoan trong việc sống trên thể gian này, trong việc hoạt động trên thể gian này để hoàn tất những nhu cầu của đời sống tại đây, thì tới lúc đó nó hoàn toàn mất liên lạc với đời sống của djiwa, cái sự sống của nội cảm mà nó chứng nghiệm được khi còn trong bụng mẹ.

Vậy, ta sẽ không ngạc nhiên, khi có ai đó nói: 'Tôi không tin nơi Thượng Đế. Tôi không tin là bên trong mình, tôi có một djiwa, một linh hồn có thể biết được Thượng Đế, có thể cảm nhận được thế giới bên kia, rằng tôi đến từ một thế giới mà tôi phải trở về sau khi chết.' Bởi sự thật là hẳn không còn ý thức được điều đó nữa. Hẳn không còn cảm được điều đó nữa.

Hơn nữa, hẳn còn nói rằng tất cả những điều trên không phải là thật. Và nguyên nhân tại sao hẳn lại nói điều đó là vì những sự việc trên kia không thể được nhìn thấy với cặp mắt của thể xác, như việc chúng ta nhìn thấy những vật chung quanh mình. Hẳn không thể trông thấy chúng với những năng khiếu của thể xác.

Nhưng có lúc mà các bạn đã hoàn toàn ý thức được những điều nói trên. Có lúc mà các bạn đã trông thấy và cảm được chúng. Và có một lúc nào đó trong đời người cái cảm xúc đó trở lại với ta - trong lúc ta tiếp nhận được thiên khải hay ân tứ của Thượng Đế, theo cách như chúng ta đã tiếp nhận được, khi chúng ta được khai mở trong latihan kedjiwaan.

Rồi đột nhiên cái cảm xúc, cái kiến thức, sự hiểu biết đó, cái chứng nghiệm mà chúng ta tiếp nhận được trong bụng người mẹ trở lại với chúng ta một lần nữa. Chợt nhiên chúng ta cảm thấy điều gì kì lạ. Tại sao thân xác tôi lại chuyển động như vậy, trong khi tôi không có chủ ý, điều này đến không do trí óc tôi, không do ước muốn của tôi; thật là kì lạ khi tôi nhận thấy có động tác bên trong sự sống của tôi, một sự sống bên trong sự sống, điều mà tôi không ý thức được trước đây.

Thưa các anh chị em, đây không phải là điều gì mới lạ - đó là một điều mà tất cả các bạn trước đây đã có kinh nghiệm, khi các bạn còn là những đứa bé trong bụng người mẹ. Đó là điều tại sao Bapak không ngần ngại đề cập tới latihan kedjiwaan và nói tới điều đó trước mặt tất cả các bạn trẻ, bởi họ đã chứng nghiệm được nó trước khi được sinh ra.

Trường hợp này cũng tương tự với Subud. Nếu các bạn nói Subud là cái gì mới, thì điều này không đúng. Bởi Subud không phải là điều gì mới. Những điều chúng ta tiếp nhận được trong latihan kedjiwaan đã hiện hữu với mỗi người, bắt đầu từ những con người đầu tiên mà Bapak gọi là ông Adam và bà Eva. Chỉ có sự khác biệt này là hiện nay lần đầu tiên, Bapak không hiểu tại sao, nó được dành cho rất nhiều người, khiến họ tiếp nhận được, dành cho thật nhiều người, khiến họ có thể lập lại cái chứng nghiệm đó nhờ ân huệ của Thượng Đế Toàn Năng.

Vậy, khi đứa bé trưởng thành và làm quen với cuộc sống trên thế gian này, trước khi nó tiếp nhận được một lần nữa cái chứng nghiệm nội tâm mà chúng ta chứng nghiệm được trong latihan kedjiwaan, nó sẽ học cách sống trên thế gian này. Nó sẽ học tất cả những điều làm cho cuộc sống trở nên thoải mái và vui sướng trên thế gian này. Nó sẽ học cách

chế máy bay, phi thuyền và tất cả những điều mà thế gian này có. Và nó sẽ có thể kiếm được tiền, sẽ trở nên giàu có, và cuối cùng khi tới lúc phải chết, nó cầu xin Thượng Đế Toàn Năng: ‘Thượng Đế, Ngài làm ơn đừng để con chết lúc này. Ngài làm ơn hãy kéo dài cuộc sống của con càng dài càng tốt, để con có thể hưởng thụ đời mình trên trần gian.’

Đó là những điều các bạn nói khi giàu có. Những kẻ nghèo thì lại cầu xin: ‘Thượng Đế, Ngài làm ơn cho con được chết càng sớm càng tốt. Nếu đó là cuộc sống thì sống để làm gì?’.

Như vậy, tất cả đều tùy thuộc quan điểm mỗi người. Thành thật mà nói, nếu Thượng Đế là một con người, và nếu các bạn những con người, phải làm công việc của Thượng Đế và chăm sóc mọi người và trả lời tất cả những yêu sách và sự cầu xin của thiên hạ, thì các bạn sẽ thấy chán ngấy và phải xin từ chức, bởi điều này rất là phức tạp vì mỗi người đều muốn một điều gì riêng biệt.

Thưa các anh chị em, đó là câu chuyện ngắn ngủi để diễn tả hay giải thích cho các bạn hay về địa vị đích thực của con người trên thế gian này.

Ảnh hưởng của các sức mạnh hạ đẳng theo thứ tự thời gian

Ảnh hưởng của các sức mạnh hạ đẳng - đó là các sức mạnh vật chất, thực vật, thú vật, con người, đã được đem vào đời sống các bạn theo thứ tự trên. Đó là điều tại sao trẻ thơ thích đồ chơi.

Khi một đứa bé hãy còn nhỏ, nó thích có đồ chơi để chơi với. Và nó cũng không thể hợp tác với những đứa bé khác. Nếu những đứa bé tới tuổi đó chơi chung với nhau, thì chúng sẽ cãi lộn với nhau. Điều này thuộc về bản chất chúng. Tất cả những điều chúng thích là việc có đồ chơi: chúng thấy hạnh phúc khi chộp được một món đồ chơi. Chúng sẽ chộp bất cứ những gì. Nếu là một con dao thì chúng sẽ chộp lấy nó, và tự làm chúng bị đứt tay.

Và đó là vai trò của cha mẹ. Cha mẹ là những kẻ có lỗi, nếu họ đưa cho chúng một con dao khi chúng hãy còn nhỏ. Cha mẹ phải có bốn phận chỉ cho chúng thấy những thứ gì làm hại chúng và giúp chúng phát triển.

Vậy, mọi việc đều bắt đầu từ lúc ban đầu. Cái ảnh hưởng đầu tiên nơi đứa bé là ảnh hưởng của những đồ vật chất. Và ảnh hưởng đó được

phản ánh nơi điều Bapak đã nói , đó là việc trẻ thơ tới tuổi đó hiếm khi thích chơi chung với nhau. Chúng thường hay cãi lộn. Nhưng dần dần chúng ta tiến tới ảnh hưởng thế giới của cây cỏ, hay thế giới thực vật. Đó là việc khi trẻ thơ đột nhiên thấy thích ăn và chúng ăn rất nhiều, và người ta nói là chúng ăn như trâu bò, nhưng việc làm của chúng không đem lợi ích như việc làm của trâu bò. Và chúng chỉ ăn hết cái này tới cái nọ, vì chúng vẫn chưa thể biến hoá tất cả những thức ăn đó thành công việc hữu dụng. Nhưng ăn uống là điều tốt với chúng, vì lúc đó thân thể chúng cần thức ăn để trưởng thành, và sự ham ăn đó là điều cần thiết. Nhưng điều này cũng có nghĩa là ảnh hưởng của sức mạnh thực vật đã được áp đặt vào bản thân chúng.

Tới một tuổi nào đó trẻ thơ tiến đến giai đoạn bị ảnh hưởng bởi sức mạnh thú vật. Đó là lúc một cậu bé thích thú nhìn một cô bé, và cô bé thích thú nhìn cậu bé. Điều này thường được gọi là tuổi dậy thì.

Tới đây, trai và gái tới tuổi đó không thể được tự do trà trộn với nhau, vì chúng vẫn còn là trẻ thơ. Điều này giống với việc có một món đồ chơi. Chúng có cái cảm xúc yêu thích lẫn nhau, nhưng chúng vẫn chưa hiểu mục đích của nó là gì. Thế cho nên, nếu các bậc cha mẹ không thận trọng về điều này, và để cho trai gái được tự do trà trộn với nhau, thì có điều nguy hiểm là họ không biết được tính nết của đứa bé - bởi có những đứa bé tốt và được giáo dục đàng hoàng, nhưng cũng có những đứa bé không tốt và có những thói hư tật xấu. Như vậy, nếu được tự do trà trộn chung với nhau, chúng sẽ thí nghiệm cho tới khi biết được điều đó hoạt động như thế nào. Và đó là điều tại sao tới cái tuổi đó trai và gái không được phép trà trộn chung với nhau.

Những sức mạnh con người đã khiến cho trẻ thơ học hành được một cách nghiêm túc chỉ xuất hiện sau tuổi dậy thì. Và chỉ tới lúc đó Bapak mới cho phép trẻ thơ vào Subud và tập latihan.

Cho tới nay, tuổi 18 luôn luôn đã được coi là giới hạn, khiến cho nếu dưới 18 thì trẻ thơ không được khai mở. Hiện nay Bapak có ý định cho hạ thấp xuống một tuổi, khiến cho các thiếu nhi có thể được khai mở nếu chúng được 17 tuổi. Nhưng dưới nữa thì không được, bởi nếu còn quá nhỏ tuổi, chúng sẽ không cảm thấy đó là một điều quan trọng đối với cuộc sống của chúng, và chúng chỉ xem đó như một thú vui, như một món đồ chơi, chúng sẽ coi đó là một điều gì thú vị. Cho tới nỗi chúng chỉ thích vui với cái đó (latihan) và không chịu học hành nữa.

Đó là điều tại sao những bạn có con cái trong Subud, nếu các bạn là cha mẹ của những đứa con xin được khai mở trước khi chúng được 17 tuổi, thì các bạn phải giải thích cho chúng hay rằng với tư cách là con cái của những hội viên Subud, latihan đã có sẵn bên trong chúng rồi. Nó đã có sự sống bên trong tâm tâm chúng, và việc khai mở chỉ là một vấn đề hình thức. Vậy, điều quan trọng không phải là việc được khai mở, mà là việc phải làm việc cực nhọc và học hành.

Vậy, nếu các bạn là những bậc cha mẹ của những đứa con tới tuổi đó, lời khuyên các bạn phải cho chúng là: các con phải làm việc cực nhọc và học hành, khiến các con có thể trở thành những con người có sự hiểu biết và khả năng chuyên môn thực sự trong đời sống. Còn đối với latihan, khi nào tới lúc, nó sẽ tự nhiên tới, vì nó đã có sẵn bên trong các con. Vậy, các con sẽ không mất mát, không thiệt thòi gì, nếu phải chờ đợi lâu hơn một chút...

Cho nên, Bapak khuyên các bạn đừng suy nghĩ quá nhiều về vấn đề khai mở cho những người con của các hội viên Subud, bởi thực sự đó không phải là điều gì trọng đại. Ta hãy lấy trường hợp của cháu Indra chẳng hạn. Cháu Indra là cháu gái của Bapak, cháu chưa từng được khai mở, nếu Bapak nhớ không lầm. Các bạn có thể hỏi cháu, nếu các bạn muốn biết trường hợp của cháu khi cháu bắt đầu tập latihan. Cháu chỉ việc tự động tập latihan, vì trên thực tế latihan đã có sẵn bên trong cháu do sự kiện cháu là con của những hội viên Subud. Cha cháu ở trong Subud và mẹ cháu ở trong Subud.

Trường hợp của cháu Muti cũng thế. Cháu Muti chưa bao giờ được khai mở. Trường hợp này cũng vậy, nếu các bạn đi ngược lại một thể hệ với Ibu Rahayu là người con gái của Bapak. Ibu Rahayu tự nhiên tập latihan vào một lúc nào đó, và Bapak đã chưa từng khai mở cho Ibu Rahayu với tất cả những nghi thức này nọ...

Tình trạng là thế, khiến cho những bạn trẻ là con cái của những hội viên Subud, khi các bạn được khai mở, thì đây không phải là một biến cố trọng đại. Điều quan trọng là lúc các bạn bắt đầu tập latihan. Điều này sẽ xảy ra một cách hết sức là tự nhiên, cái khả năng tập latihan của các bạn sẽ hoàn toàn được tự nhiên. Bởi trên thực tế, sự tôn thờ Thượng Đế của con người là một điều gì bình thường. Nó không những là một điều gì bình thường, mà còn là một thành phần của đời người...

Hiện nay không còn giống với xưa kia, khi thiên hạ chú ý tới kedjiwaan, hoặc chuyên tâm tôn thờ Thượng Đế, thì họ lập tức không muốn biết bất cứ những gì có liên quan tới thế gian này. Họ không chịu làm việc, không chịu làm bất cứ gì.

Hiện nay, đó không phải là Ý Thượng Đế rằng điều đó phải như vậy. Đó là Ý Thượng Đế rằng chúng ta phải làm cả hai: chúng ta phải tôn thờ Thượng Đế Toàn Năng và cũng phải xử dụng tâm trí, nafsu cùng với tất cả những cơ quan của thể xác, để kiếm sống và làm việc trên thế gian này, khiến djiwa và thể xác có thể cùng nhau phát triển. Và sự phát triển song hành đó sẽ khiến chúng ta, khi chúng ta tới lúc phải chết, có thể bỏ lại thể xác, vứt bỏ cái phần thô thiển của bản thân, tâm trí và thân xác, để có thể hoàn toàn sáng suốt trở về cái thế giới của thiên đàng mà chúng ta chúng nghiệm được khi còn trong bụng mẹ, cái thế giới mà chúng ta đã không trông thấy và mất liên lạc với. Bởi đó là điều được các ngụ ngôn nói tới, rằng thiên đàng nằm dưới bàn chân người mẹ. Sự thật không phải là dưới bàn chân, mà là trong bụng người mẹ...

Cha mẹ phải chú ý tới con cái

(chú thích: Đoạn này Bapak nói, khi ngài được hay có những người trẻ tuổi trong Hội Bạn Trẻ của Subud đã tụ họp để nhậu nhẹt và dùng ma túy)

Bapak đã nghe nói tới Hội Bạn Trẻ cách đây mấy tháng. Bapak cảm thấy cái Hội đó là một cơ cấu không có nội dung và bây giờ Bapak sẽ tạo cho nó một nội dung.

Thưa các anh chị em, như điều anh Machmud vừa nói, việc người lớn hay những người cao niên trong Subud phải chú ý tới tình trạng của giới trẻ, đặc biệt khi chúng là con cái mình, là điều hết sức quan trọng. Hiện nay thế giới đang trong một trạng thái hỗn loạn, và do đó giới trẻ thường thường cũng bị ảnh hưởng lây. Những người trẻ tuổi không nhận được những lời khuyên mà họ có thể chấp nhận và tuân theo, những lời khuyên rất là thực tế, được tự nhiên coi là đúng và có thể thực hành được. Hậu quả là trên thế giới hiện nay giới trẻ thường nổi loạn và chống lại các bậc cha mẹ và hành động bừa bãi, tùy theo sở thích.

Thưa các anh chị em, chúng ta đừng quên rằng chúng ta đã tiếp nhận latihan kedjiwaan, đó là một điều, như Bapak đã giảng giải trước đây, tự nhiên và tự động phát sinh. Nhưng sự kiện latihan tự nhiên và tự động phát sinh không có nghĩa là nó không có nguồn gốc, hay căn cơ. Căn cơ latihan là quyền lực của Thượng Đế Toàn Năng. Vậy, quyền lực Thượng Đế Toàn Năng đã hành động và hướng dẫn chúng ta trong latihan kedjiwaan.

Thế giới ngày nay đã tiến bộ rất nhiều, nhưng sự tiến bộ này là sự tiến bộ của tâm trí. Đó là sự tiến bộ do nỗ lực hay sự thúc đẩy của tâm trí. Cho nên, tình trạng của thế giới và thiên hạ ngày nay là một tình trạng bị nafsu ảnh hưởng tới, cái nafsu muốn có điều này điều nọ. Điều này dẫn tới tình trạng của giới trẻ hiện nay, như Bapak đã nói, họ nổi loạn và hành động theo những lẽ lối không biết giới hạn và phương hướng.

Thưa các anh chị em, chúng ta không thể trách cứ cha mẹ những người bạn trẻ đó, bởi đó là tình trạng của cái thế giới mà chúng ta thấy, điều đã tạo ra hoàn cảnh đó. Người Java có một câu nói rằng thế giới hiện nay là một thế giới điên cuồng, rằng nếu luôn luôn muốn đạt được điều gì đó thì ta cũng phải trở nên điên cuồng: có nghĩa là nếu ta không điên cuồng chung với thiên hạ, thì ta sẽ chẳng đạt được gì hết. Nhưng tất nhiên, nếu ta gia nhập với thiên hạ, thì ta cũng sẽ trở nên điên cuồng và sẽ quên cả trời đất. Và những bậc cha mẹ của đám trẻ cũng phải nhớ lại điều này nữa là còn có thêm một câu nói rằng trong những lợi lộc mà ta có thể có được, không có lợi lộc nào lớn bằng lợi lộc hay ân phước của một người không bị điên, đó là một người làm theo những điều chân chính, một người không quên sống đời sống mình một cách chân chính và lo sợ (sự trừng phạt của) Thượng Đế...

Nói cách khác, cái hên hay vận may của những kẻ điên cuồng mà các bạn có được không bao giờ có thể bằng được cái vận may của những kẻ không bị tiêm nhiễm và vẫn tiếp tục làm theo những điều được coi là chính đáng - đó là những lời khuyên và sự giáo huấn của người xưa, của các vị thiên sứ hay sứ giả của Thượng Đế.

Các bạn trẻ phải nhớ lại những lời khuyên bảo về điều gì là chính đáng, về lối sống chính đáng, những điều đã được ban cho chúng ta xưa kia. Nhưng bởi tình trạng hiện nay của thế giới, bởi cái lòng tham (của con người) đã khiến cho ảnh hưởng của nafsu có thêm sức mạnh, nên những lời khuyên tốt đẹp và sự giáo huấn đó đã không nhập được

vào lòng giới trẻ, đã không còn được nghe thấy nữa, trong sự ồn ào của nafs trên thế gian. Có điều may mắn là giữa những điều đã xảy ra trên thế giới trong vòng 30 năm vừa qua, có một điều đã có thể xâm nhập xuyên qua ánh sáng của ban ngày và bóng tối của ban đêm, một điều có thể xâm nhập qua bất cứ sự ngăn chặn hay bức tường nào, và đó là latihan kedjiwaan...Kết quả của latihan là những kẻ đã tự làm dơ bản mình, những kẻ không được trong sạch và làm những điều bậy, những kẻ đó có thể trở nên trong sạch trở lại...Hơn thế nữa, những người trẻ đần độn, những kẻ không làm việc được, không tìm thấy hướng đi trong đời sống và không thể xử dụng trí óc và tiến bộ trong cuộc sống, nhờ latihan, họ có thể tìm được con đường đi của họ và biết mình phải làm những gì. Và điều này có hậu quả là những bạn trẻ đã dùng ma túy và thích say sưa sẽ tự động từ bỏ những thói xấu đó và trở lại cái trạng thái lúc ban đầu - một việc làm mà giới y khoa đã không luôn luôn thành công khi họ muốn thực hiện điều này.

Với sự thành lập của cái Hội Bạn Trẻ Bapak xin hết sức cảm tạ Thượng Đế Toàn Năng. Bởi đây là lúc Hội Bạn Trẻ bắt đầu hoạt động trên thế giới. Và Bapak cầu nguyện rằng nó sẽ trưởng thành và thành công, bởi người ta luôn luôn nói tuổi trẻ là những đoá hoa của quốc gia. Nếu đoá hoa đó không có hương thơm, thì quốc gia đó sẽ chẳng ra gì.

Những lỗi lầm và sự sai lầm được đem tới cho chúng ta

(Đoạn này Bapak nói với các nữ hội viên sau một xuất latihan)

Thưa các chị, những lỗi lầm và tội lỗi đã chong chất bên trong tâm các chị phần nhiều không phải là do hành động của các chị, đa số đã được đem tới cho các chị do cha mẹ, ông bà hay tổ tiên các chị. Khiến cho bên trong bản thân các chị có hết lớp này tới lớp khác những tội lỗi, dơ bẩn và sai lầm. Để gột sạch những điều đó, để tu chỉnh lại, với ý chí, với tâm trí, với nỗ lực của các chị, thì điều đó không thể làm được. Tại sao? Bởi những sự dơ bẩn đó đã xâm nhập vào những chỗ thâm sâu nhất của tâm và trí. Và điều đó được chứng tỏ bởi sự kiện này là có những người, những bậc cha mẹ, bề ngoài là những người rất tốt, có thái độ tốt và biết được sự khác biệt giữa cái tốt và cái xấu, nhưng thông thường họ lại có những đứa con có lối cư xử khác với những điều cha mẹ chúng coi là chính đáng, hoặc ước mong chúng sẽ noi gương theo.

Điều này cho thấy là họ đã đem tới cho con cái họ những điều bên trong bản thân họ, những điều mà chính họ cũng không ý thức được.

Thưa các chị, nếu hiện nay các chị tiếp nhận được ân tứ của Thượng Đế, thì điều này có nghĩa là tất cả những lỗi lầm và sai lầm chôn cất bên trong bản thân các chị sẽ được giải quyết với các chị, có nghĩa là nếu đó là Ý Thượng Đế và nếu các chị tiếp nhận được ân huệ của Thượng Đế, thì con cái các chị sẽ có thể trong sạch khi chúng được sinh ra, do kết quả sự hoạt động của latihan kedjiwaan.

Tại sao có những đứa bé khi sinh lại có tật nguyên

Thưa các anh chị em, Bapak muốn được đàm đạo nhiều hơn với các bạn về latihan kedjiwaan, nhưng chúng ta thực sự không còn nhiều thời gian nữa. Vậy, Bapak sẽ phải kết thúc và chỉ muốn đề cập tới thêm một vấn đề nữa mà Bapak cảm thấy cần thiết phải giảng giải cho các bạn, bởi đây là một vấn đề đã được đặt ra, và điều quan trọng là Bapak phải giảng giải về việc này. Vấn đề được đặt ra là tại sao có những đứa bé khi sinh ra lại có tật nguyên không vì một lí do nào hết. Nói cách khác, các bậc cha mẹ đã không làm điều gì bậy, và không hiểu nguyên nhân tại sao lại xảy ra điều đó, tại sao những đứa con của họ khi sinh ra lại có một tật nguyên nào đó, bị què quặt do bẩm sinh, hay bị một điều gì tương tự. Và họ tới gặp Bapak và hỏi tại sao lại vậy? Bapak, cái gì đã tạo ra điều đó? Và họ còn nói: tôi không hề làm điều gì bậy, tôi chưa bao giờ hại ai, tôi chưa từng bao giờ làm điều gì tồi bại trong đời mình. Tại sao lại vậy?

Bapak muốn giải thích về điều này. Khi một đứa bé được sinh ra với một tật nguyên nào đó, thì chắc chắn là phải có một nguyên nhân tại sao lại vậy, phải có một nguyên do, nhưng con người khó có thể thấy được nguyên do đó. Thưa các anh chị em, một điều như vậy luôn luôn là kết quả những lỗi lầm của con người. Đó là việc ta thường thích làm những điều xấu trong cuộc sống, những điều xấu đối với người khác, như việc nhục mạ thiên hạ, giết hại thiên hạ, nói xấu thiên hạ, việc chỉ nhìn thấy lỗi của thiên hạ, và tất cả những hành vi mà con người làm đều hoạt động theo một định luật mà các chuyên gia gọi là Karma (nghiệp chướng). Có nghĩa là chúng tạo một hậu quả nơi con cái họ. Đó là kết quả những hành vi của con người, những lỗi lầm của con người. Đó là điều tại sao có việc xảy ra là có những cặp trai gái lấy nhau, cả hai đều

là người tốt, nhưng họ lại có một đứa con bị tật nguyền, và họ tới gặp Bapak và nói: ‘Bapak, tại sao điều đó lại xảy ra?’*

Tất nhiên, Bapak có thể trông thấy nguyên nhân, nhưng nói cho họ hiểu được nguyên nhân không luôn luôn phải là một chuyện dễ. Vậy, tất cả những điều Bapak muốn làm bây giờ là việc cho các bạn một vài lời khuyên, đặc biệt cho các bạn trẻ chưa lập gia đình, hoặc vẫn còn nghĩ tới việc sinh con đẻ cái. Rằng các bạn nên tránh một vài điều. Chẳng hạn, đặc biệt là các bạn trẻ, khi các bạn nghĩ tới một người nào xấu, hoặc một người nào làm những điều gì kinh khủng. Và các bạn không những nghĩ tới điều đó, mà còn nghĩ tới nó một cách hết sức là thâm sâu. Như vậy, điều này sẽ trở thành một sự ám ảnh, và tất cả những cái đó sẽ xâm nhập vào người các bạn. Và nó sẽ tạo thành một loại lăng kính có khả năng hội tụ một vài loại sức mạnh hay một vài điều bên trong tâm tâm các bạn, khiến cho khi các bạn có con, thì đứa con đó được sinh ra với tật nguyền, bởi đây là hành vi của các bạn, bởi các bạn đã lôi kéo vào mình những điều xấu xa. Và đó là một điều hết sức quan trọng mà các bạn phải hiểu: điều này hoàn toàn là sự thật.

Và đó cũng là điều mà các bạn trẻ thường làm. Chẳng hạn, họ thường coi những phim cho thấy thiên hạ làm những điều ghê tởm đối với nhau, và họ suy nghĩ về điều đó, họ cảm thấy đây là một loại giáo dục, và cho là khi làm vậy họ sẽ học hỏi được điều gì đó, nhưng sự thật thì lại trái ngược hẳn. Bằng cách làm điều đó họ sẽ lôi kéo vào bản thân họ tất cả những điều có hại được thể hiện nơi những đứa bé được sinh ra. Vậy, Bapak khuyên các bạn đừng có làm vậy. Và Bapak đã chứng nghiệm cho bản thân mình, đây không phải là một điều Bapak chỉ coi như là lí thuyết... Đó là sự thật hoàn toàn.

Điều quan trọng là ta nên tránh đừng có thích nhìn những lỗi lầm của thiên hạ, hoặc những điều xấu xa mà người này làm với người kia, và thích chỉ trích thiên hạ và nhìn thấy những lỗi lầm của họ, hay nghĩ nhiều về họ. Các bạn không cần phải làm những điều đó. Nó chẳng có ích lợi gì. Cái quan trọng là bản thân các bạn. Các bạn hãy suy nghĩ về bản thân mình. Hãy tìm cách cải thiện bản thân mình. Ta không cần phải thắc mắc về thiên hạ, hay thắc mắc về những điều xảy ra tại những nơi chốn khác... Vậy, thưa các anh chị em, đó là lời khuyên của Bapak cho các bạn, một lời khuyên không chỉ dành cho các bạn trẻ. Nó cũng có giá trị với những bạn đã lớn tuổi, những bạn sẽ trở thành nội ngoại. Các bạn cũng

không muốn đứa cháu mình bị những thứ đó ảnh hưởng tới, vậy không có lí do gì để các bạn làm những điều đó khi đã lớn tuổi.

Có điều này nữa, chứng cứ của những điều nói trên là việc ta thường thấy có một quan hệ giữa một số những đứa bé bị tật nguyền và cái quốc gia nơi chúng được sinh. Bởi tại những nơi chốn đó trước đây đã có rất nhiều điều khủng khiếp xảy ra, đã có chiến tranh xảy ra, nơi mà thiên hạ bị giết chết một cách rất là bạo tàn vân vân. Điều này đôi khi được tiếp diễn qua nhiều thế hệ. Vậy, các bạn phải ý thức được điều đó. Đây là điều rất quan trọng, khiến chúng ta phải cư xử tốt đẹp và đứng đắn trong cuộc sống...

Thanh lọc cho tư ngã và cho tổ tiên

Vậy, cái latihan kedjiwaan mà các bạn tập hai lần mỗi tuần, một điều trông giống như thể thao hay trò chơi đùa, sự thực là một quá trình thanh lọc. Đó là một quá trình thanh lọc ảnh hưởng của những sức mạnh hạ đẳng kết tụ bên trong các bạn, do hậu quả không những của cuộc sống, hành vi và kinh nghiệm của các bạn, mà còn là của các tổ tiên đã tạo ra đã tạo ra các bạn. Ngược lại, đó là điều tại sao, trong cuộc sống của mình, các bạn có thể thanh lọc những ảnh hưởng đó, có thể chỉnh đốn những gì có bên trong mình, và đồng thời cũng có thể chỉnh đốn những những lỗi lầm và sai lầm trong cuộc sống của tổ tiên các bạn. Khiến cho cái kết quả mà các bạn chứng nghiệm được trong latihan, cái kết quả quá trình của latihan, cái quá trình thanh lọc và tu chỉnh, không những chỉ có tác động nơi các bạn, mà còn cả nơi cha mẹ, nọ ngoại và tổ tiên các bạn.

Đó là điều tại sao xưa kia, khi thiên hạ vẫn còn nhạy cảm với thực tại của tâm linh, người ta cho rằng sinh được một đứa con trai là điều đại phúc. Và thiên hạ cảm thấy hạnh phúc hơn, nếu họ có một đứa con trai thay vì một đứa con gái. Bởi họ hình như đã ý thức được rằng trong lãnh vực tâm linh một đứa con trai có nhiều khả năng đem cha mẹ lên thiên đàng hơn là một đứa con gái, nếu nó thực sự được trong sạch và thánh thiện, nếu nó là một người tốt có thể giúp đỡ ta đền nợ tội lỗi và đem ta lên thiên đàng, nói cách khác ảnh hưởng của đứa con trai trội hơn ảnh hưởng đứa con gái. Và cái cảm xúc đó, cái ý thức đó mà người xưa có là một điều hoàn toàn có thật. Nó thật sự là vậy. Nhưng nó vẫn chưa phải

là sự thật hoàn toàn, bởi một người đàn bà, một thiếu nữ hay một cô gái cũng có thể đạt được một điều tương tự. Chị ta cũng có thể đem cha mẹ lên thiên đàng, hoặc tối thiểu giúp họ đền nợ những tội lỗi của họ, nhờ người đàn ông chị ta lấy. Vậy, nếu chị ta lấy một người đàn ông thực sự trong sạch, thực sự là người tốt trong cuộc sống, nhờ anh ta chị ta cũng có thể giúp đỡ cha mẹ. Và đó là điều tại sao, nếu ta đi ngược lại dòng lịch sử để trở về cái thời xa xưa, các bậc cha mẹ đã quan tâm rất nhiều tới việc cưới gả người con gái cho ai. Họ phải tìm cho được một người đàn ông có tính nết tốt, có lối cư xử tốt, không vị kỉ, bởi họ biết rằng điều này sẽ giúp ích cho cuộc sống của họ tại đây và tại thế giới bên kia.

Bapak giải đáp những thắc mắc của tác giả về vấn đề thanh lọc của người phụ nữ

(chú thích : Một câu nói sau đây của Bapak tại đoạn trên đã khiến tác giả Dominic Ch.Rieu thắc mắc. Nguyên văn câu nói của Bapak được dịch ra tiếng Anh là 'If a woman marries someone who is pure, through him she can also help her own parents' (Nếu một người đàn bà lấy một người đàn ông trong sạch, nhờ anh ta chị ta cũng có thể giúp đỡ cha mẹ mình) Theo tác giả chữ 'if' (nếu) trong câu đó khiến người ta phải hiểu là 'only if' (chỉ...nếu) Vậy thì, điều này khiến ta phải kết luận là những người đàn bà không chồng sẽ không giúp ích gì được cho cha mẹ trong sự thanh lọc, và những cặp vợ chồng chỉ sinh con gái cũng sẽ phải thất vọng. Tác giả đã viết thư cho ông Sharif Horthy, người thông dịch viên của Bapak, và đề nghị với ông ta là xin Bapak cho tác giả được thêm trước chữ 'if' chữ 'especially' (đặc biệt) Và dưới đây là bức thư trả lời của Bapak do ông Sharif Horthy chuyển lại.)

Anh Dominic Ch.Rieu mến,

Thành thật cảm ơn anh đã gửi cho tôi những nhận định của anh trong ngày 13 tháng 10. Tôi đã bàn luận vấn đề này với Bapak, và tôi tin rằng sự giải đáp của ngài cho anh được quyền thêm chữ 'especially' như điều anh muốn. Dưới đây là những điều Bapak nói.

Nếu một người đàn bà thực sự trong sạch và thực sự tôn thờ Thượng Đế Toàn Năng, thì chị ta có thể giúp đỡ cha mẹ mình, mặc dù không có chồng. Nhưng đối với một người đàn ông thì thì điều này trực tiếp hơn,

và đó là nguyên nhân tại sao các bậc cha mẹ xưa kia luôn luôn kiếm cho con gái họ một người chồng có tính nết tốt và lối cư xử tốt. Và đó cũng là nguyên nhân tại sao phụ nữ không được làm những điều bất hảo, bởi nếu làm điều đó thì họ sẽ không có hi vọng gì giúp đỡ đỡ tiên theo lối mô tả trên kia. Như Bapak đã vừa nói, họ có khả năng giúp đỡ tổ tiên, nếu họ thực sự tôn thờ Thượng Đế...

Nếu có trường hợp một người đàn bà lấy một người chồng không có tính nết tốt, thì họ vẫn còn có hi vọng có được một đứa con tốt, bởi nó sẽ có thể giúp đỡ thanh lọc cho tổ tiên. Dù sao, ta thấy rõ rệt là nói chung thì con người không thể tự tu chính những tội lỗi của mình được, bởi áp lực những sức mạnh hạ đẳng nơi ta thường là rất mạnh, gốc rễ của chúng nằm bên trong trí óc ta. Đó là điều tại sao cái nafsu mà ta dùng để làm điều gì, chẳng hạn như căn nhà ta xây cho mình, là sự phản ánh của tính nết ta.

Đó là sự giảng giải của Bapak cho vấn đề được đặt ra.

4. Trục diện tử thần

Câu chuyện của một người đã chết

Một người mà cuộc sống hoàn toàn bị nafsu chế ngự, một người không tiếp nhận được ân huệ Thượng Đế Toàn Năng và sự ý thức của djiwa về đời sống là một người, khi sắp chết, sẽ quên hết mọi việc.

Hắn không thể nhớ lại hay diễn tả tất cả những điều mà hắn thường nghĩ tới. Hắn không thể diễn tả tất cả những điều mà hắn đã đeo đuổi, hoặc những điều mà hắn coi là lí tưởng.

Hắn sẽ không ý thức được bất cứ điều gì ngoài sự đen tối.

Điều này hoàn toàn trái ngược với trường hợp của một người đã chứng nghiệm được sự ý thức của djiwa trong đời sống mình, một người có bên trong mình điều được gọi là đức tin: đó là sự ý thức của nội cảm được đánh thức bởi Quyền Lực của Thượng Đế Toàn Năng.

Một người như vậy, khi trục diện tử thần với hơi thở cuối cùng và cái khoảng thời gian cuối cùng của đời mình, sẽ thấy sáng suốt hơn sự sáng suốt trong lúc còn sống hoàn toàn. Với hơi thở cuối cùng của mình ta có thể nói ‘ Allahu Akbar ‘ - trong lúc ta sắp chết.

Đó là sự khác biệt mà chúng ta đã tiếp nhận được trong latihan kedjiwaan của Subud. Điều này là thành quả của latihan, và việc chúng ta phải chân thành tập latihan là điều hết sức quan trọng.

Thưa các anh chị em, các bạn phải thực sự có nhiều niềm tin và sự tin cậy nơi Quyền Lực của Thượng Đế Toàn Năng. Bởi cái kiến thức hay chứng nghiệm mà các bạn đã tiếp nhận được không phải là do tâm của các bạn. Như vậy, trong kedjiwaan chúng ta không thể đạt được gì nhiều, nếu chỉ biết đàm luận, bởi tất cả đều là chứng nghiệm, tất cả đều là thực hành.

Bapak mong rằng các bạn sẽ thực sự đem cái latihan kedjiwaan này áp dụng vào đời sống. Bởi có nhiều chứng nghiệm do latihan tạo cho ta bằng chứng hay sự chỉ dẫn rằng việc ta chuyên cần tập latihan là một điều thật là quan trọng.

Bapak nhận được nhiều bức thư từ hải ngoại kể cho mình nghe về đủ loại chứng nghiệm, và Bapak chỉ thuật lại cho các bạn một hay hai trường hợp, để các bạn có được một khái niệm về những điều Bapak nói.

Trước đây khá lâu Bapak nhận được một bức thư của một hội viên có một căn bệnh gì đó. Bapak không còn nhớ rõ, có thể là anh ta đã bị ung thư hay điều gì tương tự. Dù sao, anh ta đã chết và các y sĩ đã công bố cái chết của anh ta, và anh ta được đem tới nhà xác. Có lẽ người ta đã không có thời giờ rửa sạch thân thể anh ta và làm những điều mà các y sĩ thường làm đối với một người chết, vì xác anh ta đã được đặt lên bàn.

Ban đêm anh ta tỉnh dậy và nhận thấy mình vẫn còn sống. Nên anh ta gọi nhân viên coi nhà xác đang ngồi bên ngoài. (Ta cứ tạm gọi tên người này là B)

Anh ta nói: ‘B ơi, hãy tới đây ‘.

Người này đã hết sức ngạc nhiên khi nghe thấy có ai gọi mình, và hắn đã đi vào bên trong. Hắn không trông thấy bất cứ ai, ngoài những người chết. Và trong lúc đang nhìn, hắn đột nhiên thấy có một xác chết kêu gọi mình một lần nữa.

Khi xác chết đó nói với hắn : ‘ B ơi, anh làm ơn đi kêu bác sĩ giùm tôi ‘ thì hắn đã hết sức hoảng hốt. Thay vì tới chỗ cái xác chết đó để tìm hiểu

điều gì xảy ra, thì hẳn đã quay người lại và ù té bỏ chạy. Nhưng khi ra tới ngoài hẳn lại suy nghĩ: ‘ Nếu mình không đi gọi bác sĩ thì không được ‘.

Và hẳn đi kiểm bác sĩ, và bác sĩ đã tới coi và hỏi anh ta (người hội viên Subud) hiện đang làm gì ở đây.

Anh ta nói: ‘ Tôi cho là mình đã chết, vì người ta đã đem tôi tới đây. Tôi không ý thức được là mình đã được đem tới đây, nhưng nay tôi đã sống lại, thì ông làm ơn hãy trả quần áo cho tôi và cho tôi về nhà.’

Bác sĩ nói : ‘ Làm sao lại có chuyện này được. Tôi không hiểu gì hết.’

Và anh ta đáp: ‘ Đây này, để tôi giải thích cho ông điều gì đã xảy ra. Trong lúc đã đi (chết) tôi nhận thấy mình được một y sĩ chữa trị. Đó không phải là một y sĩ như ông, mà là thiên thần y sĩ. Nói cách khác, một thiên thần đã tới gần tôi và nói: ‘ Người chưa chết đâu, vì căn bệnh của người chưa tới nỗi quá trầm trọng, và ta có thể chữa trị cho người ‘. Và vị thiên thần y sĩ đó đã chữa lành bệnh cho tôi và đem lại sự sống cho tôi. Đó là điều tại sao tôi có mặt tại đây’.

Thấy bác sĩ vẫn còn tỏ vẻ bán tín bán nghi, anh ta nói: ‘ Bộ ông không tin tôi sao ? ‘

Và bác sĩ nói: ‘ Tôi chỉ là một y sĩ và không thể hiểu được những điều anh kể với tôi, nhưng tôi phải nhìn nhận đây là sự thật ‘...

Những lời ta nói khi sắp chết

Những điều có trong đạo Hồi và đạo Phật quả thực không có sự khác biệt với nhau, cả hai đều như nhau. Nhưng vấn đề là trong đạo Phật là người ta có quá nhiều kinh sách, quá nhiều giáo lí, quá nhiều những điều nói bằng miệng, khiến các bạn không thể hiểu được họ muốn nói gì, trong khi thực tại là một điều hết sức đơn giản. Nếu tóm lược nó lại, thì chỉ còn những chữ Alif, Lam, Min, tượng trưng cho quyền lực Thượng Đế Toàn Năng. Những chữ này được đặt đầu kinh Koran, và không có một ulama (giáo sĩ) nào dám dịch chúng, vì chúng là biểu tượng Quyền Năng của Thượng Đế. Và nếu các bạn đơn giản hoá nó thêm nữa, thì điều này được tượng trưng bởi chữ ‘Allah’, và nếu được đơn giản hoá thêm nữa, thì đây là điều mà Bapak đã diễn tả, đó là ‘ Hoo ‘. Khi sắp chết

thì việc các bạn đọc một lô những câu kinh mà mình đã học là điều vô ích, vì trong lúc đó ta sẽ không có thời giờ và sức lực, vậy điều gì còn lại phải là một câu độc nhất và thật là đơn giản, một điều mà ta sẽ có ngay lúc cần tới nó. Bởi nếu có ai chết mà các bạn nói: 'Bây giờ bạn hãy đọc kinh' thì người đó sẽ chưa kịp mở miệng (còn nói chi tới đọc). Vậy, đó là phải là một điều gì thật đơn giản.

Chúng ta thấy điều gì và thấy nó là màu xanh, nhưng có người khác nói rằng nó có màu khác. Chúng ta không thể nói rằng điều người khác nói là đúng. Chúng ta phải nói rằng điều chúng ta thấy với cặp mắt mình là đúng. Chúng ta phải nói: 'Theo cặp mắt tôi thì đó là màu xanh. Nếu phải nói rằng đó là màu đỏ, thì tôi sẽ phủ nhận sự thông suốt của chính mình, bản chất của chính mình. Mắt tôi không phải là mắt bạn: điều tôi thấy không phải là điều bạn thấy. Theo chỗ hiểu biết của tôi thì đó là màu xanh.' Đó là thái độ đúng đắn, thái độ chúng ta phải có.

Latihan kedjiwaan được đặt nền tảng trên thực tại sự hướng dẫn của Thượng Đế Toà năng bên trong con người chúng ta, chúng ta chỉ biết tuân theo nó và không thể nghiên cứu nó với trí tuệ hay sức mạnh của chính mình.

Thế thì điều gì chúng ta có thể nghiên cứu với trí tuệ và sức mạnh của chính mình? Chỉ có lãnh vực của ma vương (the satanic) chúng ta mới có thể nghiên cứu và đeo đuổi với khả năng của bản thân. Nhưng nếu chúng ta nhất quyết nghiên cứu lãnh vực của ma vương, hoặc đeo đuổi nó và đạt được nó, thì chúng ta sẽ chỉ đạt được đời sống trong cảnh giới của ma vương - điều được gọi là đời sống trên bình diện siêu hình (astral plane).

Cái thế giới siêu hình đó là một thế giới bên trong thế gian này, trái đất này. Điều chúng ta đạt được bằng cách tự hiến mình cho ma vương là một đời sống nằm trong thế gian. Bapak không biết là một đời sống như vậy sẽ kéo dài được bao lâu: có thể hàng triệu năm. Nhưng vị trí của đời sống đó vẫn còn bên trong thế gian này.

Điều ấy trái ngược với chứng nghiệm của đức Ki Tô.

Đức Ki Tô đang sống, hiện vẫn còn sống. Đức Ki Tô hiện ý thức được tất cả những điều ngài đã trải qua trong đời mình.

Các bạn hỏi làm thế nào Bapak biết được điều này. Vì Bapak đã có chứng nghiệm bản thân. Bapak đã gặp đức Ki Tô.

Điều đức Ki Tô nói khi ngài vẫn còn sống là một sự thật. «Có ích lợi gì với tôi được làm vua trên thế gian này? Tôi không phải là vua nơi đây, mà là vua nơi trên kia. Có lợi lộc gì khi được làm vua nơi đây? Cái thế gian này chẳng là gì hết, nếu so sánh với cái thế giới bên kia.

Và đó là sự thật. Bapak nói rằng một khi các bạn đã chứng nghiệm được những thế giới khác ngoài thế giới này, thì cái thế giới này chẳng là gì hết và ta sẽ thấy không có lí do gì để sống tại đây. Nơi đây, nếu không chịu kiếm cơm thì các bạn không có gì ăn. Trên kia, nội chỉ việc nghĩ rồi nó và ước muốn nó là các bạn lập tức sẽ được toại nguyện.

Đó là điều tại sao Bapak nói với các bạn rằng Bapak không thích trở thành một người được coi là quan trọng trên thế gian này. Có bao giờ Bapak đã muốn trở thành tổng thống hay tổng trưởng đâu? Do Ý Thượng Đế, điều đó đã không xảy ra. Bapak chỉ biết tuân theo những điều Bapak cảm thấy là con đường tốt đẹp cho đời sống. Chỉ có thể thôi. Và ngoài ra, nói trắng ra là vậy, giả dụ sau này Thượng Đế hỏi Bapak «Làm sao mà con lại muốn trở thành tổng trưởng, sau khi đã chứng nghiệm được tất cả những điều đó? «Không, Bapak thấy rất mãn nguyện.

Bapak đã chứng nghiệm được, như Bapak đã mô tả, những điều như là việc biết được đức Ki Tô hiện vẫn còn sống. Đó không phải là một đời sống tưởng tượng. Đó là một đời sống chân thật. Đức Ki Tô thực hầy còn sống, ngài hiện đang sống.

Điều này tương tự với việc chính Bapak đã đi ra ngoài thế giới này. Bapak đã chứng nghiệm được điều này một cách tương tự với điều, sau này, lúc Bapak đi máy bay tới Anh quốc. Từ trên máy bay Bapak nhìn xuống và nói: «Quả thật y như vậy, đây đúng là điều mình đã thấy trước kia». Sự khác biệt là, nếu lúc đó Bapak rớt từ trên máy bay xuống, thì Bapak sẽ phải chết, nhưng trước đây, khi Bapak đi ra ngoài thế gian này, Bapak không thể chết được, vì Bapak đã đi với djiwa của mình.

5. Subud là đại lộ hay ngõ cụt

Subud là Cekok

Subud là Cekok (thuốc đắng) Cekok rất đắng, cekok là janu (dược thảo).

Nó có thể trở thành một nguồn gốc đen tối đối với ta

Bapak muốn các bạn nhận thức được rằng cái latihan kedjiwaan mà chúng ta tiếp nhận được giống với mưa. Mưa đã rơi xuống từ những đám mây trên trời. Mưa có thể làm nhiều điều. Mưa có thể gây nguy hại cho cuộc sống của con người: nó có thể tạo nên cơn lụt và gây nên sự thiệt hại, nó có thể là nguồn gốc sự phi nhiêu, một nguồn gốc đem lợi tới cho xã hội loài người. Chúng ta có thể sử dụng được cơn mưa đó, cái sự hào phóng mà Thượng Đế đã ban cho chúng ta?

Nếu chúng ta không thể làm điều đó, nếu cái latihan này bế tắc bên trong chúng ta, nó sẽ không những không tiến bộ, không sinh trưởng trên thế gian, mà sẽ trở thành một nguồn gốc đen tối đối với các bạn, bởi đủ loại tưởng tượng sẽ phát sinh bên trong các bạn. Nếu các bạn không sử dụng cái latihan này để tạo điều gì (có giá trị) cho mình, thì

thay vì có lợi cho bạn, nó sẽ trở thành một chướng ngại và một gánh nặng.

Thật vậy, nếu các bạn có thể truyền cái latihan này cho người khác qua gương mẫu của mình trong cuộc sống, thì đó là cái amal đích thực, cách thực sự phục vụ nhân loại, một điều sẽ tạo nên một phần thưởng to lớn, một phần thưởng mà các bạn không thể ngờ được, cho cuộc sống các bạn trên thế gian này cũng như tại thế giới bên kia.

Nếu một người nào trong Subud đã tiếp nhận được latihan, thì đó là một điều kì lạ và quái gở nếu ta trông thấy hay nghe thấy nói rằng người đó là một kẻ bê bối, một kẻ vô tích sự. Một hội viên Subud không chịu làm việc, không làm bất cứ gì là một điều rất quái lạ. Nếu thực sự đã tiếp nhận được cái latihan này, các bạn sẽ nhận thức được nó có một ý nghĩa, bởi latihan kedjiwaan sẽ mở ra cho bạn một đại lộ rộng lớn, một con đường trên đó các bạn có thể đi, đó là con đường đời của các bạn. Nó rộng lớn và chứa đầy sự mãn nguyện và lợi lộc đối với các bạn và những người chung quanh bạn.

6. Trợ giúp người nghèo

Chúng ta phục vụ cho xã hội và chính quyền

Nếu các bạn hỏi công dụng của kinh doanh là gì, câu trả lời là Subud thực sự vẫn còn cần tới kinh doanh, bởi chúng ta vẫn còn phải biến Subud thành một cái hội, một chỗ gặp mặt để thiên hạ có thể đem sự thịnh vượng tới cho cuộc sống của con người. Chúng ta cần phải lập nên những chỗ cư ngụ cho những người già không có gia đình, chúng ta cần phải cung cấp những nơi chốn cho những trẻ thơ muốn học hành, nhưng bị tàn tật, và chúng ta cần phải lập những bệnh viện.

Các bạn có thể nói, những điều này đã có nhà nước lo rồi. Và nhà nước không như chúng hay sao? Thế nên, nếu có thể làm được việc đó, điều này có nghĩa là chúng ta có thể gia nhập và phục vụ nhà nước. Nếu cái hội của chúng ta có thể làm được điều đó tại bất cứ chỗ nào, thì các chính quyền sẽ cởi mở với chúng ta, và chúng ta sẽ không gặp bất cứ trở ngại nào. Tại sao? Bởi chúng ta đã phục vụ xã hội và chính quyền.

Thưa các anh chị em, đó là điều tại sao kinh doanh hết sức quan trọng đối với chúng ta cũng như với xã hội nói chung. Chắc chắn chúng ta có thể làm được việc xã hội, nhưng việc làm xã hội mà không được tài trợ

sẽ bế tắc giữa đường. Chắc chắn chúng ta có lòng từ thiện, nhưng chúng ta phải tìm những phương tiện để thực hiện lòng từ thiện. Những người phải được giúp đỡ là những người cần được giúp đỡ, như những người tàn tật, những người già vô gia đình, những người có bệnh, những đứa bé không được chăm sóc vâng vâng, họ là những người cần được giúp đỡ và chúng ta có thể giúp họ. Nhưng để giúp họ chúng ta phải có tiền, và tiền là thành quả việc làm của chúng ta.

Bổn phận chúng ta đối với tha nhân

Rõ rệt là chúng ta cần kinh doanh để tài trợ cho những nhu cầu và việc làm của mình, như việc tới hội họp như cuộc họp này, việc đến để tìm hiểu, việc làm việc chung với nhau, tổ chức công việc cho khá hơn, điều hành khá hơn những nỗ lực của chúng ta trên khắp thế giới. Chúng ta cần phải có ngân quỹ để phụ tá đi thăm hội viên, cần những nơi chốn tập latihan vâng vâng. Và ngoài những điều đó ra, như Bapak thường giải thích, chúng ta cần phải đi ra ngoài cái khuôn khổ những nhu cầu của chúng ta, để thiết lập bên ngoài gia đình Subud những dự án xã hội cho sự thịnh vượng của xã hội như trường học, bệnh viện...

Thưa các anh chị em, điều Bapak đang nói là đối với chúng ta việc được gần gũi Thượng Đế chưa phải là đủ. Chỉ gần gũi với Thượng Đế thôi mà xa cách với xã hội của chúng ta là một lỗi lầm lớn. Thượng Đế không bao giờ muốn chúng ta làm điều đó, bởi Ý Thượng Đế là sự thống nhất của nhân loại. Nếu không có những nỗ lực trong chiều hướng đó, chúng ta sẽ không bao giờ có thể ảnh hưởng tới tình trạng của thế giới.

Đó là điều được tôn giáo quy định. Trong tôn giáo người ta nói với chúng ta rằng ngoài việc tôn thờ Thượng Đế chúng ta còn phải quyền góp tiền bạc để làm việc từ thiện. Thực ra, cái thái độ theo truyền thống đó biểu lộ một niềm tin rằng nhân loại là một, chúng ta phải có bổn phận giúp đỡ tha nhân, và đó là phận sự của con người trên thế gian, khi ta không những chỉ nghĩ tới bản thân thôi, mà còn phải nghĩ tới cộng đồng, tới những con người trên khắp thế giới.

Nói cách khác, chúng ta phải nghĩ tới nhân loại, không phải tới chủng tộc. Chúng ta phải nghĩ tới con người, không phải tới quốc gia.

Bởi ngày nào chúng ta còn nghĩ tới quốc gia và chủng tộc, ngày đó sẽ còn sự căng thẳng, sự xung đột trên thế giới. Sự xung đột trên thế giới luôn luôn phát sinh do nafsu. Những sự xung đột đó là do lòng ham muốn được làm cha thiên hạ, lòng ham muốn mình được khá hơn thiên hạ, lòng bần khoăn mình có đạt được cái này hay cái nọ hay không. Đó là những điều tạo nên xung đột.

Làm bạn với người nghèo

Giả dụ các bạn có hàng tỷ Đô La các bạn cảm thấy mình cần tới. Các bạn luôn luôn sẽ bị số bạc hàng tỷ Đô La đó hành hạ mình, và Bapak thực sự muốn các bạn hiểu được điều này. Ban đêm các bạn sẽ đi ngủ và khi nhắm mắt lại các bạn chợt nhớ: ‘Một nửa số tiền của tôi ở đây, một phần ba ở chỗ kia, một phần sáu ở chỗ nọ’ Rồi các bạn sẽ nghĩ: ‘Chúa ơi, có một cuộc cách mạng đang xảy ra!’ Rồi các bạn nhảy xuống giường, chụp lấy điện thoại và nói: ‘A Lô ! A Lô ! Nhanh lên! Hãy đem tiền tôi ở chỗ đó và đem nó tới chỗ kia.’ Rồi bạn đặt điện thoại xuống và lên giường ngủ tiếp, và khi nhắm mắt lại bạn chợt tưởng tượng: ‘Chúa ơi, cái thằng cha mình vừa kêu điện thoại, nó sẽ cướp tiền mình, nếu mình không canh chừng nó.’ Và bạn lại nhảy xuống giường , chụp lấy điện thoại và nói: ‘A Lô ! Hãy nghe điều tôi nói với anh, đừng có đụng tới số tiền đó. Hãy đem nó vô ngân hàng ngay lập tức.’ Nói cách khác, không có lúc nào các bạn được yên tĩnh, vì các bạn luôn luôn bị số tiền đó chi phối, số tiền các bạn thu góp được do nafsu...

Trường hợp những kẻ có nhiều thế lực hay quyền hành cũng tương tự như vậy. Cho dù các bạn có nhiều tới mấy đi nữa, thì đó lại là chính điều làm hại các bạn, trừng phạt các bạn. Đó là điều tại sao người xưa thường nói: ‘Kẻ thông minh bị sự thông minh làm cho hỗn loạn, kẻ giàu có bị sự giàu có hành hạ, kẻ có nhiều quyền thế bị quyền thế làm cho chìm ngập.’

Giàu có không phải là điều gì xấu do bản chất. Bapak cầu nguyện cho tất cả các bạn được giàu có, bởi giàu có thực sự là điều có lợi. Nhưng khi giàu có các bạn sẽ không trong tình trạng của kẻ Bapak vừa mô tả, bởi các bạn sẽ ý thức... ý thức được cái kích thước của nafsu mình, hoặc nơi nafsu phải dừng lại. Nếu có thể thực sự làm được điều đó, khi các bạn giàu có và biết được rằng một nửa được dành cho mình, một nửa còn lại là để giúp đỡ những kẻ thực sự cần được giúp đỡ, thì các bạn sẽ không có kẻ thù. Bởi ai là kẻ thù của sự giàu sang? Đó là những người nghèo. Người nghèo sẽ luôn luôn nhìn người giàu, họ sẽ nhìn bạn, khi bạn đang

để cái ví vào trong áo và họ nói: ‘Mày hãy đợi chờ cho tới lúc tao có cơ hội và tao sẽ lấy nó của mày. Bởi mày đã có được nó vì mày khá hơn tao. Những của cái mày đã có được là những điều mày đã đạt được trên xương máu tao, và bây giờ tới lúc ta phải đòi lại.’ Bởi đối với một người nghèo thì không còn cách nào vượt qua cơn nghèo ngoài cách làm điều gì xấu, điều gì bất hợp pháp, điều gì bạo tàn như việc cướp đoạt của người khác hay điều gì tương tự.

Vậy, nếu không muốn có kẻ thù, nếu muốn khắc phục được vấn đề đó các bạn phải giúp đỡ họ. Các bạn bắt đầu phải cho họ những điều họ cần để tạo sự cân bằng với những gì các bạn cần.

Một cảm xúc dân chủ xã hội

Selematan là một định chế rất xưa, có lẽ xưa hơn thời của Abraham. Nó không có trong đạo Hồi. Trong cái thời kì xa xưa đó, đời sống vẫn còn đơn giản và thế giới không có nhiều người. Hồi đó trí óc và tâm của con người chưa được phát triển như hiện nay, nhưng cảm xúc của họ lại bao la hơn, khiến họ có thể cảm thấy tất cả đều là một. Khi có một kẻ nào đó chết trong cái cộng đồng nhỏ bé thời đó, thì đó là một biến cố như việc có một đứa bé được sinh, bởi mỗi người trong cộng đồng đều được coi quan trọng như nhau. Một lễ selematan là để báo cho hàng xóm hay về biến cố đó, và đó cũng là một cơ hội để chia sẻ. Thời đó cái cảm xúc nhất nguyên (oneness) là một chứng nghiệm tự nhiên, và trong các lễ selematan người giàu có chia sẻ với người nghèo khổ. Những kẻ không được ăn thịt hàng ngày được dịp ăn thịt trong lúc đó. Những kẻ có phương tiện đem thức ăn tới chia sẻ với những người tới dự lễ. Đây là cơ hội để mọi người được cảm thấy tất cả đều là một. Người ta đã không cảm thấy những điều mình có chỉ thuộc về mình, mà cũng thuộc về người khác. Đó là dân chủ xã hội đích thực. Đó là một điều tự nhiên do cảm xúc của thiên hạ, chứ không phải một điều gì được dạy cho họ.

Tất nhiên trí óc có thể dạy cho ta có được một cảm xúc về dân chủ xã hội như vậy, nhưng điều xảy ra là nó đã được một thiếu số, hay một chính quyền, nắm lấy và đã trở thành một công cụ để đàn áp tự do của người khác, để nắm lấy quyền hành hay để bảo đảm cho những dục vọng của họ. Điều này tạo nên sự chống đối, sự phân chia và bất mãn.

Sau này, trong lịch sử của loài người tôn giáo đã tìm cách khắc sâu (vào lòng người) cái cảm xúc nhất nguyên và độ lượng đó bằng cách lập nên trai giới. Mỗi tôn giáo đều có trai giới, nhưng hiện nay chỉ có đạo Hồi là còn làm theo điều này, đó là việc trai tịnh 1 tháng trong 12 tháng. Mặc dù ta trai tịnh bằng cách nhịn ăn uống suốt lúc ban ngày, trên thực tế đó là một điều gì còn hơn thế nữa. Đó là thời gian để con người trai tịnh nafsu mình, để quan sát bản thân, khiến ta có thể nhận thấy nafsu hoạt động như thế nào, nó chế ngự ta như thế nào. Nếu ta thành tâm trai tịnh trong 20 ngày, trong tôn giáo người ta nói là sau đó chúng ta sẽ tiếp nhận được một đặc ân của Thượng Đế Toàn Năng, một thiên khải, một con đường, cái lailatul qodar. Cái đặc ân đó hay lailatul qodar không phải là điều gì từ trên trời rớt vào bụng ta, mà là sự thức tỉnh của cảm xúc, sự thức tỉnh của tình người, một cảm xúc thấy ta và người đều là một. Đó là nghĩa lí của trai giới. Đó là sự thức tỉnh của cái cảm xúc dân chủ xã hội, điều mà người xưa đã có và là một điều tự nhiên phát sinh trong cảm xúc.

Trong latihan của Subud thì cũng tương tự như vậy. Trong latihan chúng ta ý thức được tình trạng của người khác, nỗi buồn của họ trở thành nỗi buồn của chúng ta, niềm vui của họ là niềm vui của chúng ta. Điều đó phát sinh một cách tự nhiên trong cảm xúc nhờ ân huệ Thượng Đế.

Trong một trạng thái như vậy ta không bị nafsu tác động tới, và thiên hạ sẽ không giận ta. Ta không cảm thấy ganh ghét và hận thù, và nếu bị chỉ trích ta cũng sẽ không cảm thấy bị xúc phạm. Những người như vậy đã là ‘những hội viên của thiên quốc’, theo như sự mô tả của đức Ki Tô. Họ là những đứa con của Thượng Đế. Thiên đàng không phải là một nơi chốn, nó không phải như điều thiên hạ nghĩ là một nơi chốn khiến ta có thể có một cuộc sống phi thường, ăn uống những thứ tuyệt ngon. Nó không giống như Paris hay Las Vegas. Không, thiên đàng là một trạng thái.

Một phương tiện để chúng ta chạy tội

Trong tôn giáo chúng ta luôn luôn được dạy là phải làm những điều tốt đối với tha nhân, chúng ta luôn luôn được dạy là phải cố gắng hành động và có một cuộc sống càng tốt đẹp càng hay, và luôn luôn phải có

một thái độ nhân đạo và thiện hảo đối với tha nhân. Chúng ta đặc biệt được dạy là phải có lòng từ thiện, phải chăm sóc người nghèo, giúp đỡ những người cần được giúp đỡ, phải nghĩ tới những người đang đau khổ trong cuộc sống, những kẻ cần được trợ giúp và cứu giúp, và cung cấp cho họ những điều họ cần. Nguyên nhân tại sao tôn giáo dạy chúng ta làm những điều đó là bởi vì tất cả những điều xấu xa chúng ta nhận thấy trong cuộc sống không phải là do Thượng Đế. Đó là sự đáp ứng những gì chúng ta đã làm trong cuộc sống, những hành động đã đi ngược lại Ý Thượng Đế của chúng ta.

Trong tôn giáo những việc làm từ thiện là một phương tiện để chúng ta chuộc tội, những tội của chúng ta cũng như của tổ tiên. Nói cách khác, nhờ những hoạt động giúp đỡ người nghèo, chăm sóc người bệnh vãn vãn, chúng ta có cơ hội đền bù hay tu chính những tội lỗi trong quá khứ do chính chúng hay tổ tiên tạo nên.

Trở ngược lại vấn đề kinh doanh, nguyên nhân tại sao Bapak khuyên chúng ta làm kinh doanh không phải là để được giàu có, để vơ vét của cải cho chúng ta, khiến chúng ta có thể sống một cách sang trọng và được khá hơn thiên hạ, không phải vậy.

Mục đích của kinh doanh là việc cung cấp những cái cần thiết, những phương tiện vật chất để làm việc từ thiện.

Nhờ làm kinh doanh chúng ta tạo cho mình cái khả năng thực hiện được những điều mà tôn giáo khuyên chúng ta làm, để bản chất chúng ta được tốt đẹp, sự phát triển tâm linh chúng ta được tốt đẹp. Đó là cái khả năng chúng ta có được, nếu chúng ta chăm sóc người khác.

Thưa các anh chị em, việc các bạn phải hiểu được mục đích của kinh doanh là điều hết sức quan trọng.

Bapak hi vọng rằng với buổi nói chuyện này tất cả các bạn ở Sri Lanka sẽ nhận thấy sự cấp bách khởi sự kinh doanh. Việc tất cả các bạn lo tới và chuẩn bị kinh doanh tại đây là một điều hết sức quan trọng. Dần dần, do hậu quả việc làm kinh doanh được thành công, các bạn có thể chuẩn bị những phương tiện thiết lập những dự án từ thiện. Một ngày nào đó các bạn sẽ có thể mở trường học, một trường học trong đó các bạn có thể giáo dục những đứa trẻ chậm tiến và không thể học hành được, hoặc những đứa không có phương tiện tới trường học. Trong những

trường học đó, chúng ta không những chỉ có thể giáo dục những đứa trẻ đó theo chương trình học vấn, hay chương trình thi cử của nhà nước, mà còn có thể mang vào trường học những giáo viên không những có năng lực, mà còn là những phụ tá hay hội viên có sự phát triển tâm linh tương đối tốt đẹp: họ sẽ không những chỉ có khả năng dạy theo chương trình học vấn, mà ngoài ra còn có thể hướng dẫn mỗi đứa trẻ. Họ sẽ có khả năng hướng dẫn đứa trẻ tìm được đúng nghề nghiệp trong cuộc sống chân chính của nó. Nhờ sự sáng suốt tâm linh, những giáo viên đó cũng có thể chỉ cho mỗi đứa trẻ thấy loại công việc hay kiến thức nào mỗi cá nhân cần trong cuộc sống.

Những đứa trẻ đó sẽ không còn phải đi lạc hướng, sẽ không còn phải nếm một cuộc sống đầy thất vọng và bất mãn, mà sẽ có thể kiếm được con đường đời của chúng.

Ngoài việc lập trường học, các bạn cũng có thể lập bệnh viện. Đó sẽ là một nơi chốn các bạn có thể chăm sóc những kẻ không có đủ tiền tới bệnh viện. Và các bạn không những chỉ chăm sóc những nhu cầu thể xác của họ, theo lối chữa bệnh thông thường bằng y khoa, ngoài ra các y sĩ trong bệnh viện sẽ là những hội viên Subud, những phụ tá của Subud, đồng thời họ cũng là những y sĩ có bằng cấp. Họ sẽ chữa trị cho bệnh nhân không những về thể xác, mà còn về kedjiwaan, khiến cho bệnh nhân được chữa trị cả về thể xác lẫn tinh thần: đó là việc những tội lỗi hay lỗi lầm chông chất bên trong họ có thể được hoá giải nhờ latihan kedjiwaan.

Bapak muốn các bạn hiểu rằng, mặc dù việc dùng latihan để chữa bệnh là một sự thật, nhưng nếu bề ngoài các bạn không có những hành động làm cho thể xác được phù hợp với những nhu cầu của căn bệnh, thì các bạn sẽ không những không được chữa lành bệnh, mà còn bị mắc bệnh trở lại.

Ta cần phải giảm nhẹ gánh nặng của djiwa, nhưng ta cũng cần phải đối xử với thể xác theo cách nó cần phải được đối xử.

Bapak đã thí nghiệm điều đó với chính mình. Có một lần bác sĩ nói với Bapak rằng Bapak bị bệnh đái đường, rằng độ đường trong máu Bapak rất cao. Bapak biết rằng Bapak có thể tự chữa bệnh cho mình nhờ latihan kedjiwaan. Thật vậy, Bapak đã có thể đem độ đường trở lại mức bình thường, khiến cho mỗi lần khi áp suất máu của Bapak được khám

nghiệm, thì nó ở mức bình thường.

Bapak muốn biết rõ. Bapak tự nói với mình: ‘Để coi điều gì sẽ xảy ra, nếu tôi bắt đầu ăn nhiều đồ ngọt’, bởi Bapak cũng đang thực hiện một chế độ ăn kiêng.

Và Bapak bắt đầu ăn trái chà là và một loại thức ăn đặc biệt của người Java có dưa chuột trộn với nước đường của trái chà là... Bapak ăn những thứ đó trong suốt một tháng, và tất nhiên khi máu của Bapak được khám nghiệm, độ đường đã tăng lên.

Do đó Bapak biết được việc ta có ta có thể tự chữa bệnh nhờ latihan là một sự thật, nhưng nếu các bạn không có những hành động phù hợp những nhu cầu của thể xác, thì các bạn sẽ vẫn còn mang bệnh. Vậy, các bạn cần phải chăm sóc thể xác mình cũng như phải tập latihan. Đó là điều tại sao trong một bệnh viện Subud cả hai đều cần thiết: y khoa và kedjiwaan.

Một hoạt động khác các bạn có thể có khi những kinh doanh của các bạn thành công, đó là việc xây nhà cho người già. Như các bạn biết, điều thường xảy ra là có những người lúc về già không có thân nhân, hoặc vì một nguyên nhân nào đó họ không có người chăm sóc mình. Ta không thể để cho người già chết như vậy được, những người bị bỏ rơi và không có ai chăm sóc tới. Chúng ta phải lập những chỗ để cho người già được chăm sóc và có chỗ ở cho tới khi họ chết.

Tất cả những hoạt động đó đều cần thiết để đem cái tốt đến cho chúng ta, bởi Thượng Đế muốn rằng con người phải giúp đỡ những kẻ kém may mắn trong xã hội.

Đó là điều tại sao các bạn cần kinh doanh, bởi khi làm việc từ thiện ta không được làm tiền. Điều chánh yếu của việc làm từ thiện là ta không được kiếm lời. Các bạn phải bỏ tiền vào đó. Làm sao các bạn có thể làm việc từ thiện được, nếu các bạn không làm kinh doanh để kiếm lời?

Điều cốt yếu là các bạn phải làm kinh doanh để làm việc từ thiện.

Mục đích đằng sau việc làm từ thiện là việc hoàn thành cái mệnh lệnh Thượng Đế đã ban cho tất cả các tôn giáo: con người phải chăm sóc tha nhân.

Những kẻ giàu có phải hiểu được người nghèo. Họ phải cảm được thế nào là nghèo. Họ phải hiểu được tình trạng của người nghèo, cách người nghèo sống như thế nào, và họ phải giúp đỡ người nghèo với những của cải dư thừa của họ.

Những kẻ thông minh phải hiểu được cuộc sống của những kẻ không có kiến thức, những kẻ lạc hậu, đần độn, không biết lẽo lái cuộc sống như thế nào. Những người thông minh phải sử dụng trí óc của mình để giáo dục họ, giúp đỡ họ có kiến thức, hiểu biết về cuộc sống họ, khiến họ có thể cố gắng.

Chúng ta không tích trữ của cải để làm lợi cho mình. Chúng ta không tích trữ của cải để riêng mình được sống một cách sang trọng. Chúng ta không trở nên khôn ngoan để đánh bại bất cứ ai với sự khôn ngoan của mình.

Chúng ta kiếm tiền và trở nên thông minh để giúp đỡ thiên hạ. Nếu chúng ta có thể làm được điều đó, cái hố sâu giữa người nghèo và người giàu sẽ được san bằng.

Chúng ta phải xây một cái cầu trên vực thẳm thâm sâu giữa người giàu và người nghèo, giữa những người thông minh và những kẻ đần độn. Chúng ta cần phải đóng lại cái kẽ hở giữa kẻ có và kẻ không có. Nếu chúng ta có thể làm điều đó, thì điều thiên hạ luôn luôn nói tới, điều thiên hạ gọi là cách mạng, không thể xảy ra trong xã hội, bởi người nghèo sẽ thực sự hiểu được rằng những kẻ có may mắn hơn họ thực sự quan tâm tới họ, thực sự tìm cách gần gũi họ và hiểu biết họ.

Đó là mục đích của việc thực hiện những hoạt động từ thiện.

Tất cả những điều Bapak nói với các bạn đều được minh chứng trong latihan kedjiwaan của các bạn. Trong latihan các bạn đã có chứng nghiệm là mình làm nhiều loại động tác khác nhau, các bạn thực hiện nhiều hoạt động khác nhau trong latihan. Mục đích những hoạt động khác biệt đó, những thái độ, động tác và âm thanh trong latihan của các bạn là để khiến cho sự hiểu biết của các bạn được mở rộng thêm.

Tác động của latihan là việc mở rộng kiến thức, tri thức và sự hiểu biết của các bạn về cái thế giới này. Trong latihan các bạn có thể tiếp nhận nhiều hình thức văn hoá khác nhau, nhiều lối sống khác nhau của con

người trên khắp thế giới. Từ chỗ đó các bạn biết rằng latihan kedjiwaan là sự mở rộng bản thân các bạn, để bao trùm càng lúc càng nhiều sự sống của con người.

Sự mở rộng đó là điều kiện tiên quyết để tiến bộ trong latihan kedjiwaan. Nỗ lực quyền năng của Thượng Đế trong latihan là sự mở rộng bản thân ta qua đủ loại chứng nghiệm, đó là điều sẽ khiến chúng ta tiến bộ.

Sự mở rộng đó sẽ khiến chúng ta có ước muốn và nhận thấy sự cần thiết làm việc từ thiện trong xã hội để giúp đỡ thiên hạ.

Nhờ chứng nghiệm đó chúng ta có thể tiến lên phía trên và có tiến bộ trong kedjiwaan, như điều Bapak đã nói trên kia.

Chúng ta có thể tiến lên phía trên, từ trình độ con người, để tới các trình độ rohani, rahmani, rabani và có lẽ tới một chỗ chúng ta có thể trực tiếp tiếp nhận được ân tứ của Thượng Đế Toàn Năng.

Hãy làm điều tốt với người trong nhà trước khi làm điều tốt với người ngoài.

Các bạn đã phải có thể học được sự liên hệ giữa djiwa A và djiwa B, nói cách khác, giữa djiwa của mình với djiwa người nào khác. Nói cách khác, giữa bạn và các anh chị em khác.

Đó là những điều Bapak đã nói trước đây trong lúc trắc nghiệm: « Thái độ của bạn đối với các chị em khác như thế nào? Bạn đã thương yêu họ như thế nào? » Và các bạn đã ôm nhau và hôn nhau.

Đó là sự biểu lộ tình thương của các bạn đối với nhau. Và đây là một điều các bạn có thể bắt đầu thực hành.

Các bạn hãy bắt đầu với chính mình - các bạn đã yêu thương các chị em, các anh em của mình như thế nào?

Đó là điều chúng ta tiếp nhận được trong latihan kedjiwaan. Vậy, chúng ta hãy thực hành nó với chính mình.

Bởi nếu không thể làm được điều này giữa các bạn với nhau trong một nhóm nhỏ bé như nhóm này, thì làm sao các bạn có thể yêu thương những người ngoài Subud?

Và đó là điều các bạn phải làm. Các bạn hãy bắt đầu với chính mình, với cái nhóm nhỏ bé của mình - bắt đầu học cách yêu thương lẫn nhau. Khi có thể làm được điều đó, các bạn có thể bắt đầu yêu thương những người ngoài Subud. May mắn cho các bạn là đây chỉ là một nhóm nhỏ bé và Subud đã chưa bành trướng.

Các bạn đã thật là may mắn, bởi các bạn đã bắt đầu thực hành với một số ít người. Giả dụ Subud có 10 triệu người bên Mỹ và các bạn chưa học được cách yêu mến nhau. Vậy, có được 10 triệu người thì có ích gì ?

Các bạn hãy bắt đầu ngay từ lúc này, khi nó còn nhỏ, học cách thương yêu nhau, chăm sóc nhau và giúp đỡ nhau.

Bapak nghĩ rất nhiều về Kalimantan

(chú thích : Đầu năm 1981 sau khi đã thành công trong việc thiết lập ngân hàng và trung tâm Widjojo, Bapak bắt đầu hướng về một dự án phức tạp và quy mô hơn, đó là dự án Kalimantan. Kalimantan là vùng đất thưa thớt dân cư có nhiều tài nguyên chưa được khai thác và Bapak dự tính thiết lập tại đó một thành phố và những công trình đào mỏ và khai thác nông nghiệp)

Hiện nay Bapak đang nghĩ rất nhiều về Kalimantan. Bapak nói ‘nghĩ’ bởi Bapak là một con người, và nếu Bapak không nghĩ thì chẳng có điều gì xảy ra hết. Tại sao Bapak lại nghĩ rất nhiều về Kalimantan?

Bapak muốn các bạn nhận xét điều này. Hiện nay Bapak đã được 80 tuổi. Khi tới tuổi 80, các bạn thấy được đầy đủ, khi mình có thể ăn, có thể ngủ, có được một chỗ để mình đọc báo hoặc điều gì tương tự, có được tất cả những gì mình cần trong đời sống hàng ngày. Bapak đã có tất cả những thứ đó. Bapak có nhiều thứ để ăn, có quần áo đẹp, có xe hơi để đi đây đó, tại sao Bapak lại còn bận tâm suy nghĩ về Kalimantan? Nguyên nhân là Bapak hiểu được những nhu cầu của thế giới hiện nay, Bapak có thể trông thấy tình trạng hiện nay của thế giới, và Bapak biết

rằng cái dịp may độc nhất của thế giới hiện nay (để tồn tại) là việc người giàu phải giúp người nghèo, người thông minh phải giúp người ngu, người có kiến thức phải giúp những kẻ không có kiến thức, và những người có quyền thế phải suy nghĩ và quan tâm tới quyền lợi của những kẻ yếu thế và không có gì hết, đó là con đường độc nhất để thế giới ngày nay có thể tồn tại và tìm thấy đường đi trong những vấn đề chúng ta phải đối diện với.

Đó là con đường duy nhất (để tồn tại) nếu con người còn muốn hưởng thụ cho tới mãi kiếp về đẹp và tình thân của thế gian này. Nếu còn muốn hưởng thụ cuộc sống chúng ta trên thế gian này, thì không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc đi theo chiều hướng đó, và để có thể làm được điều đó. Bapak biết rằng có một vài tài nguyên ở Kalimantan mà thiên hạ chưa biết tới, nhưng chúng ta có thể xử dụng được. Và đó là bởi vì Bapak trong sự an tịnh và trong bản thân mình đã tiếp nhận được rằng ở Kalimantan có rất nhiều thứ mà thiên hạ chưa biết tới. Và Bapak biết được điều đó trong lúc ngồi ở Jakarta, chứ không phải ở Kalimantan. Và nếu Bapak nói với các bạn rằng có những thứ gì ở đó, tất nhiên đó sẽ là một điều để các bạn có thể nghĩ tới, nhưng chúng ta có thể làm được những gì? Bapak có thể nói cho các bạn hay là tại đó có vàng, có ngọc thạch, có rất nhiều loại đá quý, có những thứ khác như dầu hoả và vân vân. Khi Bapak tới Kalimantan và gặp những kẻ có quyền thế ở đó, chẳng hạn như ông thống đốc của Miền Trung Kalimantan, ông ta đã ngạc nhiên, đã tỏ vẻ không tin. Ông ta nói, làm sao Bapak có thể biết được nơi này có cái này, nơi kia có cái kia và vân vân, và Bapak nói, tôi đã không học được của bất cứ ai, tôi biết được do tự tôi.

Vậy, thưa các anh chị em, đó không phải là nguyên nhân chánh khiến Bapak tới đó. Bapak không tới đó để lấy vàng và ngọc thạch. Nguyên nhân chánh tại sao Bapak tới đó là vì Bapak biết có rất nhiều vùng đất trong rừng chưa được dùng tới, nhưng lại có thể sản xuất thực phẩm cho nhân loại, những điều hiện nay chúng ta rất cần tới. Kế hoạch của Bapak là việc làm cho những vùng đất đó trở thành phì nhiêu.

Giảm bớt gánh nặng cho tất cả các bạn

Trong việc thiết lập PTS Widjojo và ngân hàng Susila Bakti và sau này dự án Kalimantan, Bapak không hề có ý làm giàu cho mình, làm giàu cho

cuộc sống mình, không phải vậy. Điều Bapak tiếp nhận được có mục đích giảm bớt gánh nặng của tất cả các bạn, khi các bạn phải đối phó với những nhu cầu của cuộc sống, và làm mạnh quê hương của chúng ta. Bapak đã còn tiếp nhận được - Bapak không biết điều này có đúng hay không, nhưng nó phải đúng, bởi cho tới nay Bapak luôn luôn làm theo những điều mình tiếp nhận được và những điều đó luôn luôn đúng - đó là việc khi Bapak thực sự tới sống tại Kalimantan (mặc dù chỉ trong 1 hay 2 tháng, rồi lại trở lại một lần nữa và đi tới chỗ khác) thì sẽ có 20 triệu người từ Java kéo tới Kalimantan sống.

Thưa các anh chị em, đó có phải là một gánh nặng? Bởi trong 20 năm tới cái vùng đất Java này sẽ có nhiều người tới nổi chúng ta không thể thở được vì số dân quá đông đảo.

7. Đọc kinh cầu nguyện

Hãy hình dung công trình của Thượng Đế, đừng hình dung Thượng Đế

Trong những chữ chúng ta thường dùng để mệnh danh Thượng Đế có chữ ‘Allah’, điều này có nghĩa là ‘Đấng bao trùm tất cả’. Như vậy, Thượng Đế Toàn Năng là Đấng bao trùm toàn thể vũ trụ. Cho nên, các bạn đừng nghĩ tới Thượng Đế như là một điều gì hay là một nhân vật nào đó, các bạn đừng tìm cách tưởng tượng rằng Thượng Đế giống với một điều gì đó, khi nghĩ tới Ngài. Nếu nghĩ tới Thượng Đế các bạn hãy nghĩ tới tất cả những gì Ngài đã tạo ra. Và các bạn phải hiểu rằng tất cả những điều Thượng Đế đã tạo đều tôn thờ Ngài, khiến cho Allah, hay Thượng Đế, là Thượng Đế đối với mọi vật, không chỉ với các bạn. Ngài là Thượng Đế đối với cây cỏ, thú vật, các đồ vật chất, đối với tất cả những loại sinh vật không có sự hiểu biết như chúng ta, dù vậy, Thượng Đế là Thượng Đế đối với chúng. Nếu các bạn có thể lãnh hội và hiểu được điều này, cảm xúc các bạn sẽ trở nên bao la, sẽ không muốn chú ý tới hoặc ham muốn điều gì nhỏ bé và hạn chế. Nó sẽ trở thành điều gì bao trùm tất cả, vì được hướng về phía quyền lực của Thượng Đế Toàn Năng.

Huấn luyện tâm và trí

Trong đạo Hồi thiên hạ được dạy đọc kinh cầu nguyện 5 lần mỗi ngày. Họ đọc kinh cầu nguyện buổi sáng khi thức dậy lúc 4 giờ 30, họ đọc kinh cầu nguyện một lần nữa lúc trưa, lúc xế trưa, lúc chiều một lần nữa và lúc tối lại một lần nữa. Và công dụng của điều đó là gì ? Đôi khi họ còn đọc kinh Koran kể theo đó. Mỗi ngày họ đều làm điều đó, cứ lặp đi lặp lại một điều duy nhất. Và các bạn có thể tự hỏi mình, công dụng của điều đó là gì ? Họ được lợi gì khi làm điều đó ? Khi lặp đi lặp lại một điều duy nhất. Bởi nội dung của việc lặp đi lặp lại những câu kinh, cái solat, là sự huấn luyện cho tâm và trí, tâm và trí được huấn luyện có hành động chân chính và không được làm những điều bậy, được huấn luyện phải sợ hãi điều gì đó. Bởi nếu tâm và trí không được huấn luyện cho sợ hãi điều gì, chúng sẽ hành động theo một lẽ lối tạo nên rất nhiều điều bậy. Vậy, cái nội dung của tôn giáo, trong đó chúng ta được dạy cách hành động chân chính, cách làm những điều phải, cách tránh làm những điều quấy, cách đừng bao giờ làm những điều trái với nhân tính, cách tạo nên sự hoà thuận và tình người, là một điều hết sức quan trọng cho đời sống của con người. Bởi nếu không có những sự nhắc nhở liên tục đó, đời sống con người sẽ trở nên hết sức xấu xa. Mặc dù được thường trực nhắc nhở về những điều đó, con người vẫn còn hay quên, bởi tâm và trí thường có khuynh hướng quên tất cả những gì chúng đã học được, hay tất cả những gì chúng đã biết được. Như vậy, ta luôn luôn cần phải được nhắc nhở...luôn luôn cần phải thực hành những giáo lí của tôn giáo, để huấn luyện cho tâm và trí luôn luôn phải hành động chân chính theo cách đó. Điều này cũng đúng với latihan kedjiwaan, bởi latihan kedjiwaan cũng có cùng một nội dung với việc đọc kinh cầu nguyện chúng ta làm trong đạo Hồi. Đó là một sự huấn luyện để chúng ta hành động chân chính và tuân theo sự hướng dẫn quyền lực của Thượng Đế Toàn Năng.

Ta sẽ tự động đọc kinh cầu nguyện

(chú thích : đoạn này và hai đoạn kế tiếp Bapak chỉ ta cách đọc kinh cầu nguyện theo đạo Hồi)

Trong đạo Hồi khi bắt đầu đọc kinh cầu nguyện, các bạn luôn luôn khởi sự bằng cái nyat (ý định) Các bạn nói ‘ Bây giờ tôi sắp đọc câu kinh... ‘lúc

ta đọc kinh buổi sáng hay đọc kinh buổi chiều, hay bất cứ lúc nào khác. Một khi ta đã nói điều đó, câu kinh sẽ tự động tới. Nói cách khác, bàn tay và giọng nói các bạn sẽ được tác động từ bên trong để đọc kinh cầu nguyện, và đó là điều được gọi là hakekat hay thực tại.

Hãy chờ đợi...

Bapak sẽ chỉ cho các bạn thêm một vài điều. Lúc này Bapak thấy mình đang nghĩ đêm nay là đêm thứ bảy... Thiên hạ thường thư giãn và hưởng thụ trong đêm thứ bảy. Ngay sau khi Bapak nói cái nyat thì tất cả những ý nghĩ của Bapak về đêm thứ bảy lập tức biến mất. Trí óc của Bapak trống rỗng, sẵn sàng tiếp nhận cái solat. Sau khi nói cái nyat Bapak đợi chờ... Cho nên, khi nói xong cái nyat thì các bạn hãy đợi chờ... và ta sẽ nhận thấy những câu nói đầu tiên của cái solat có đến hay không. Nếu chúng không tới, ta được quyền bắt đầu cầu nguyện để xin cho mình tiếp nhận được chúng, như là để tập cho sự tiếp nhận của ta có thói quen lộ diện và nhập vào những hành động của ta, và ban cho chúng một nội dung (If they do not come, then one is allowed to begin the prayer in anticipation of receiving them, as if you are accustoming your receiving to come to the fore and to come forward into your actions and give them a content) Điều này giống với một động tác song phương giữa Đấng Tạo Hoá và tạo vật, trong đó Đấng Tạo Hoá dạy bảo tạo vật.

Đó là điều khiến cho sự tiếp nhận trở thành một với cái solat, và mọi việc đều trở nên sáng sủa. Bapak đã chỉ cho các bạn thấy điều đó trong những dịp Bapak đọc đoạn kinh Al catihah (đoạn kinh đầu trong kinh Koran mà mọi người Hồi đều thuộc) vừa đọc vừa tiếp nhận những động tác của cái solat, và Bapak đã chỉ cho các bạn thấy trong những động tác của mình Bapak đã diễn nghĩa mỗi chữ mỗi câu như thế nào, đã biểu diễn nội dung của nó ra sao. Những chữ đầu tiên ám chỉ quyền năng của Thượng Đế, cái quyền năng bao trùm mọi vật, toàn thể vũ trụ. Rồi tất cả các nội dung đều được sáng sủa, từng câu và từng chữ một. Đó là điều được gọi là tafsir (lí giải ý nghĩa và nội dung kinh Koran). Trong đạo Hồi chúng ta không nói là mình lí giải kinh Koran, mà là tafsir Thánh Thư, và ý nghĩa của tafsir là việc đọc những gì chứa đựng trong đó theo một cách thức nào đó, khiến cho mỗi khi đọc chúng ta sáng suốt chờ đợi cho tới khi hiểu được nội dung của nó. Nếu Bapak tafsir những câu kinh chứa trong khúc kinh Al catihah, Bapak nói rằng nó có nghĩa <Hãy vui

vẽ đi theo con đường của mình, và nếu đi lạc hướng ta hãy nhìn nhận những lỗi lầm của mình.>

Hãy định tâm... mọi việc sẽ tan biến

Tới đây, Bapak sẽ biểu diễn cho các bạn thấy. Bởi là một người Hồi giáo, nên tất nhiên Bapak đọc kinh cầu nguyện theo lối Hồi giáo, nhưng Bapak sẽ đọc kinh cầu nguyện theo lối thiên hạ thường làm. Và khi Bapak nói cái nyat, cái ý định đọc kinh, hoặc đọc kinh chiều, trước đó thì Bapak như thế này... nhưng khi Bapak cho biết ý định đọc kinh cầu nguyện, thì ngay lúc đó Bapak định tâm (come to attention). Một cách tương tự, khi sắp tập latihan, các bạn đừng nên suy nghĩ tới bất cứ điều gì, trước hết các bạn phải định tâm.

Vậy, khi Bapak đã cho biết xong ý định đọc kinh cầu nguyện, thì tay của Bapak được tự động nâng lên cao và Bapak nói: 'Allahu Akbar'. Trước khi nói: 'Allahu Akbar' các bạn nghĩ tới đủ điều, trí óc các bạn có đủ thứ, nhưng một khi các bạn đã nói 'Allahu Akbar' thì ngay lúc đó mọi điều đều tan biến... Một khi mọi việc đã tan biến thì các bạn bắt đầu đọc kinh (Bapak đọc những câu kinh Hồi giáo) Điều này có nghĩa là toàn thể vũ trụ, đó là quyền năng của Thượng Đế. Tất cả những điều đó đã đồng nhất với bản thân các bạn, với bản thân con người. Và đó là sự nối liền hay nhịp cầu giữa Thượng Đế và con người, giữa con người và Thượng Đế.

Đừng có trước tiên bày tỏ những điều ta ước muốn

Một khi đã tiếp nhận được latihan kedjiwaan, chúng ta không cần phải dựa cuộc sống mình trên tưởng tượng, chúng ta không luôn luôn cần phải đặt trí tưởng tượng trước những hành động của mình, bởi nếu làm vậy thì chúng ta sẽ không bao giờ tiến bộ, sẽ không bao giờ đi tới đâu hết. Thưa các anh chị em, để sống cuộc sống của mình, các bạn không cần trước tiên phải bày tỏ những điều mình ước muốn, các bạn không cần phải trước tiên phải tạo ra một hình ảnh về những gì mình muốn thực hiện, bởi cái hình ảnh đó không do Thượng Đế, mà là do tư tưởng của ta. Đó là điều các bạn phải hiểu. Nếu các bạn đặt một hình ảnh trước những hành động của mình hay có một ý tưởng về những điều mình muốn có, thì cái ý tưởng đó không do Thượng Đế, đó chỉ là một điều

phát sinh do nafsu các bạn. Nếu luôn luôn sống cuộc sống mình bằng cách chạy theo những hình ảnh đó, các bạn sẽ không bao giờ tới được chỗ mình muốn tới, và các bạn sẽ luôn luôn tới chỗ mình không muốn tới, đó là cái chỗ hiện nay của các bạn. Thế nên, nếu latihan các bạn vẫn còn là cái latihan cách đây 10 năm, hay cách đây 20 năm, thì đó là lỗi các bạn, không phải là lỗi bất cứ ai.

Sự kiện là bất cứ những gì các bạn cầu nguyện, bất cứ những gì các bạn cầu xin Thượng Đế, thì Thượng Đế luôn luôn ban cho các bạn, dù đó là bất cứ cái gì, với điều kiện là các bạn phải trong trạng thái thanh tịnh, chấp nhận, quy phục và kiên nhẫn. Và tại sao Bapak lại nói vậy? Bởi trong trạng thái đó điều bạn cầu xin không đến do trí tưởng tượng của các bạn. Bởi ngày nào mà điều các bạn cầu xin vẫn còn là một điều gì do nafsu tạo ra, thì Thượng Đế sẽ không thể ban nó cho các bạn. Nhưng một khi điều các bạn cầu xin thực sự do máu trắng (djiwa) không do máu đỏ (nafsu) bất cứ đó là điều gì thì Thượng Đế cũng sẽ ban nó cho các bạn. Vậy, nếu Thượng Đế không bao giờ ban cho bạn điều bạn cầu xin, thì đó một lần nữa lại là lỗi các bạn.

Cái tâm rộng lớn như đại dương

Một hội viên đã tiếp nhận được ân tứ Thượng Đế Toàn Năng không được có một cái tâm chứa đầy lo lắng. Các bạn phải có một cái tâm, như điều người Nam Dương nói, rộng lớn như đại dương. Nếu cầu xin Thượng Đế điều gì trong Subud, các bạn nên cầu xin điều đó. Hãy cầu xin cho mình có được một cái tâm rộng lớn như đại dương.. ..Ngay cả Bapak cũng cảm thấy hết sức sợ hãi lần đầu tiên khi tiếp nhận được sự hướng dẫn và chỉ dẫn của Thượng Đế, tâm Bapak đã thấy run sợ ngay lúc ban đầu.

Nhưng Thượng Đế đã hỏi Bapak, đây là một lối hỏi và đáp xảy ra bên trong Bapak lúc đó, Thượng Đế hỏi Bapak: ‘Điều gì quan trọng nhất đối với con, đó có phải là cái gánh nặng của latihan kedjiwaan Ta đã ban cho con, hay là cái đời sống hàng ngày của con với tất cả những vấn đề có liên quan tới việc nuôi thân và nuôi gia đình?’

Và Bapak đáp lại Thượng Đế Toàn Năng ‘Không những đời sống hàng ngày, con còn sẵn lòng hi sinh tất cả cuộc đời mình, con sẵn lòng chết để

thực hiện Ý Thượng Đế và sự chỉ dẫn của Thượng Đế.’

Và thật vậy, những điều Thượng Đế Toàn Năng tiên đoán đã xảy ra với Bapak.

Hãy dành nó cho tất cả nhân loại

Ban đầu khi tiếp nhận được latihan, Bapak nhận thấy hình như Thượng Đế đã đặt sẵn một lời cầu xin bên trong Bapak, khiến Bapak cầu xin Thượng Đế Toàn Năng ‘Thượng Đế, nếu điều kẻ đầy tớ của Ngài tiếp nhận được là một điều gì có lợi cho nhân loại, thì xin Ngài đừng chỉ ban nó cho kẻ đầy tớ này, mà hãy khiến cho tất cả nhân loại đều tiếp nhận được nó.’ Và Bapak nhận được câu trả lời ‘Thật vậy, đó không là một điều chỉ dành cho con, mà là cho toàn thể nhân loại, và sau này nó sẽ được truyền bá cho toàn thể nhân loại.’

Thượng Đế, xin Ngài hãy cho con thấy quyền năng của Ngài

Khi sắp đi sang Đức quốc, ngày phải lên đường, Bapak nhận thấy một cơn đau tim, đây là một điều đã xảy 2 hay 3 lần trong quá khứ, tim Bapak bắt đầu đập rất nhanh, vào khoảng 140 nhịp mỗi phút, và khi cháu Muti đo áp suất máu của Bapak, thì nó rất là thấp, nó tụt xuống vào khoảng 85 hay 60 gi đó. Một người bác sĩ của chúng ta, một hội viên Subud, khám nghiệm cho Bapak và nói ‘Việc này hết sức là nguy cấp, Bapak phải vào bệnh viện.’ Nhưng Bapak nói ‘Hãy đợi một chút. Biết đâu đấy, có thể trong một vài tiếng đồng hồ nữa sẽ có sự thay đổi.’ Và Bapak cầu nguyện Thượng Đế và nói ‘Thượng Đế, xin Ngài hãy cho con thấy quyền năng của Ngài, thực tại của Ngài. Phải chăng căn bệnh này mạnh hơn quyền năng của Thượng Đế, hay là quyền năng của Thượng Đế có thể khắc phục được căn bệnh này.’

Hai tiếng đồng hồ sau bác sĩ trở lại và khám nghiệm Bapak, nhịp tim của Bapak là 80, áp suất máu là 120, trên mức bình thường là 80 hay đại loại vậy. Vậy, Bapak không cần phải vào bệnh viện, và Bapak lên đường, không theo như dự định - ngày Bapak ra đi được hoãn lại một ngày - nhưng Bapak cứ việc lên đường tới Đức quốc. Bên Đức Bapak không còn

vấn đề gì nữa...Bapak lưu lại đó và hoàn tất công việc mình...Đó là điều Bapak gọi là quy thuận Thượng Đế.

Truyền bá cái Zikir

Nó là vậy, nếu được yên tĩnh và thanh tịnh, đôi khi các bạn làm như thế này (Bapak lắc lư từ bên này qua bên kia) Đây là điều được gọi là zikir, một điều được tác động bởi quyền năng của Thượng Đế. Tên của nó là imam, đức tin. Rồi ta không thấy có cảm xúc buồn phiền, cảm xúc lo lắng, mà chỉ có cảm xúc của sự sống. Nhưng nếu các bạn như thế này (Bapak đứng khựng lại và hoàn toàn yên lặng) thì các bạn thấy trống rỗng. Nhưng mà tư tưởng vẫn còn hoạt động. Đó là điều không tốt. Vậy, khi yên tĩnh chúng ta không phải trở nên như thế này (Bapak biểu diễn lại một lần nữa) mà là như thế này (Bapak lắc lư một lần nữa) Nếu điều này được nói lớn tiếng, thì đó là 'Allah, Allah, Allah.' Đức Ki Tô cũng giống như vậy khi ngài yên tĩnh, và cả thiên sứ Muhammed cũng thế, các vị thiên sứ khác cũng như thế khi họ yên tĩnh.

Cái trạng thái này có thể được truyền ra ngoài. Khi nó được truyền ra ngoài trong lúc chúng ta đang suy nghĩ, thì điều ấy được gọi là tofakur. Chẳng hạn, giả dụ các bạn nhớ tới con cái mình, vợ mình, nhớ tới người này hay người nọ. Nếu đó là người vợ các bạn khi các bạn nghĩ tới chị ta trong trạng thái đó, thì chị ta sẽ không lập lại những lỗi lầm đã phạm trong quá khứ. Đó là điều được gọi là tofakur, cái zikir được tiếp diễn. Điều các bạn đang nghĩ sẽ được cải thiện.

Nói một cách trắng trợn, giả dụ các bạn cần tiền và trong cái trạng thái tofakur đó các bạn đang nghĩ tới cách kiếm tiền, thì kẻ được coi là đem tiền tới cho bạn sẽ tới gặp bạn.

Và giả dụ trong trạng thái đó các bạn nghĩ tới kẻ thù của mình, hay kẻ ghét mình, thì cái tofakur sẽ làm cho hắn thay đổi và biến hắn thành một người bạn của ta. Tất nhiên, cái kích thích những gì các bạn có thể làm được vẫn còn rất hạn chế và không phải là một điều các bạn đạt được do nỗ lực của mình. Nếu các bạn cố gắng làm điều đó, thì nó lại là nafsu và điều này được gọi là ma thuật. Chẳng hạn như câu chuyện của các sheiks (lãnh tụ Hồi giáo) muốn đầu tư vào Anugraha, các bạn phải nhận thức rằng đó là kết quả cái tofakur của Bapak, của việc Bapak luôn luôn nghĩ

tới những nhu cầu của Anugraha. Nhưng các bạn chớ có hiểu lầm, chớ tưởng tượng rằng Bapak có những quyền phép thu hút tiền bạc. Điều này chỉ có thể xảy ra là do quyền năng của Thượng Đế. Các bạn chưa thể làm điều đó như Bapak được, các bạn chỉ có thể làm nó tới một giới hạn nào đó thôi.

Latihan là cầu nguyện

Trong bất cứ những gì chúng ta làm, trong công việc, trong cuộc sống hàng ngày của ta, ta luôn luôn tiếp xúc với sự cầu nguyện thường trực không bao giờ chấm dứt.

8. Latihan

Hãy đứng nghiêm

(chú thích : đoạn này và hai đoạn kế tiếp Bapak nói tới thái độ ta nên có trước khi tập latihan)

Các bạn hãy thư giãn... Đó cũng là điều tại sao trong tôn giáo, trước khi đọc kinh cầu nguyện các bạn phải đứng nghiêm, giống với việc một viên thượng sĩ trong quân đội kêu bạn đứng nghiêm. Chúng ta không được phép xoay đầu hay làm đủ loại động tác tức cười.

Hãy đứng thẳng người

Các bạn hãy đứng thẳng người như khi đối diện với một ông vua, vì Thượng Đế là vua chúa.

Hãy cảm nhận bản thân mình

Các bạn hãy thư giãn... Đừng nghĩ tới bất cứ điều gì, mà chỉ việc cảm nhận bản thân mình. Hãy có đức tin nơi sự Hùng Vĩ của Thượng Đế Toàn Năng.

Quy thuận, nhưng thứ quy thuận nào?

(chú thích: Đoạn này tác giả cho là rất khó hiểu nhưng lại dễ thực hành)

Latihan là một chứng nghiệm. Đó là điều xảy ra khi nafsu trở nên yên lặng. Đó là điều tại sao khi có người nào tới gặp phụ tá và nói: ‘Nếu là vậy thì tại sao sau khi tập latihan mấy năm liên tiếp tôi chẳng cảm nhận thấy gì hết? Cái đó là gì vậy?’ Và phụ tá trả lời: ‘Trước hết là hiện nay chưa tới lúc để bạn tiếp nhận và cảm nhận nó, và kể đến là bạn phải quy thuận nhiều hơn nữa...’ Và người hội viên đáp: ‘Nhưng tôi đã quy thuận, tôi đã thực sự quy thuận rồi mà...’ Nếu có một điều như vậy xảy ra thì Bapak sẽ nói: Nhưng thứ quy thuận nào? Nói ‘Tôi đã quy thuận rất nhiều’ là một chuyện dễ. Nhưng vấn đề là một sự quy thuận không có chiều hướng sẽ không có tác động (surrender without direction has no effect)

Nếu chúng ta không biết mình phải quy thuận theo chiều hướng nào hoặc phải quy thuận những gì, thì sự quy thuận trống không của chúng ta sẽ lập tức bị nafsu lấp trống. Quy thuận là một điều rộng mở, mọi việc có thể lấp trống nó. Đó là điều tại sao chúng ta không tiếp nhận được gì trong lúc quy thuận. Điều chúng ta phải cảm nhận là cái chiều hướng.

Và trên thực tế đó là điều thiên hạ thường hỏi: ‘Một khi tôi đã quy thuận Thượng Đế rồi thì điều gì sẽ xảy ra?’ Các phụ tá đôi khi đáp: ‘Sau đó thì mọi việc đều tùy thuộc quyền năng của Thượng Đế’ Nhưng sự thật thì không phải là vậy. Bởi một khi các bạn đã quy thuận Thượng Đế rồi thì điều xảy ra là điều tùy thuộc nơi các bạn. Trong lúc các bạn quy thuận, vấn đề là sự quy thuận của các bạn có gì trong đó? Đây chính là một điều các bạn phải để ý và cảnh giác. Để ý và cảnh giác cả với những điều mình đang tiếp nhận. Các bạn có thể tiếp nhận được nó hay không? Các bạn có thể tiếp nhận được nội dung của sự quy thuận hay không? Câu trả lời tùy thuộc nơi các bạn.

Vậy, thưa các anh chị em, đó là điều tại sao khi đang quy thuận và nghĩ rằng ta đang quy thuận rất nhiều, nhưng lại chẳng có gì xảy ra, thì đó là vì sự quy thuận của ta là do nafsu. Đó vẫn là sự quy thuận của ý chí. Nó chưa phải là sự quy thuận chân thật.

Một trạng thái hoàn toàn thanh tịnh

Cách các bạn biết được mình có tập latihan đúng hay không là khi đang tập latihan các bạn không có cảm xúc nóng nực bên trong mình. Kế tiếp là các bạn không có cảm xúc hỗn loạn. Các bạn không cảm thấy mình bị đưa đẩy từ chỗ này tới chỗ kia bởi tâm và trí. Thay vì vậy, các bạn nhận thấy một cảm xúc không vui nhưng cũng không buồn, nhưng đó là một trạng thái hoàn toàn thanh tịnh.

Cái cảm xúc ‘không còn nhớ tới bất cứ gì’ không phải là các bạn đã quên hết mọi việc, mà đó là việc các bạn đã được quyền năng của Thượng Đế làm cho quên hết. Các bạn có thể minh chứng điều đó cho chính mình. Khi tập latihan theo cách trên, các bạn sẽ chứng nghiệm được việc mình có thể tiếp nhận những điều hoàn toàn mới lạ và bất ngờ, những điều đến từ bên ngoài những kinh nghiệm thông thường của chúng ta. Và đó quả thực là chứng nghiệm của các anh chị em Subud đã tập latihan trong một khoảng thời gian nào đó.

Cây non chưa cần phải có trái

Nếu điều chúng ta có trong Subud được gọi là đặc ân của Thượng Đế, thì tại sao chúng ta lại không giống với Thiên Sứ Muhammed? Tại sao chúng ta lại không giống với những vị thiên sứ hay các vị walis (thánh nhân của đạo Hồi)? Thừa các anh chị em, Thượng Đế là Đấng Toàn Giác. Và trong sự Toàn Trí của Ngài, Thượng Đế sẽ không khiến cho cây có trái trước khi được chín chắn. Tại sao lại vậy? Thượng Đế là Đấng Toàn Giác Toàn Trí, và nếu cây có trái trước khi được chín chắn, thì nó sẽ không trưởng thành, mà còn có thể chết. Cái khả năng của các bạn để tiếp nhận được điều gì thực sự là huy hoàng hiện chưa lộ diện và chưa hiện hữu. Nếu một điều gì như vậy được ban cho các bạn, thì nó sẽ tạo nên sự xáo trộn. Các bạn sẽ không trở nên tốt hay mạnh hơn, nhưng trái lại các bạn sẽ bị hỗn loạn. Thừa các anh chị em, các bạn đã chứng kiến điều đó, khi thường trông thấy hay nghe nói tới tình trạng thiên hạ ra sao khi họ bị khủng hoảng. Cái ý chí hay sự ham muốn thích được thế này thế nọ của họ rất là mãnh liệt, trong khi bản thân họ lại không có đủ sức mạnh. Nội ngã họ vẫn chưa đủ sức mạnh, nên họ trở thành các nabi

sembrono (mấy ông thiên sứ nửa mùa, vô tích sự) không phải là các vị thiên sứ chân thật. Nhiều người nói: ‘Pak Subuh, tôi đã trông thấy, tôi đã có giấc mơ là Pak Subuh giống với thiên sứ Giê Xu.’ ‘Thiên sứ Giê Xu nào?’ ‘Thì là đức Ki Tô chứ còn ai nữa’. Điều đó không thể là vậy được. Nếu Pak Subuh là đức Ki Tô, điều này sẽ làm phiền tôi. Vợ tôi sẽ không được hạnh phúc với tôi, nếu tôi không phải là Pak Subuh và tình trạng sẽ ra sao? Cho dù Pak Subuh không được đẹp trai đi nữa, thì vợ ông ta vẫn yêu ông ta như vậy.

Các bạn phải chuyển động

Trong latihan các bạn không được phép ngồi, hay nằm hoặc đứng yên một chỗ, bởi điều này có nghĩa là các bạn giống với một hòn đá, các bạn vẫn còn chết, các bạn giống với một khúc gỗ.

Những động tác do sự sống bên trong

Mặc dù đã nhiều lần giải thích về latihan kedjiwaan của Subud, Bapak vẫn còn thấy đó là một điều tốt đẹp nếu Bapak tiếp tục nói đi nói lại, khiến chúng ta có được một sự hiểu biết sáng sủa, và khiến chúng ta ý thức được thêm về bản chất và lợi ích của latihan kedjiwaan, để chúng ta có thể càng lúc càng làm quen với sự tiếp nhận và cảm nhận nó.

Thưa các anh chị em, latihan là điều gì trông giống với thể dục, nó trông giống với cách tập luyện thể thao. Bapak biết rằng có những người cảm thấy điều đó quả thực là vậy, nhưng sự kiện là latihan kedjiwaan là một động tác hay hành động từ bên trong, hoạt động bên trong nội chất của con người.

Nguyên nhân tại sao Bapak dùng chữ ‘bên trong’ hay ‘nội’ là vì cái thái độ thông thường của con người, cái động tác hay hành động thông thường của con người là do ý chí hay nafsu. Nói cách khác, ý chí hay nafsu của ta nói: ‘Tôi muốn đi, tôi muốn đi từ chỗ này tới chỗ kia, tôi muốn đi từ chỗ kia tới chỗ nọ.’ Cái ý chí hay nafsu là điều đã tạo ra hành động, và động tác phát sinh do sự thúc đẩy đó.

Trong trường hợp của latihan kedjiwaan, động tác chỉ phát sinh một

khi nội cảm được tách rời khỏi nafsu, ý chí hay sự ham muốn. Rồi động tác phát sinh. Động tác xuất phát từ điều gì thâm sâu hơn ý chí hay sự ham muốn của nafsu, chỉ khi nào nafsu không còn ảnh hưởng tới nội cảm nữa. Từ chỗ đó, chúng ta có thể kết luận rằng trong bản thân chúng ta, bên trong sự sống của chúng ta còn có một sự sống khác không bị nafsu chi phối.

Ta có thể so sánh sự sống đó với tình trạng một đứa bé mới được sinh. Đứa bé đó làm những động tác và phát ra những âm thanh, nhưng nó vẫn chưa có thể hiểu và ý thức được mục đích của những động tác và âm thanh đó. Chúng là những điều Bapak gọi là ‘theo bản năng’ nói cách khác, chúng xuất phát từ nhân cách đứa bé. Chúng là điều gì đến từ một sự sống không do ảnh hưởng thế gian này, không do ảnh hưởng của nafsu và ý chí. Đó là trạng thái được chứng nghiệm bởi một đứa bé mới được sinh ra, điều này cũng được lập lại hay chúng ta phải trải qua nó một lần nữa sau khi chúng ta được khai mở và tiếp nhận latihan kedjiwaan.

Thưa các anh chị em, do kinh nghiệm bản thân chúng ta đã ý thức được rằng mỗi khi tập latihan, những động tác chúng ta làm trong latihan có bản chất là khiến chúng ta thấy nhẹ nhàng. Khi chúng ta tập latihan, thông thường chúng ta nhận thấy một cảm xúc nhẹ nhàng, một cảm xúc tuyệt diệu, một cảm xúc vui sướng và mãn nguyện. Điều này hoàn toàn khác biệt với những điều chúng ta cảm thấy hay thiên hạ cảm thấy, khi họ chứng nghiệm được những động tác phát sinh do sự tập luyện những pháp thuật huyền bí (occultism), hoặc do sự tập luyện đủ loại pháp thuật mà bề ngoài có những kết quả tạo nên những động tác tương tự với những động tác ta thấy trong Subud.

Có rất nhiều điều như vậy. Tất nhiên Bapak đặc biệt được biết tới những lối tu tập hiện hành ở Bali. Nhờ phép tham thiền và nhập định thiên hạ nơi đó đạt tới một trạng thái khiến họ chứng nghiệm được những động tác không do ý chí. Nếu quan sát điều đó từ bề ngoài các bạn có thể nói : ‘ Ừa, đây là điều gì giống với điều được chứng nghiệm trong latihan của Subud.’ Bapak biết điều này không những chỉ có ở Bali, tại bất cứ chỗ nào khác cũng có những người tu tập theo lối đó.

Để làm điều đó họ cũng thường dùng những mantras (câu thần chú). Mantras là những câu nói được dùng để tạo nên một trạng thái xuất thần. Các mantras thường được hướng về một thần linh nào đó, hay

một nhân vật nào được coi là có tâm linh rất cao, hay một điều gì tương tự. Các mantras đó tạo nơi thiên hạ một trạng thái xuất thần. Ở Bali những mantras đó khiến thiên hạ chuyển động theo một lối không do ý chí thúc đẩy, thực ra, trong lúc đó họ trong một trạng thái xuất thần. Họ không ý thức được bản thân mình theo lối thông thường. Họ không ý thức được điều họ đang làm.

Điều Bapak muốn làm sáng tỏ là, nếu quan sát bề ngoài, những động tác đó trông không khác gì với những điều thiên hạ tiếp nhận được trong latihan kedjiwaan của Subud, nhưng trên thực tế thì có sự khác biệt hoàn toàn. Ta không chỉ nên nhìn bề ngoài những động tác đó mà nói : < Ừa, nó đâu có khác nhau, tất nhiên là hai thứ phải giống nhau chứ.> Điều các bạn phải ý thức là nội dung của động tác đó. Để ý thức được điều đó, các bạn trước tiên phải ý thức được thật nhiều việc latihan kedjiwaan được cảm nhận như thế nào. Đó là điều tại sao, khi các bạn tập latihan, Bapak luôn luôn nhấn mạnh rằng các bạn phải cảnh giác và để ý tới những điều mình đang tiếp nhận.

Ta không chỉ chuyển động để mà chuyển động. Điều cốt yếu là các bạn phải luôn luôn cảnh giác và để ý tới điều đang khiến mình chuyển động, và sự chuyển động đó được cảm nhận thấy như thế nào, khiến cho dần dần do chứng nghiệm đó, các bạn học được cách phân biệt giữa những động tác phát sinh do latihan với những động tác khác mà các bạn chứng nghiệm được trong đời sống của mình. Đó là điều Bapak làm với các bạn đêm nay. Đây là để khiến chúng ta không phải chỉ có nói thôi, mà còn làm được điều gì thực tế. Điều quan trọng đối với chúng ta, đặc biệt hôm nay, là việc học được cách không những chỉ tin cậy lời nói, chỉ nhanh chóng tin những điều thiên hạ nói, mà còn biết đem mọi việc ra làm trải nghiệm với những chứng nghiệm của ta.

Thưa các anh chị em, chúng ta có khuynh hướng nói với mình rằng khi tập latihan, chúng ta không cần làm bất cứ gì, mà chỉ việc quy thuận Thượng Đế Toàn Năng. Chúng ta gạt bỏ tất cả những ham muốn, chúng ta chỉ việc quy phục và chỉ việc tiếp nhận bất cứ những gì đến với mình. Chúng ta nói như là mình đã gạt bỏ được nafsu, nhưng sự kiện là nafsu không hề bị gạt bỏ, chúng ta không để gì loại bỏ được nafsu bên trong bản thân mình. Điều xảy ra là nafsu vẫn luôn luôn còn đó. Tâm và trí vẫn còn đó và gần gũi với chúng ta, nhưng do sự hoạt động quyền lực của Thượng Đế Toàn Năng bên trong ta, nafsu đã trở nên bất lực và không

tạo được ảnh hưởng trong lúc đó. Rồi chúng ta có thể tiếp nhận và chứng nghiệm được một điều không do nafsu, và chúng ta cảm thấy nó nhẹ nhàng và sống động. Đó là cách chúng ta làm latihan khi chúng ta thường tập nó.

Bằng chứng sự khác biệt của Subud với những nhóm khác cũng sử dụng động tác (những lối tu tập Bapak nói trên kia) là khi chúng ta tập xong latihan, chúng ta hoàn toàn bình thường. Chúng ta có thể xử dụng trí óc, chúng ta không trong một trạng thái kì dị nào đó. Chúng ta vẫn còn làm việc. Tất cả những năng khiếu của chúng vẫn còn nguyên vẹn. Điều này khác biệt với những người nỗ lực tiếp nhận một điều gì đó bằng cách tọa thiền hay nhập định, bằng cách gạt bỏ khỏi bản thân tất cả các cảm giác, bởi điều những phương pháp đó làm là việc giết chết ảnh hưởng của tâm và trí. Dần dần năng lực của tâm và trí bị bóp chết, hoặc bị mất, khiến cho những kẻ tu tập theo những phương pháp đó dần dần không muốn chú ý tới cái thế gian này nữa, không còn phấn khởi hay có nghị lực làm việc nữa, và không còn muốn trở thành những con người bình thường như chúng ta.

Latihan là xướng sửa chữa

Latihan kedjiwaan rửa sạch nước bẩn bên trong nội cảm, tâm và trí các bạn, chỉ có quyền năng của Thượng Đế mới có thể rửa sạch những cái đó. Điều gì đã khiến những cái đó bị dơ bẩn?...Đó là tất cả những lỗi lầm đã chõng chất bên trong các bạn. Và những lỗi lầm đó là những lỗi lầm của ai? Nếu Bapak có thể nói thật cho các bạn hay thì 90% những lỗi lầm khiến nội chất các bạn bị dơ bẩn không phải là do các bạn, mà là do những kẻ đã tạo ra các bạn. Vậy, có thể là chỉ còn 10% là của các bạn, phần còn lại là do cha mẹ các bạn. Bởi khi cha mẹ các bạn lấy nhau và quyết định có con thì điều có trong bản chất họ - điều gì xấu xa, hay là một tính nết xấu, hoặc là họ đã làm một điều gì xấu hay tương tự như vậy - cái thực tại bản chất của họ được phản ánh nơi bản thân các bạn khi các bạn được tạo ra thành một đứa bé. Một cách tương tự, nếu đi ngược lại thời gian thì ta sẽ nhận thấy một điều giống như vậy cũng đã từng xảy ra. Thế cho nên, khi đứa bé được tạo ra bản chất nó phản ánh bản chất của cha mẹ, khiến cho nếu cha mẹ là những kẻ sát nhân hay có thói hư tật xấu thì, như Bapak đã nói, 90% phần bên trong của đứa bé cũng phải có cái bản chất hay khuynh hướng đó .

Đó là điều tại sao việc các bạn tập latihan là điều hết sức quan trọng, bởi nhờ latihan tất cả những cái không tốt đẹp được chôn cất bên trong các bạn, những cái không nên có, có thể dần dần được sửa đổi, khiến cho khi các bạn tạo ra một đứa bé, nó sẽ không lặp lại những gì thừa hưởng của cha mẹ, mà điều này sẽ được cải thiện.

Vậy, latihan kedjiwaan thực sự giống với một phòng thí nghiệm hay một xưởng sửa chữa, nơi bản thân các bạn được giữ lại : những cái không đúng chỗ hay dơ bẩn sẽ được lấy ra và rửa sạch, những bộ phận mới được đem vào và dần dần mọi điều được sắp đặt đúng nơi đúng chỗ. Đó là bản chất của latihan kedjiwaan. Chuyên viên kĩ thuật trong phòng thí nghiệm là quyền năng của Thượng Đế.

Một cảm xúc yêu thương

Điều trưởng thành bên trong chúng ta do hậu quả latihan là một cảm xúc yêu thương. Một cảm xúc muốn giúp đỡ những người chung quanh chúng ta. Và điều này phù hợp với những điều đã được tiếp nhận bởi các vị thiên sứ và sứ giả của Thượng Đế xưa kia. Họ đã tiếp nhận được Thiên Đàng bên trong họ từ Thượng Đế Toàn Năng. Đây không phải là một điều gì họ chỉ tiếp nhận cho bản thân họ, mà chẳng có gì được dành cho gia đình hay những người chung quanh họ. Trái lại là khác. Sự minh triết và hiểu biết bao la họ đã tiếp nhận được, họ có thể truyền lại cho người khác dưới hình thức một giáo lí. Và sự minh triết đó đã có thể thực sự thay đổi cuộc sống những người chung quanh họ. Nó có thể khiến thiên hạ có một cuộc sống chân thật, một cuộc sống mới và là điều gì có lợi ích hiển nhiên.

Vậy, rõ rệt là trong latihan kedjiwaan chúng ta không chỉ phát triển bản thân mình. Trong Subud có một điều đi ra ngoài ranh giới tư ngã của chúng ta. Có một điều gì đó có thể đem cái gì đó cho thế giới bên ngoài. Subud có nhiều lợi ích cho nhân loại khắp thế giới.

Latihan không thay đổi

Giả dụ trong latihan một số các bạn chỉ biết đi vòng quanh, và có thể

các bạn chỉ biết làm điều đó thôi và cứ đi loanh quanh, có thể trong một thời gian lâu, có thể hết tháng này tới tháng khác. Hay có thể các bạn chỉ có la hét một điều duy nhất hết tuần này qua tuần nọ, hay nhiều tháng liên tiếp.

Nhưng Bapak nói rằng, thực ra nếu latihan các bạn không thay đổi hết tháng này qua tháng nọ, thì các bạn phải tự hỏi mình, hoặc hỏi Thượng Đế, bằng cách hỏi tư ngã mình, là đây có phải điều duy nhất mình tiếp nhận được hay không? Có điều gì khác hay không được đem thêm vào cái latihan tôi đã tiếp nhận được theo khả năng mình? Mục đích cái latihan tôi đang tiếp tục nhận là gì? Nội dung của nó là gì?

Tất nhiên, trong khi hỏi điều đó, Bapak nói rằng ta phải hỏi một cách lương thiện, với tấm lòng chân thành và quy phục Thượng Đế, và không được đặt ý chí mình lên hàng đầu, bởi việc làm này vô ích. Ta phải tự hỏi mình một cách chân thành và thẳng thắn: mục đích cái latihan này là gì? Có điều gì khác tôi có thể tiếp nhận được hay không? Điều này hết sức quan trọng, Bapak nói, để sự hiểu biết của các bạn về những điều đang được tiếp nhận trong latihan được thâm sâu hơn.

Bapak có thể cho các bạn một thí dụ khác. Chẳng hạn, ta hãy thí dụ của cái cười trong latihan. Khi làm trắc nghiệm với các bạn, Bapak có thể làm các bạn cười trong latihan. Vậy, các bạn nên tự hỏi mình, tại sao tôi có thể cười khi tôi được Bapak trắc nghiệm, mà lại không thể được khi tôi làm latihan một mình. Các bạn được quyền hỏi điều này, các bạn được quyền hỏi Thượng Đế, và biết đâu đấy nhờ vậy mà các bạn sẽ nhận thêm một điều gì trong latihan mình. Nói cách khác, một khi đã tập cái latihan các bạn thường tiếp nhận, các bạn có thể cầu xin cho được tiếp nhận những điều khác, và bằng cách đó latihan các bạn trở nên bao la hơn, rộng lớn hơn. Vậy Bapak nói, làm như vậy không có gì đáng trách hết. Đó là điều có thể chấp nhận được.

Hãy đào sâu để tìm hiểu bản chất của ta

Đối với con người trên thế gian này không có điều gì là khó khăn hết, với điều kiện là ta phải chịu khó nhận xét công dụng những thành phần của bản thân ta, theo như cách Bapak đã nhận xét khi Bapak làm trắc nghiệm với các bạn. Các bạn chắc hiểu được Bapak muốn nói gì. Bapak

nói: Các bạn có chân hay không? Chân các bạn ở đâu ? Công dụng chân các bạn là gì ? Và chân các bạn bắt đầu cất bước, chúng bước tới chỗ này, chúng bước tới chỗ kia, rồi thì - chúng chạy tại chỗ vân vân.

Rồi Bapak nói : Bàn tay các bạn ở đâu ? Công dụng của chúng là gì ? Và bàn tay các bạn bắt đầu viết, đụng vào chỗ này hay chỗ nọ, nắm lấy cái này hay cái kia.

Điều này chứng tỏ rằng cái mục đích và công dụng những bộ phận đó của cơ thể đã có sẵn bên trong các bạn. Các bạn có thể sử dụng những gì có trong đó không những để tìm được con đường mình phải đi trong cuộc sống, mà còn để giúp đỡ thiên hạ.

Giả dụ bạn là phụ tá và có một hội viên tới gặp bạn và hỏi: ‘Công việc và năng khiếu đích thực của tôi là gì, hiện nay tôi phải làm gì?’ Và các bạn có thể làm cái trắc nghiệm này. Các bạn tiếp nhận được năng khiếu đích thực của anh ta là gì, chân và tay các bạn có thể cho thấy loại công việc nào anh ta nên làm.

Và đó chỉ là với chân và tay thôi.

Sau này, khi cái khả năng tiếp nhận thấm sâu vào sự hiểu biết của các bạn, và khi có ai đó hỏi bạn công việc đích thực của anh ta là gì, thì các bạn sẽ không cần cử động tay chân nữa, vì sự giải đáp sẽ có ngay lúc đó với câu hỏi được đặt ra. Khi anh ta hỏi, các bạn sẽ hiểu ngay lập tức. Điều đó sẽ trực tiếp đến với sự hiểu biết của các bạn.

Đó đúng là công dụng và mục đích của latihan mà các bạn đang tập.

Với thời gian nó sẽ thấm càng lúc càng thâm sâu hơn. Hiện nay giả dụ có một hội viên tới gặp bạn là phụ tá và hỏi: ‘Anh làm ơn có thể cho tôi biết công việc đích thực của tôi là gì?’ Bởi vẫn còn tiếp nhận bằng lối cử động, nên các bạn trước hết phải đứng thẳng và làm trắc nghiệm, và cơ thể các bạn sẽ chuyển động như thế này (Bapak biểu diễn) và các bạn sẽ nói: ‘Tôi tiếp nhận được anh là một vũ sư.’

Nhưng điều này sẽ không phải luôn luôn là vậy. Nếu nó luôn luôn là vậy thì sẽ không có tiến bộ.

Sau này, khi tới lúc có ai đó đến gặp bạn và nói: ‘ Công việc đích thực của tôi là gì?’ thì các bạn sẽ như thế này (Bapak đứng yên một lúc) và

lập tức nhận thức được anh ta là một vũ sư.

Rõ rệt là tiến trình của latihan càng lúc càng được thâm sâu hơn, và đó là lợi ích của latihan kedjiwaan và các bạn không còn phải làm những điều mình hiện đang làm.

Tất nhiên, các bạn có thể làm điều này không những với các hội viên, mà còn với bản thân mình.

Thưa các anh chị em, đó là điều tại sao các bạn quả thực không nên suốt đời mình lệ thuộc vào mấy lão thầy bói, suốt đời mình các bạn không nên đi kiếm mấy mụ bói bài...để khiến họ nói với mình: ‘Đây này, những điều bạn phải làm là thế này, thế này và thế này.’

Nói cách khác, trong đời mình các bạn tránh đừng nên lệ thuộc vào thiên hạ càng nhiều càng tốt. Các bạn hãy đào sâu để tìm hiểu bản ngã mình, hãy đào sâu bên trong mình để tìm hiểu bản ngã mình và công dụng của nó.

Với tư cách là con người các bạn phải biết được, hiểu được, phải kính trọng và biết xử dụng đặc tính của tư ngã.

Một sự rung động thường trực hiện diện bên trong bản thân ta

Bapak muốn các bạn phải hiểu rằng latihan kedjiwaan là điều luôn luôn có bên trong các bạn. Một số các bạn đã ý thức được điều này, một số khác thì chưa.

Bapak khuyên các bạn hãy nên làm kinh doanh, để thực sự có thể biết được nội thân (inner being) mình, khi các bạn làm những công việc hàng ngày. Điều này thật là cần thiết. Đó là sự cần thiết đối với các bạn, khiến cho trong lúc đang làm việc, các bạn đồng thời ý thức được latihan kedjiwaan. Ý thức được có nghĩa là ý thức về sự rung động quyền năng của Thượng Đế bên trong các bạn.

Nếu các bạn có được sự rung động và cái ý thức đó bên trong mình, thì cái kích thước có thể sử dụng được nafsu và trí óc của bạn sẽ không có giới hạn, bởi việc sử dụng đó được quyền năng Thượng Đế hướng dẫn.

Chính bằng cách đó mà cái thế giới này có thể thực sự trở thành một nơi chốn để con người tôn thờ Thượng Đế, một nơi chốn được tổ chức tốt đẹp và có trật tự, một nơi chốn trong đó đời sống con người đích thực được chăm sóc và được toàn diện. Đây là một tình trạng ta có thể đạt được nhờ nafsu.

Cái ý tưởng cho rằng con người trong lúc làm việc phải tôn thờ Thượng Đế đã có rất lâu. Các bạn đã làm quen với nó trong tôn giáo của mình hay trong các tôn giáo khác. Chẳng hạn, các bạn đã từng trông thấy những kẻ đi vòng quanh tay cầm tràng hạt, họ tuần tự đếm với ngón tay hết hạt này tới hạt khác. Mỗi khi lần một hạt, họ đọc một câu kinh. Họ làm như vậy suốt ngày, từ sáng cho tới tối, và chỉ ngưng lại khi sắp đi ngủ. Họ làm như vậy vì họ tin, cảm và biết rằng nếu ngưng lại, thì ngay lập tức ảnh hưởng của nafsu sẽ tràn vào. Đó là cách họ làm để gạt bỏ ảnh hưởng của nafsu. Và đó cũng là một điều các bạn tiếp nhận được trong latihan.

Trong trường hợp mình các bạn không cần dùng tới tràng hạt. Trong trường hợp các bạn điều đó xảy ra bên trong các bạn suốt ngày. Một số bạn đã nhận thức được điều này, một số khác thì chưa. Đó chính là điều Bapak đã mô tả như là một sự rung động. Nếu hiểu được điều đó, các bạn sẽ không thấy lo lắng khi mình quên tập latihan vào một buổi chiều nào đó và nghĩ ‘Thôi chết rồi, hôm nay mình chưa tập latihan.’

Bởi latihan luôn luôn có bên trong các bạn. Nó có tại đó và được cảm nhận thấy như là một sự rung động. Và các bạn có thể chứng nghiệm được điều này bất cứ chỗ nào. Khi được yên tĩnh, các bạn đôi khi sẽ thấy mình chuyển động như thế này (Bapak biểu diễn) mặc dù các bạn không ý thức được nó. Hoặc đôi khi các bạn nhận thấy một sự chuyển động như thế này (Bapak biểu diễn) Đó là thực tại của cầu nguyện. Thực tại được diễn tả - nhưng không được diễn tả bằng lời nói. Nếu muốn diễn tả động tác này (Bapak biểu diễn động tác đó một lần nữa) các bạn sẽ nói ‘Hu hu hu’ Và động tác kia từ phía này qua phía khác được diễn tả bằng câu ‘Allah Allah Allah’

Đây là một điều các bạn nhiều lúc chứng nghiệm được trong cuộc sống. Nhưng đối với đa số các bạn, các bạn nhận thấy nó dừng lại khi đang làm việc. Và để cho điều đó không dừng lại, Bapak muốn các bạn làm kinh doanh. Và trong lúc đang làm việc, các bạn sẽ nhận thấy cái cảm xúc tôn thờ (Thượng Đế) bên trong mình hết sức kề cận với mình.

Thật vậy, trong tất cả những gì mình đang làm, các bạn sẽ không bị sức mạnh vật chất, những sức mạnh ma quái ảnh hưởng tới.

Các bạn luôn luôn có thể ý thức được điều này, nếu thực sự cảnh giác và để ý tới bất cứ những gì mình đang làm. Ngày nào còn cảm thấy nó, các bạn được an toàn, các bạn sẽ không gặp bất cứ một sự hiểm nguy nào.

Những điều chúng ta gọi là 'tín ngưỡng'

Người ta nói rằng tất cả loài người đều có nguồn gốc từ một con người độc nhất, đó là Thiên Sứ Adam. Nhưng nếu chúng ta nhìn bên trong mình, từ quan điểm của djiwa, Bapak nhận thấy đây là một điều có thể được coi là thật. Điều chúng ta thấy bên trong mình, trong kedjiwaan, là điều tất cả chúng ta đều là một. Khi làm latihan và tôn thờ (Thượng Đế) chung với nhau, chúng ta thực sự cảm thấy gần gũi nhau. Chúng ta tập latihan với những người thuộc những chủng tộc, tôn giáo và tín ngưỡng khác nhau. Những điều chúng ta gọi là 'tín ngưỡng' chỉ là những tín ngưỡng của tâm và trí.

Khi chúng ta tập latihan, tất cả những điều đó, tất cả những sự khác biệt đó không còn nữa. Chúng ta chỉ ý thức được việc mình đang trong phạm vi của gia đình mình. Nếu có người nào gần chúng ta cảm thấy buồn, chúng ta cũng cảm thấy cái buồn đó. Đó là bằng chứng Thượng Đế muốn con người yêu thương lẫn nhau, ý thức được những kẻ đồng loại và nhận thức được những nhu cầu và trạng thái của nhau. Hiển nhiên là những điều bên trong chúng ta có thể gặp gỡ nhau, gần gũi nhau, giữa người này với người nọ, là cái djiwa của chúng ta. Và điều ngăn cản chúng ta không trở thành một và giúp đỡ lẫn nhau là cái nafsu của chúng ta.

9. Đi tìm con người thật của ta

Bài học của giống chim

Thượng Đế sẽ nhớ tới chúng ta nhiều chừng nào, nếu chúng ta nhớ tới Thượng Đế nhiều chừng nấy. Nếu chúng ta nhớ tới Thượng Đế 12 giờ mỗi ngày, thì cái thời gian Thượng Đế chú ý tới chúng ta cũng tương đương như vậy...

Dần dần các bạn học được cách hiểu biết nội ngã mình, các bạn sẽ làm quen với bản thân và những năng khiếu của mình. Bapak lấy thí dụ một con chim. Mỗi sáng con chim bay khỏi tổ để kiếm ăn. Và nó sẽ kiếm được thức ăn, vì nó đã biết phải kiếm chỗ nào, và buổi chiều khi trở về tổ nó đem đầy đủ thức ăn về cho gia đình. Ai đã dạy cho con chim làm điều đó ? Con chim đã học được điều đó nơi đâu? Chẳng học nơi đâu hết. Nhưng con chim vẫn biết. Con chim có khả năng tự nuôi thân, tự kiếm sống, theo bản chất nó. Tại sao? Bởi nó đã làm theo bản chất của nó là một con chim.

Bây giờ chúng ta hãy xem điều gì xảy ra, nếu các bạn đem con chim đó nhốt vào chuồng và dạy nó nói ‘ Good morning ‘ (chào buổi sáng) và ‘ Good evening ‘ (chào buổi chiều) và đồng thời nuôi ăn nó mỗi ngày. Nếu các bạn làm điều đó một thời gian lâu, thì con chim sẽ trở nên đần độn

và không thể tự kiếm sống. Với cái khả năng có thể nói 'Good morning' thì nó tất nhiên không thể giải thích cho các bạn được ý nghĩa câu nói đó là gì, vì nó chỉ là một con chim. Vậy, từ giống chim nó đã trở thành một điều gì vô dụng, một sự mô phỏng.

Cái chân thật và cái giả tạo bên trong ta

Thưa các anh chị em, khi thiên hạ tiếp nhận được một sự giáo huấn hay học được điều gì đó, hoặc tiếp nhận được một lời khuyên bảo nào đó, thì sự giáo huấn hay lời khuyên bảo đó được tiếp nhận bởi trí thức, bởi trí óc, chứ không phải bởi nội cảm. Nhưng cái trí óc tiếp nhận được sự giáo huấn đó lại là chỗ cư ngụ của nafsu, khiến cho thông thường điều mà thiên hạ học được, hiểu được, là do người khác, những điều được tiếp nhận là do nafsu, không do nội cảm. Điều xảy ra trong latihan kedjiwaan, như điều các bạn hiện chứng nghiệm được, khiến cho nội cảm được sống trở lại. Cái nội cảm trước kia đã chết, bởi nó đã bị nafsu giết chết, bị tâm và trí giết chết, những cái luôn luôn đè nén nó - hiện giờ thì cái nội cảm đó bắt đầu sống trở lại.

Trước đây, trong lúc các bạn chưa được khai mở, cuộc sống các bạn chỉ là giả tạo, có nghĩa là các bạn đã làm theo những điều không có căn bản bên trong mình, đó là những điều bị áp đặt do những kinh nghiệm của các bạn, do sự tiếp xúc với thiên hạ. Bapak có thể so sánh điều này với điều các bạn thấy trong xi nê khi hầy còn nhỏ, đó là những phim về Tarzan. Có lẽ các bạn hầy còn nhớ, Tarzan sống trong rừng và chỉ có thể nói chuyện với đám khỉ, bởi hầy đã sinh trưởng trong rừng với giống khỉ. Đó là điều Bapak gọi là mô phỏng. Những điều các bạn có trước đây, trong cuộc sống các bạn trước đây, chỉ là sự mô phỏng.

Giả dụ các bạn sống trong một quốc gia mà thiên hạ chỉ biết nói 'I-E-OO' thì các bạn cũng sẽ chỉ biết nói 'I-E-OO' bởi đó là tất cả những điều các bạn nghe thấy từ trước cho tới nay, và cái nội chất (inner nature) chân thật của các bạn vẫn còn đang ngủ. Điều hiện nay đang xảy ra là cái nội chất chân thật của các bạn đã bắt đầu thức tỉnh, khiến các bạn không còn là một kẻ xa lạ đối với chúng tộc, nguồn gốc, thực tại và bản thân của mình... Không ai có thể chỉ cho các bạn thấy, đem các bạn tiếp xúc với cái bản ngã của mình, nhưng đó lại là điều xảy ra trong latihan kedjiwaan mà các bạn đang chứng nghiệm.

Đó là điều mà Bapak thường làm trắc nghiệm với các bạn. Bapak đã làm trắc nghiệm với các bạn về cái kích thước rộng lớn, cái phạm vi mệnh mông của nó, khi nó thức tỉnh... Khi cái chân ngã, cái djiwa con người (human djiwa) của các bạn thức tỉnh thì các bạn có thể tiếp xúc với bất cứ những gì có trên thế gian này, với những người thuộc bất cứ nơi chốn nào, bất cứ quốc gia nào, và các bạn có thể có một chứng nghiệm trực tiếp về điều đó nhờ cái djiwa con người.

Đừng bao giờ tới trễ

(chú thích: Đoạn này Bapak nói với các hội viên bên Nam Dương)

Tới đây Bapak tạm dừng lại vì nhận thấy vẫn còn có nhiều người bước vào phòng họp, mặc dù cái thời giờ bắt đầu buổi nói chuyện của Bapak đã trôi qua, lúc này là 9 giờ 15. Bapak nói rằng đây là điều tự nhiên, có thể thông cảm được, bởi đối với chúng ta nơi đây (Nam Dương) chúng ta vẫn chưa có được một cảm xúc về kỉ luật bản thân. Đó là điều tại sao một buổi họp được dự tính khởi sự lúc 9 giờ, thì thiên hạ lại tới lúc 9 giờ 15 hay 9 giờ 30... Bapak nhận thấy điều này có thể đúng với đa số thiên hạ nơi đây, nhưng đối với Bapak thì không. Nếu Bapak hẹn gặp ai lúc 10 giờ, thì Bapak sẽ đến lúc 9 giờ 30. Nếu Bapak hẹn gặp ai lúc 9 giờ 30, thì Bapak sẽ đến lúc 9 giờ. Tại sao? Bởi thà tới sớm còn hơn là tới trễ, và ta khó có thể tính toán chính xác được mọi việc nếu tới đúng giờ. Và đó là nguyên nhân tại sao Bapak luôn luôn tới sớm, để khỏi phải tới trễ. Đây quả thực là một đức tính con người cần phải có. Bapak nói, thôi được, các bạn coi thường điều đó, nhưng việc làm này sẽ tác động tới bất cứ những gì trong đời sống các bạn, khiến cho cái vận may mà các bạn đang có cũng sẽ coi thường các bạn. Nếu các bạn luôn luôn tới trễ trong mọi việc, thì vận may của các bạn cũng sẽ luôn luôn tới trễ. Giả dụ các bạn đang đợi chờ được thăng quan tiến chức trong nhiều năm, thì sự thăng quan tiến chức đó cũng sẽ coi thường các bạn, nó sẽ tới lúc tùy hứng, có thể là sau nhiều năm. Nếu các bạn đang làm ăn và đang đợi chờ sẽ kiếm được nhiều lợi lộc, thì những lợi lộc đó cũng sẽ coi thường các bạn... Đó là bản tính các bạn, cách các bạn lèo lái cuộc sống mình, và mọi điều khác đều phản ảnh sự việc đó.

Tình trạng đời sống các bạn do chính các bạn tạo nên. Đối với chúng ta, đặc biệt chúng ta là những hội viên Subud, điều quan trọng là chúng

ta phải nuôi dưỡng và phát triển một cảm xúc cương quyết, một cảm xúc quyết tâm, một cảm xúc kiên trì. Các bạn đừng có thói quen sống trong thế giới của tưởng tượng, nơi các bạn luôn luôn đợi chờ sẽ có điều gì xảy ra. 'Khi thời cơ tới thì mọi việc sẽ dễ dàng' Thưa các anh chị em, cái thời cơ đó sẽ không bao giờ đến, bởi thế gian này không đẹp đẽ như ta tưởng. Chúng ta phải tạo thời cơ cho chính mình, bởi chúng ta là thời cơ. Thời cơ thuộc chúng ta, vậy, nếu chúng ta muốn thời cơ tới, thì chúng ta phải khiến cho mọi việc được dễ dàng. Nếu thấy mọi việc khó chịu và khó khăn, thì ta phải biến đổi cái tình trạng đó để cho mọi việc được dễ dàng và dễ chịu.

Các bạn luôn luôn phải đề cao cảnh giác

Cách đo lường sự dơ bẩn của các bạn tới mức độ nào đã được đề cập tới ngày vừa qua: đó là zat (nội dung) sifat (hình thức) asma (việc làm) và afal (kết quả). Cái afal là mức đo lường tất cả những cái kia. Nói cách khác, đó là cách các bạn biết được mình đã được 75% hay 80% trong sạch hay chưa, hoặc chỉ được 25% trong sạch, và các bạn phải đề cao cảnh giác đối với những gì mình làm hàng ngày: trong công việc của tôi, trong những việc tôi đã làm gì đối với thiên hạ, những điều đó có được 75% trong sạch, tốt đẹp, lương thiện và thành công hay không, hay là nó vẫn còn dưới mức 75%?

Các bạn luôn luôn phải đề cao cảnh giác: tôi đã hành động chân chính tới mức độ nào, điều tôi đang làm được chân chính tới mức độ nào, và sự bất lực của tôi, cái bản bên trong tôi đã ảnh hưởng tới nó được bao nhiêu phần trăm? Và các bạn phải luôn luôn ý thức được điều đó: trong quan hệ với thiên hạ tôi đã hành động chân chính và lương thiện tới mức độ nào? Tới mức độ nào tôi đã được họ kính trọng và tin cậy? Đó là cái afal. Đó là cách các bạn đo lường được bản thân mình. Và nếu các bạn luôn luôn làm điều đó và đồng thời cũng tạo cho mình một dịp may để phát triển latihan, nhờ việc tập latihan đều và tập chung với người khác, nhờ việc tập latihan đều giữa các bạn, giữa các phụ tá với nhau, để biết được các bạn đã tiến bộ hay chưa, và các bạn cũng phải thường xuyên kiểm điểm lại coi latihan mình có phải là điều gì có thật, điều đáng tin, điều gì có ý nghĩa cho đời sống mình hay không; nếu thực sự làm được điều này, nếu thực sự tập được điều này, thì các bạn sẽ thấy có lợi. Nhưng cái lợi đó chỉ đến sau này. Các bạn phải có nỗ lực mới đạt được

nó. Cái lợi sẽ tới sau khi các bạn đã có nỗ lực và điều này thực sự tương đương với những gì có trong tôn giáo.

Chẳng hạn, nếu là người theo đạo Hồi và nếu muốn đọc kinh, thì trước tiên các bạn luôn luôn phải làm Wudhu, đó là việc rửa sạch thân thể. Cái ý tưởng chứa trong việc làm đó là việc các bạn phải trong sạch trước khi đọc kinh, theo như điều đã được đạo Hồi ấn định. Các bạn phải làm điều này mỗi khi đọc kinh. Mỗi lần các bạn phải rửa sạch thân mình, rửa sạch liên tiếp, việc làm này có thể kéo dài tới 15 năm. Ngay cả sau 15 năm chưa chắc các bạn đã được trong sạch. Nhưng cái ý tưởng chứa trong việc làm đó là dần dần các bạn sẽ được trong sạch. Khiến cho khi cứ tiếp tục làm điều đó dần dần các bạn sẽ được trong sạch.

Kẻ nào có thể nói: ‘Tôi có lỗi’

Vậy, thưa các anh chị em, nếu các bạn nhìn người khác và tự nói với mình: ‘Tại sao hắn đã đạt tới trình độ đó, mà ta thì lại không’ đây là điều không nên làm. Các bạn không được quyền ganh tị. Nếu có ai đó tiến bộ về tâm linh, trong khi đó các bạn thì chưa, các bạn không được ganh tị với người đó. Nếu các bạn tự hỏi mình: ‘Tại sao hắn có thể làm được điều đó, còn tôi thì lại không’ nguyên nhân là vì các bạn chưa tiến bộ. Các bạn chưa đạt tới trình độ có thể tự tu chỉnh. Bước đầu tiên để tự tu chỉnh là gì?

Bước đầu tiên là ta phải nhìn nhận những lỗi lầm của mình.

Thông thường, các bạn hiện vẫn còn ở một trình độ (thấp) khiến các bạn cho mình là phải. Các bạn không bao giờ ý thức được việc mình có lỗi. Nhưng đó lại là bước đầu tiên. Kẻ nào có thể nói: ‘Vâng, tôi có lỗi, tôi đã làm bậy’ là kẻ đã đạt tới trình độ rohani.

Kẻ nào có thể nói: ‘Vâng, tôi có lỗi’ thực là một kẻ đứng đầu. Đó là nguyên nhân tại sao cho tới nay các bạn vẫn chưa tiến bộ.

Cặp mắt của một kẻ được thanh lọc

Và hiện nay có một điều mà chúng ta có thể dễ dàng theo tập: đó

là latihan kedjiwaan. Với nó chúng ta chỉ việc tiếp nhận, chúng ta chỉ việc quy thuận và hiến dâng mình cho quyền lực của Thượng Đế Toàn Năng. Và Thượng Đế Toàn Năng sẽ thực hiện sự thanh lọc, qua latihan kedjiwaan.

Bởi latihan kedjiwaan là việc làm của Thượng Đế Toàn Năng để thanh lọc bản thân chúng ta. Ta không thể làm cho latihan hoạt động nhanh hơn. Ta không thể cải thiện latihan bằng sự học hỏi và nỗ lực của mình. Điều duy nhất các bạn có thể làm để trợ giúp latihan là việc hoàn toàn quy thuận quyền lực của Thượng Đế Toàn Năng, và ngoài latihan ra, trong đời sống hàng ngày của mình, ta phải cư xử càng tốt đẹp càng tốt. Trong đời sống thế gian, trong lối cư xử, các bạn phải tìm cách tiến tới càng gần càng tốt lối xử thế lí tưởng. Nói cách khác, ta luôn luôn nên giúp đỡ thiên hạ, ban ân cho thiên hạ, và làm điều tốt với thiên hạ.

Và ý nghĩa của sự thanh lọc là gì? Thanh lọc là điều được tu chỉnh sẽ trở thành tự động, điều được tu chỉnh sẽ trở thành sự thật và là một thành phần của bản thân các bạn. Chẳng hạn, nếu có một điều gì mà các bạn không được nhìn, một điều không tốt đối với các bạn, một điều mà các bạn không nên nhìn, thì các bạn sẽ không nhìn nó. Cặp mắt các bạn sẽ hướng dẫn để tránh nhìn những điều xấu.

Thế nào là con người

Mục đích của latihan là để khiến thiên hạ có thể thành những con người chân thật. Và ý nghĩa của việc làm người là việc các bạn được những kẻ chung quanh kính trọng, được những kẻ chung quanh khâm phục. Đó là dấu hiệu của con người. Và đó là nguyên nhân tại sao anh ta hay chị ta cũng yêu mến những kẻ chung quanh, cũng kính trọng những kẻ chung quanh và cũng trợ giúp những kẻ chung quanh. Và tại sao điều này lại khó khăn, tại sao chúng ta không được những kẻ chung quanh ưa thích, tại sao chúng ta luôn luôn cãi lộn với những kẻ chung quanh, đó là do ảnh hưởng của nafsu. Bản chất của nafsu là khi chúng ta thấy có ai tiếp nhận được nhiều hơn mình, hoặc thấy có ai đạt được cao hơn mình, thì chúng ta nói: 'Huh!', bởi chúng ta thấy khó chịu, chúng ta thấy nhục. Và khi chúng ta thấy ai thấp hơn mình, thì chúng ta khinh bỉ họ. Và đó là bản chất của nafsu. Chúng ta thích tâng bốc hay khinh thường điều gì đó, khi chúng ta nói điều đó là tuyệt diệu hay chúng ta chê bai nó. Vậy,

chúng ta phải dẹp bỏ sự tăng bốc hay chê bai, nói cách khác, dấu hiệu của con người là sự kiện chúng ta có thể nhìn thấy thực tại, kể cả cái thực tại bên trong chúng ta, đó là việc ta có thể nhìn thấy những lỗi lầm của mình. Dấu hiệu của con người là việc ta có thể tu chính những lỗi lầm của mình, những khuyết điểm của mình, và đó là điều Bapak muốn ám chỉ khi nói rằng mọi việc đều phải được dựa trên thực tại. Chúng ta phải hiểu biết thực tại của mọi vật, kể cả cái thực tại của bản thể chúng ta. Chỉ có chúng ta mới là những kẻ biết được những lỗi lầm của mình, những khuyết điểm của mình. Không một kẻ nào khác có thể biết được chúng.

Thế nào là thánh thiện

Một số người có ý nghĩ rằng điều được gọi là ‘ thánh thiện ‘ là điều gì bên ngoài ta. Chẳng hạn như việc khi các bạn tới một nơi chốn được coi là thánh thiện. Thiên hạ thường thấy phấn khởi thích tới những nơi chốn họ coi là thánh thiện, chẳng hạn như những nhà thờ, những nơi thờ cúng, hay những mồ mả cổ xưa, hoặc điều gì tương tự.

Và họ nói: ‘ Thế nào cũng phải có một thiên thần sống tại đây ‘

Bapak nói với các bạn rằng điều này hoàn toàn sai. Trái lại, chính những nơi chốn đó là những chỗ các yêu tinh thường lai vãng.

Quyền Năng của Thượng Đế - hay nói cách khác, các thiên thần - là điều gì bên cạnh chúng ta, khi chúng ta làm việc trong cuộc sống bình thường của mình, tại bất cứ chỗ nào, chẳng như hiện giờ tại đây. Đó mới là điều thánh thiện, chứ không phải những nơi chốn mà thiên hạ tưởng tượng.

Bản chất các bạn sẽ giống như một cái giếng

Nếu trong Subud các bạn cầu nguyện Thượng Đế, thì các bạn hãy cầu xin cho mình có được một cái tâm rộng lớn như đại dương.

Người nào có bản chất đó sẽ được hạnh phúc vô biên. Bởi bản chất các bạn sẽ giống như một cái giếng, một cái giếng nước có nước chảy không ngừng. Nó sẽ không bao giờ cạn. Các bạn sẽ giống như một suối nước cho những người chung quanh, một suối nước ban lợi lộc không bao giờ ngừng.

Và đó là điều được chứng nghiệm bởi tất cả những vị sứ giả của Thượng Đế, bởi tất cả những người đã được Thượng Đế ban cho ân tứ, kể cả Bapak. Và mặc dù Bapak không hi vọng rằng tất cả các bạn sẽ được y hết như vậy, nhưng tối thiểu các bạn cũng kiếm được điều gì. Các bạn không thể được tới 100%, nhưng tối thiểu các bạn cũng đạt được điều gì.

10. Trắc nghiệm

Trắc nghiệm để hiểu được những thành phần của cơ thể

(Bapak đã làm trắc nghiệm về những bộ phận của cơ thể, về công dụng và mục đích của chúng, và làm trắc nghiệm về hai loại động tác, một do nafsu và một do djiwa)

Bây giờ tới lúc các bạn phải hiểu biết được tất cả những thành phần của bản thân, tất cả những bộ phận khác biệt nhau của cơ thể đã được cung cấp cho các bạn, khiến cho sau này khi mãn kiếp và lìa bỏ thế gian này, các bạn sẽ có thể thực sự hiểu biết được mỗi thành phần của cơ thể các bạn.

Các bạn hãy cho thấy điều đó (qua trắc nghiệm) các bạn đừng có chuyển động theo ý chí và dục vọng mình, bởi Bapak không đứng trước ý chí và dục vọng các bạn, mà là đứng trước djiwa các bạn. Bây giờ các bạn hãy chuyển động với djiwa mình. Mỗi bộ phận cơ thể các bạn đều được bao bọc và bao trùm bởi định luật và sắc luật của Thượng Đế. Vậy, tất cả những gì các bạn đã làm trong đời mình sẽ được các thiên thần có quyền lực của Thượng Đế biết tới. Đó là điều tại sao con người không thể nói dối với Thượng Đế được, bởi trong mỗi thành phần bản thân ta đều có quyền năng và định luật của Thượng Đế... Các bạn hãy cứ tiếp

tục làm theo những động tác mình tiếp nhận được qua trải nghiệm. Đừng có nghĩ tới điều đó bằng bất cứ cách nào... Loại trải nghiệm Bapak làm với các bạn rất là quan trọng, khiến các bạn có thể trả lời những câu hỏi về năng khiếu mình.

Quyền năng Thượng Đế đổi chất chúng ta

(chú thích: đoạn này Bapak nói với phái nữ sau một buổi trải nghiệm)

Các chị đừng có ngưng lại và suy nghĩ khi Bapak nói với các chị, vì Bapak đang nói với djiwa các chị, không phải với trí óc. Cứ tiếp tục. Và các chị không được cười. Điều này tương tự với việc ở trường học khi các chị được thầy giáo dạy học, các chị không được cười. Chỉ có sự khác biệt là thông thường Bapak không trừng phạt các chị. Bapak đối xử với các chị rất nhã nhặn, không như các thiên thần, bởi khi các thiên thần làm điều này, họ làm rất mạnh tay. Có một lỗi lầm thì họ đánh đập các chị.

Các thánh thư nói rằng khi con người chết, quyền năng của Thượng Đế đổi chất hay điều tra mỗi thành phần của bản thân ta, mỗi thành viên của cơ thể ta, để xem xét chúng đã làm gì trên thế gian này. Những chị đã được làm trải nghiệm với Bapak trong lúc còn sống trên thế gian này - những bộ phận cơ thể các chị sẽ có thể trả lời, bởi mỗi thành phần đều ý thức được định luật của Thượng Đế trong lúc còn trên thế gian này. Điều này có nghĩa các bạn sẽ không phạm lỗi lầm, và làm ngược lại trong hành động mình những điều Thượng Đế muốn. Đến lúc ta chết, tâm và trí ta sẽ bất lực và không thể giúp ta được chút gì, khi Thượng Đế tra hỏi những bộ phận của cơ thể.

Người đàn bà có latihan không thay đổi

Một vài người trong các bạn, giả dụ trong latihan các bạn chỉ biết đi vòng quanh, các bạn cứ chỉ làm điều đó hoài, và có thể các bạn cứ làm vậy trong một thời gian lâu, không phải với 1 hay 2 xuất latihan, mà là hết tháng này qua tháng nọ. Hoặc giả dụ các bạn chỉ luôn luôn la hét có một điều duy nhất trong latihan, và các bạn cứ la hét điều đó hoài

hết tuần này qua tuần nọ, hết tháng này qua tháng nọ. Thông thường các bạn chỉ biết chấp nhận điều đó và cứ làm điều duy nhất đó hoài. Nhưng trên thực tế, Bapak nói rằng nếu các bạn chỉ có một cái latihan không bao giờ thay đổi, thì các bạn có thể tự hỏi mình, hỏi tư ngã mình là điều mình tiếp nhận được chỉ có bấy nhiêu thôi hay sao? Ngoài cái latihan hiện tôi đang tiếp nhận được thì chẳng có gì khác hay sao? Và các bạn phải hỏi, mục đích cái latihan này là gì? Tất nhiên, khi hỏi điều đó các bạn hãy hỏi một cách lương thiện và chân thành, với sự quy phục Thượng Đế, các bạn đừng đặt ý chí mình lên hàng đầu, bởi việc làm này là vô ích. Hãy hỏi một cách chân thành và thẳng thắn, mục đích cái latihan này là gì, tôi có thể tiếp nhận được gì khác nữa không? Điều này rất quan trọng, khiến sự hiểu biết về những gì các bạn được đang tiếp nhận được thâm sâu hơn.

Bapak có thể cho một thí dụ khác. Chẳng hạn, như cái cười trong latihan. Khi làm trắc nghiệm với các bạn, Bapak có thể làm các bạn cười trong latihan. Vậy, các bạn phải tự hỏi mình, tại sao tôi có thể cười trong latihan khi được Bapak trắc nghiệm, nhưng lại không được khi tôi làm trắc nghiệm một mình. Các bạn được quyền cầu xin điều ấy, cầu xin Thượng Đế, và biết đâu đấy các bạn sẽ đem thêm điều gì đó vào latihan mình. Một khi đã tập cái latihan các bạn thường tiếp nhận, các bạn có thể cầu xin cho mình tiếp nhận được những điều khác. Bằng cách đó latihan các bạn sẽ được rộng lớn hơn.

(Một người đàn bà tên L bước lên làm trắc nghiệm) Chị hãy làm latihan... Như vậy là đúng. Chị có thể hiểu được ý nghĩa của điều đó không? Không? Hãy bắt đầu lại và hãy thư giãn... Hãy chân thành quy thuận và cầu xin Thượng Đế, ý nghĩa của động tác này là gì? Hãy tiếp nhận lại một lần nữa. Hãy thư giãn... (Bapak tiếp tục đọc những câu kinh Hồi giáo và dịch chúng ra) Bây giờ hãy tiếp nhận lại (Bapak tiếp tục đọc kinh) Đây là tiếng Ả Rập, ngôn ngữ của đạo Hồi. Chị có còn đọc kinh cầu nguyện hay không? 5 lần mỗi ngày? (Ông Sharif, thông dịch viên của Bapak, nhận thấy chị ta không còn theo đạo Hồi nữa) Nhưng chị đã đến Mecca và là đã là một hadji? (một người đã hành hương tại Mecca) Chị đã vào đạo Hồi được 15 năm và bây giờ không còn là người Hồi giáo nữa? Chị không thấy hứng nữa? (Bapak bật cười) Latihan là Islam (Khi tôi quy thuận Thượng Đế là Islam) Đó là điều tại sao Bapak nói rằng Latihan không chỉ dành cho cơ thể, mà còn cho giọng nói. Chẳng hạn, khi Bapak nói Bapak đọc những câu kinh Hồi giáo, thì ngay lúc đó mọi điều

đều tan biến trong trí óc Bapak, ngoại trừ sự tôn thờ Thượng Đế, và sự cầu nguyện của Bapak là điều gì tự nhiên. Và cái cảm xúc đó không thể tan biến được. (Chị L nói mình không được tiến bộ như Bapak) Nhưng sau này điều đó sẽ tự động phát triển. I hope so (Tôi hi vọng vậy, Bapak nói tiếng Anh)

Để chị được vững tin hơn, Bapak bảo chị hãy làm theo những điều Bapak nói với động tác của chị (Bapak hát một bài hát bằng tiếng Ả Rập) Chỉ một chút thôi là đủ. Chị thấy thoải mái, có phải vậy không? Đó là cái động tác - Bapak không cần gọi nó là thuộc về Hồi giáo - phù hợp với thực tại của sự sống. Chị hãy làm lại một lần nữa, khiến chị khỏi nghĩ rằng điều này chỉ có thể làm được, nếu đó là một bài hát bằng tiếng Ả Rập. (Bapak hát một bài hát không thuộc bất cứ ngôn ngữ nào) Mục đích của việc làm này là để cho chị không phải lặp đi lặp lại một điều duy nhất, bởi cuối cùng nó sẽ khiến cho chị chán ngấy. Đôi khi chị phải thấy điều gì khác, như Bapak vừa biểu diễn cho chị thấy.

11. Sự cần thiết của tôn giáo

Những giáo lí trong sáng, được đẹp đẽ diễn tả không thể là sự thật được

Latihan kedjiwaan là một điều ta không thể suy nghĩ về, không thể phân tích và không thể hiểu được với trí óc. Đó là một điều hiện hữu ngoài sự hiểu biết của trí óc và đó là nguyên nhân tại sao Bapak vẫn còn tiếp tục đi đây đó, vẫn còn nói với các bạn hết lần này tới lần khác, để nhắc nhở các bạn rằng latihan là một điều ngoài sự hiểu biết của trí óc và không thể bị đặt dưới sự phân tích và điều khiển của trí óc.

Chẳng hạn, trong đạo Hồi có những giáo lí về ý nghĩa của cuộc sống, về ý nghĩa của Thiên Đàng, Địa Ngục và Thượng Đế, những điều được gọi là tín ngưỡng của phái Sufi. Có rất nhiều phái Sufi, trong số đó có phái Nakso Bandi chẳng hạn, một phái Bapak đã được biết tới khi còn trẻ. Họ có một lí thuyết để dạy ta. Mọi việc đều được phân tích. Họ nói với ta rằng đây là bản thể của con người, bên trong bản thể con người có loại linh hồn này, loại roh này, nó ở đây, loại sinh lực này ở chỗ kia, chỗ kia nữa là Quyền Năng của Thượng Đế, và ta có thể đi tới chỗ này hay chỗ kia theo cách này hay cách nọ, và nếu ta làm điều này hay điều nọ, thì việc này hay việc nọ sẽ xảy ra. Và khi nghe những điều đó, khi nghe những giáo lí đó, ta có cảm tưởng rằng chúng là chân lí, vì chúng đã

được diễn tả một cách sáng sủa và đẹp đẽ. Nhưng sự kiện là những điều đó không phải là sự thật. Bởi nếu vậy thì nó có nghĩa là con người với tâm và trí của mình có thể phân tích và hiểu được quyền lực của Thượng Đế Toàn Năng. Và điều này rõ rệt là không thể thực hiện được. Nếu con người có thể làm được điều đó, thì đó không phải là quyền năng của Thượng Đế, mà là một ảo ảnh do trí tưởng tượng của con người...

Tất cả những điều trong giáo lí của phái Nakso Bandi đều được giải thích một cách cặn kẽ, nhưng đó lại là những điều ta không thể hiểu và giải thích được. Nếu chúng có thể giải thích được, thì chỉ có Thượng Đế mới có thể giải thích cho người biết được. Nhưng vấn đề là khi Thượng Đế giải thích chúng, Ngài đã không làm theo cách nói trên, theo cách mà các đạo sư trong phái Sufi thường làm. Các bạn đừng có lẫn lộn những giáo lí đó với thực tại, thực tại là điều có trong latihan.

Tôn giáo có một hình thức tôn thờ, một vị Giáo Chủ và một cuốn Thánh Thư

Tất cả các tôn giáo đều có một khuôn mẫu: họ có một con đường hay những quy tắc, và họ thường có một lãnh tụ họ coi là vị giáo chủ, và họ cũng có một cuốn sách họ coi là căn bản tín ngưỡng của họ và coi đó như là Thánh Thư của đạo họ. Vậy, nền tảng của tôn giáo là vị lãnh tụ, cách tôn thờ và cuốn Thánh Thư. Trong khi trong Subud chúng ta không có điều gì tương tự. Không có một vị lãnh tụ đặc biệt hay một vị giáo chủ trong Subud, bởi địa vị của Bapak không phải là địa vị của một lãnh tụ và hướng đạo, mà là của một người mở đường...

Chúng ta là những con người và cần có một khuôn mẫu

Thưa các anh chị em, những người đạo Thiên Chúa noi theo gương đức Ki Tô, trong khi những người đạo Hồi noi theo gương đức Giáo Chủ Muhammed. Vậy, các bạn đừng có bỏ hay không muốn thiết tha với những gương mẫu mà các bạn noi theo; các bạn cũng đừng chú tâm nghiên cứu tâm linh học, duy linh thuyết, nhân điện thuyết, huyền bí học, mà hãy bám chặt vào những gương mẫu được ban cho các bạn do những vị giáo chủ của đạo các bạn. Chúng ta là những con người, nên

cần phải có một khuôn mẫu hay một sự so sánh để chúng ta noi theo.

Đức hạnh được cổ võ bởi những lễ tiết của tôn giáo

Con người kể từ lúc sinh cho tới lúc già luôn luôn làm những điều lỗi lầm. Những điều ta cần, những điều được lưu giữ trong tháng trai giới Ramadhan của đạo Hồi, là việc ta xin Thượng Đế tha thứ, ta cầu xin Thượng Đế tha thứ những lỗi lầm của mình. Và cái trình tự xin tha thứ đó cũng là điều các bạn chứng nghiệm trong latihan kedjiwaan. Do đó trong Subud chúng ta không bị ngăn cấm tuân theo những giáo lí trong đạo của mình. Chẳng hạn, những người đạo Hồi gia nhập Subud và tập latihan không bị ngăn cấm tuân theo những giáo lí của đạo Hồi, không bị ngăn cấm hành đạo theo những tín điều của đạo Hồi, chẳng hạn như việc đọc kinh cầu nguyện và việc trai tịnh trong tháng Ramadhan. Tại sao ta lại coi những điều đó là không đúng, tại sao ta lại không làm những điều đó chỉ vì mình đã tiếp nhận được latihan?

Các tiết lễ của tôn giáo tạo được sự hoà thuận giữa người và người

Hành đạo theo tôn giáo có nghĩa là thực hiện sự hoà thuận với những người chung quanh ta. Nếu là những người Hồi giáo trong hằng hà sa số những người Hồi giáo, thì tại sao các bạn lại cho việc thực hiện những trách nhiệm và bổn phận của một người Hồi giáo là điều không đúng, vì điều này sẽ khiến các bạn có được một cảm xúc thân cận với những người chung quanh? Điều này cũng tương tự đối với những người Thiên Chúa giáo. Việc tuân theo những giáo lí của Giáo Hội, việc hoàn thành những trách nhiệm do đạo ấn định, những điều đó có gì là không đúng? Bởi việc làm này sẽ không xen vào bằng bất cứ cách nào với những điều chúng ta tiếp nhận trong latihan.

Đừng tránh né những gì được coi là bình thường

Các bạn đừng để cho latihan kedjiwaan cám dỗ mình, khiến các bạn

sao lãng đời sống hàng ngày của mình, đó là việc không sống theo lối thiên hạ thường sống. Các bạn đừng tránh né những gì được coi là bình thường đối với con người, kể cả tôn giáo của các bạn. Nếu là người Hồi giáo, các bạn đừng có ý nghĩ rằng mình đã tiếp nhận được latihan thì là đủ rồi, đừng có cảm tưởng rằng điều quan trọng duy nhất là cái hakekat, khiến các bạn có thể quên cái shariat; tôi không cần đọc kinh cầu nguyện nữa, tôi không cần làm bất cứ điều gì. Bởi việc làm đó là không đúng. Trường hợp cũng tương tự như vậy, nếu các bạn là những người Thiên Chúa giáo, các bạn đừng có cảm tưởng rằng đạo Thiên Chúa không được hoàn hảo, nó chỉ được hoàn hảo khi tôi tập latihan. Như vậy là không được. Tại sao?

Nếu thực sự cao siêu, nếu có một sự hiểu biết cao siêu về kedjiwaan, thì các bạn thường sẽ là những người hành đạo theo lẽ lối thông thường. Và đó là điều ta nên làm. Bởi cái ý nghĩ cho rằng một khi ta đã đạt được một trình độ thật là cao siêu thì ta không cần phải thối thác tới những điều thiên hạ thường làm, là một sự cảm dỗ của trí óc. Trí óc rất khôn ngoan trong việc cảm dỗ chúng ta, khiến chúng ta làm những điều khác thường với thiên hạ. Nhưng nếu có được một sự hiểu biết chân thật, thì các bạn sẽ không chỉ trích những kẻ không cùng có một sự hiểu biết như mình. Trái lại, các bạn sẽ có thể thích nghi với thiên hạ. Và đó là bằng cơ sự hiểu biết của các bạn cao siêu hơn sự hiểu biết của họ. Một người thầy thực sự hiểu biết là một người không chỉ trích các học trò của mình, vì họ không có được sự hiểu biết của ông ta. Ngược lại thì đúng hơn. Thế cho nên, đời sống các bạn phải được hoàn hảo, khiến cho ngoài sự hiểu biết thu thập được trong latihan các bạn vẫn tiếp tục sống cuộc sống hàng ngày của mình như những con người bình thường, cho dù các bạn là người Hồi giáo hay Thiên Chúa giáo, hay có bất cứ đạo nào khác.

Hãy lựa chọn tôn giáo nào mà ta có thể dễ dàng theo nhất

Những tôn giáo khác biệt nhau, tất cả đều có chung một nguồn gốc, và nếu họ còn chiến đấu lẫn nhau, thì đó là một điều bậy. Subud có thể kết hợp tất cả những tôn giáo đó trong latihan, nơi không có sự khác biệt giữa tôn giáo, quốc gia và màu da. Nó là cái gì chung cho tất cả mọi người. Các bạn có thể tập latihan lúc đứng, ngồi, nằm, đi; theo bất cứ cách nào các bạn thích thì nó cũng luôn luôn là điều gì chung cho mọi người.

Theo một cách tương tự, các bạn chọn tôn giáo nào mình có thể dễ dàng theo nhất. Bởi nếu các bạn đi tới London qua ngã Brighton hay ngã Dell Park, thì mục đích cũng đều như nhau, chỉ có sự khác biệt là con đường các bạn dùng.

Bài hát của Bapak nhân ngày thứ hai của lễ Phục Sinh là: Đây là con đường của Roh Ilofi, con Đường Quyền Năng của Thượng Đế, nơi chỉ có Thượng Đế là vị Minh Sư.

Tôn giáo được ban cho con người nhưng đã trở nên hạn hẹp

Subud là một điều phát sinh do Ý Thượng Đế Toàn Năng, một điều phát sinh một cách tự nhiên. Và đó là một điều có thể kết hợp những kẻ theo những đạo khác nhau.

Các tôn giáo xưa kia được đem xuống và dành cho nhân loại thực sự là do Thượng Đế. Nhưng bởi những tôn giáo được tiếp nhận bởi những vị sứ giả của Thượng Đế là điều gì không tránh khỏi tác động của nafsu, nói cách khác đó là điều không tránh khỏi bản chất của con người, nên cái kích thích của chúng chỉ thuộc về con người, điều này có nghĩa là chúng đã trở thành độc quyền. Cho nên bản chất của tôn giáo không thể vượt qua những đặc tính của con người, nó vẫn còn là cái gì thuộc con người.

Chẳng hạn, điều Thiên Sứ Abraham đã tiếp nhận được và được ban cho nhân loại là điều được tiếp nhận và giảng dạy bởi Thiên Sứ Abraham, điều này đã được giảng dạy cho các đệ tử của ngài và nó đã biến thành tôn giáo của các đệ tử của Abraham, họ đã lập thành một nhóm hạn chế. Một cách tương tự, điều đã được tiếp nhận bởi Thiên Sứ Moses cũng là điều được tiếp nhận bởi các đệ tử ngài, và một lần nữa nó lại được hạn chế cho những người có lối suy tư như Thiên Sứ Moses và không được ban cho những kẻ không đồng ý với ngài. Nó vẫn còn hạn chế, có tính cách nhân bản (humanistic) và bè phái (groupistic) Và đó là điều tại sao khi đức Ki Tô tiếp nhận được từ Thượng Đế, thì những người trước đây đã tiếp nhận được từ Thiên Sứ Moses không thể chấp nhận những điều đức Ki Tô đã tiếp nhận, và những người đã tiếp nhận được từ Thiên Sứ Abraham cũng không thể chấp nhận những điều đức Ki Tô đã tiếp nhận. Và sau cùng khi nhiều năm sau đức giáo chủ Muhammed đã tiếp nhận được đặc ân của Thượng Đế, điều này lại được dành cho

nhân loại, thì nó cũng không được chấp nhận bởi những đệ tử của đức Ki Tô, nó có tính cách bè nhóm và trở thành điều gì thuần túy Hồi giáo (islamistic), nó được hạn chế cho những đệ tử của đạo Hồi và không được chấp nhận bởi những người đi theo những con đường tu tập và có tín ngưỡng khác.

Điều được tiếp nhận kế tiếp bởi Bapak, Bapak không tự gọi mình là Muhammed Subuh, là điều được truyền bá cho tất cả các bạn, là điều không còn bị hạn chế, điều không còn bị giới hạn bởi bản chất của con người, bởi nafsu, cái nafsu thích lập bè nhóm. Nó là một điều phổ quát, bởi tất cả các bạn đã có thể tập latihan với tôn giáo và bản thân các bạn. Dù là người đạo Hindu hay đạo Phật, các bạn có thể gia nhập Subud, các bạn có thể tiếp nhận latihan, các bạn có thể tiếp nhận những điều bản thân mình cần. Nó không bị giới hạn trong một hình thức hay giáo lí nào. Nhờ vậy, Subud có thể kết hợp mọi điều, kết hợp mọi người, kết hợp tất cả các tôn giáo, tất cả các chủng tộc. Vậy, hiển nhiên Subud khác biệt với những gì đến trước đây.

Và điều khiến ta không mấy ngạc nhiên là những gì phát sinh trong Subud là những điều khác biệt với những gì thường phát sinh trên thế gian này. Vậy, chúng ta sẽ không ngạc nhiên khi nhận thấy những điều chúng ta tiếp nhận và theo tập nhờ latihan là những điều không giống với những điều của thiên hạ, những điều mà thiên hạ đạt được.

Cái hakekat được đem thêm vào cái shariat

(chú thích: shariat là những lễ tiết, phần hình thức của tôn giáo, hakekat là cái thực tại hay nội dung của tôn giáo)

Latihan kedjiwaan là một kĩ thuật hay việc thực hành những điều đã được giảng dạy trong các tôn giáo. Vậy, nhờ latihan các bạn có thể chứng nghiệm được thực tại (hakekat) của những điều tôn giáo các bạn thường nói tới.

Ta cứ việc giữ đạo và chờ đợi

Trong những tôn giáo lớn như đạo Hồi và đạo Thiên Chúa, người ta

không thấy đề cập tới những phương pháp tìm kiếm Thượng Đế, những phương pháp tôn thờ Thượng Đế, những phương pháp hạn chế ảnh hưởng của nafsú vùn vùn. Tất cả những điều có trong tôn giáo chỉ là một sự giáo huấn để ta thực hiện Ý Thượng Đế, theo những điều các vị sứ giả của Thượng Đế đã tiếp nhận được. Ta chỉ việc chờ đợi điều gì đó mình sẽ tiếp nhận được do Thượng Đế Toàn Năng, một điều ngoài ước muốn và ý định của ta. Trong các tôn giáo lớn ta không thấy có điều gì được gọi là phương pháp hay con đường tìm kiếm Thượng Đế, hoặc điều gì tương tự. Các bạn chỉ việc thực hiện những điều mà tôn giáo đã ấn định và chỉ việc quy thuận

Những chứng nghiệm của một người theo đạo Phật

(chú thích: Đoạn này được trích từ một bài nói chuyện của Bapak năm 1976 tại Cilindak, do tự ý người dịch thêm vào và không hề có trong tập sách của tác giả)

Có một lần Bapak ở Ấn Độ. Trong lúc ở đó - Bapak không còn nhớ năm nào, nhưng đó là lúc Bapak còn ở Ấn Độ cách đây 6 hay 7 năm - Bapak đã khai mở cho một ông maharishi (giáo sĩ trong đạo Hindu) hoặc nếu không là một maharishi thì ông ta cũng là một người Phật giáo trong nhiều năm, bởi ông ta nói rằng mình đã theo đạo Phật trong 27 năm. Trong lúc theo đạo đó ông ta ước ao có thể trông thấy thực tại của đức Phật trong hình thức tâm linh của ngài - cái linh hồn hay djiwa của ngài - nhưng niềm ước ao của ông ta vẫn chưa được toại nguyện.

Và sau này ông ta gặp Bapak và Bapak đã khai mở cho ông ta, trước hết ông làm latihan theo lối tu tập thông thường của đạo Phật, đó là việc ngồi trong một trạng thái samadi hay tọa thiền.

Rồi Bapak đưng vào người ông ta và nói ông ta đừng có tập latihan theo lối đó. Ông ta nghe lời Bapak và đã có thể tiếp nhận được, đó là việc ông ta cảm thấy có động tác bên trong mình.

Điều này tiếp diễn cho tới khi ông ta đã tập latihan được 5 ngày. Theo quan điểm của ông ta thì ông ta đã cho mình có nhiều may mắn, bởi chỉ có trong vòng 5 ngày ông ta đã trông thấy, thực sự trông thấy hình thể của đức Phật. Điều đó giống với một bức tượng, nhưng lại có một hào

quang kì lạ. Rõ rệt là, mặc dù có bản chất của một bức tượng, đó là dấu hiệu cho thấy rằng kẻ nào nhìn thấy điều đó là một kẻ đã đạt tới một cảnh giới nào đó. Nhưng ông ta đã may mắn trông thấy hào quang của nó.

Nỗi vui mừng và sung sướng của ông ta khiến ông ta nói: ‘Đó là điều tôi tìm kiếm, bởi đối với tôi, Bapak, việc trông thấy đức Phật là điều khiến tôi mãn nguyện suốt đời.

Rồi Bapak nói với ông ta: ‘Điều đó thực sự chưa tới đâu hết. Bạn chỉ mới biết và mới chỉ có thể trông thấy bức tượng đó, có nghĩa là bạn vẫn chưa thấy được nó có sống hay không. Mặc dù đã trông thấy được hào quang của nó, bạn vẫn chưa hoà đồng được với nó, có nghĩa là nếu chưa hợp nhất được với nó hay tối thiểu diện kiến được với nó, thì có thể nói rằng bạn vẫn chưa đi tới nơi tới chốn ‘Thật vậy sao?’ ‘Nó là vậy’ Và ông ta tiếp tục tập latihan.

12. Hạnh phúc và buồn phiền

Hạnh phúc đến với ta do một nội cảm trong sạch

Trong latihan, mặc dù chúng ta đã biết cách đi, chúng ta đã được Quyền Năng của Thượng Đế làm cho đi, bằng cách đó chúng ta học cách làm latihan như thế nào khi xuống phố. Một cách tương tự, bàn tay chúng ta được làm cho cử động, khiến chúng ta học được cách tập latihan như thế nào khi chúng ta dùng đôi tay làm việc. Và ý nghĩa của điều đó là khi trong công sở các bạn sắp viết: 'Tôi sắp đi Boyota', nhưng việc các bạn đi Bogota lại là điều không tốt, thì tự nhiên các bạn sẽ viết: 'Tôi sẽ không đi Boyota'.

Vậy, đó là một điều xảy ra ngoài sự hiểu biết, ngoài sự mong đợi của các bạn, nhưng nó đích thực lại là một sự hướng dẫn cho cuộc sống các bạn trên thế gian này.

Vậy, thưa các anh chị em, nếu có thể đúng cách hiểu được điều này, thì các bạn sẽ thấy latihan kedjiwaan là một điều khiến các bạn làm được việc gì đó thích hợp với năng khiếu mình. Và Bapak muốn rằng các bạn thực sự hiểu được điều này. Bapak không muốn nói là các bạn chỉ luôn luôn đặt câu hỏi như: 'Năng khiếu đích thực của tôi là gì?'. Bởi đây chỉ là một điều nhỏ mọn, một phần rất nhỏ bé (của latihan). Bapak đang nói tới việc bất cứ lúc nào trong cuộc sống, chứ không phải chỉ có một lần thôi, các bạn cũng có thể tìm kiếm được điều gì. Vậy, latihan kedjiwaan không chỉ thuần túy cho các bạn hay về năng khiếu mình... Nó sẽ đem

các bạn tới lối sống thực sự hạnh phúc, thực sự hoàn toàn vui sướng. Nó sẽ đem các bạn tới một cuộc sống toàn diện, không phải chỉ là một khía cạnh (của cuộc sống).

Vậy, Bapak muốn giải thích một chút về hạnh phúc. Bởi để trở nên khôn khéo các bạn phải học hành, nhưng các bạn không thể học được hạnh phúc, vì ý nghĩa của hạnh phúc là điều ta có được, khi ta có một nội cảm trong sạch - bằng chứng là các vị sứ giả của Thượng Đế. Đời sống họ là điều chúng ta gọi là hạnh phúc, bởi trong tất cả những việc họ làm, họ đã được hướng dẫn bởi quyền lực của Thượng Đế Toàn Năng, và không những chỉ có bấy nhiêu, trong khi những điều chúng ta thường nghĩ tới, như việc đi đây đi đó, việc kiếm tiền hay làm giàu, thì đối với các vị sứ giả của Thượng Đế nó lại không phải là vậy, bởi những điều họ cần trong đời sống là những điều đeo đuổi họ, chạy theo họ, như Bapak đã giải thích. Thế nên, khi thực sự được Thượng Đế yêu mến, thì ta không thể nghèo đói và cơ cực được. Đó là một điều hoàn toàn không thể xảy ra được. Nếu có một người nào đó rất nghèo, có một cuộc sống khốn khổ và chẳng có gì hết, vỗ ngực cho rằng mình được Thượng Đế yêu mến, thì các bạn đừng có tin, bởi đó chỉ là điều nói láo.

Vậy, rõ rệt là khi ta đã được Thượng Đế ban cho sự hiểu biết về đời sống, sự hiểu biết về đời sống của bản thân, nói cách khác, như điều chúng ta đã tiếp nhận được trong latihan kedjiwaan, thì ta sẽ không có cảm xúc lo lắng khi đối diện với bất cứ những gì trên thế gian này, và đó là điều Bapak gọi là hạnh phúc. Vậy, khi các bạn đã tiếp nhận được latihan kedjiwaan, cho dù chưa đạt được 100% những gì Bapak nói, thì tối thiểu các bạn cũng có thể đạt được 50% hoặc 25% những gì Bapak đã giải thích. Nhưng tối thiểu thì điều đó cũng khiến các bạn cảm thấy đó là cái gì, thấy được trị giá sự hướng dẫn do quyền lực của Thượng Đế Toàn Năng, khiến các bạn không còn có cảm tưởng rằng tất cả những điều có trong latihan chỉ là những cơ hội đặt câu hỏi, để ta biết được năng khiếu đích thực của mình là gì, hay biết được điều này điều nọ, bởi việc này sẽ có nghĩa là ta đã hạ latihan xuống một mức độ rất thấp. Nó giống với việc tới chợ coi thầy bói như điều thiên hạ thường làm: ‘Thầy làm ơn cho tôi biết tương lai mình ra sao, điều gì sẽ xảy ra cho tôi’ Và những kẻ làm điều đó luôn luôn bị thúc đẩy bởi một cảm xúc tham lam, khiến cái lối hành xử đó là một điều gì đến từ nafsu, và nó luôn luôn bị tác động bởi một điều gì không tốt.

Vậy, như Bapak đã giải thích, hiển nhiên là một khi được giàu sang trong cuộc sống, các bạn sẽ được quyền lực Thượng Đế Toàn Năng che chở, khiến các bạn được che chở khỏi ảnh hưởng sự giàu sang của mình, khỏi những điều gì xảy ra chung quanh mình, và các bạn sẽ biết cách xử thế như thế nào, cách dùng đúng lối theo Ý Thượng Đế Toàn Năng những điều các bạn đã đạt được... Các bạn sẽ có thể xử dụng nafs, các bạn sẽ không bị nó ảnh hưởng tới, và sẽ có thể biết dùng một cách thích đáng nafs vào trường hợp nào.

Một cái tâm không biết tự kiềm chế sẽ tạo đau khổ

Kẻ thù của đời người, và đó là kẻ thù của mỗi người trong các bạn, là tâm và trí. Nhưng mặc dù là kẻ thù số một của các bạn, chúng lại là những dụng cụ được ban cho ta để ta có thể sống trên thế gian này. Do đó các bạn phải hết sức thận trọng và chỉ luôn luôn dùng tâm và trí một cách chính đáng.

Khi ta nghe theo tâm mình, khi ta cho phép tâm mình được quyền sai khiến ta, tới nỗi tâm ta được phép chạy theo những ý tưởng và ý chí của nó, nói cách khác, chạy theo một chiều hướng bất chánh trong tất cả những điều nó muốn làm, thì tâm ta sẽ trở thành một căn bệnh bên trong ta, nó sẽ biến thành một kẻ thù, một kẻ thù mà ta khó khắc phục được.

Tới đây điều Bapak muốn làm hôm nay với các bạn là trắc nghiệm, khiến các bạn có thể học được cách khắc phục tâm mình, cách chế ngự tâm mình. Bởi tâm các bạn phải nghe theo lời người thầy của nó. Một khi tâm các bạn đã học được cách tuân lệnh, một khi các bạn đã chế ngự được tâm, thì các bạn sẽ luôn luôn được thanh tịnh, các bạn sẽ không còn phải lo sợ bất cứ điều gì. Các bạn sẽ không lo sợ bệnh tật, tử thần, bởi tâm các bạn đã trở nên trong sạch. Đó là ý nghĩa của một cái tâm trong sạch - một cái tâm chân thật, chịu tuân phục người thầy của nó. Và người thầy là cái djiwa của các bạn. Người thầy bên trong chúng ta là cái djiwa, tâm và trí là đầy tớ. Nếu tâm và trí chịu tuân phục người thầy, thì cuộc sống các bạn sẽ được sáng sủa, sự hiểu biết của các bạn sẽ được sáng sủa. Nhưng nếu tâm các bạn trở thành kẻ thù, nếu các bạn cho phép tâm mình được đi lạc hướng, thì nó sẽ trở thành một điều gì làm các bạn mù quáng. Nó không những khiến cuộc sống các bạn trở

nên khốn khổ, mà cò m bịt mắt các bạn, khiến các bạn không thấy được con đường trước mặt, không biết được con đường các bạn phải theo, và không thấy được Thượng Đế và Quyền Năng Ngài.

Thưa các anh chị em, đó là điều tại sao việc các bạn phải theo tập latihan kedjiwaan là điều hết sức quan trọng, bởi nó là dụng cụ khiến các bạn có thể hiểu được vai trò cái tâm của mình, khiến cái tâm phải trở thành đầy tớ của ta và luôn luôn tuân phục ta.

Bằng cứ của điều Bapak đã nói là bây giờ các bạn hãy tìm cách cảm nhận điều hiện mình đang cảm thấy gì và điều mình vừa mới cảm thấy gì khi tập latihan. Có phải là các bạn đã cảm thấy nhẹ nhàng và thanh tịnh và thấy mãn nguyện, hay là các bạn đã thấy hỗn độn, nặng nề và nghẹt thở? Vậy, các bạn có thể do chính mình biết được những điều Bapak nói có phải là thật hay không.

Và sự thanh tịnh mà chúng ta đang nói tới không phải là vấn đề ta có bao nhiêu tiền bạc, có ít hoặc nhiều, bởi có rất nhiều người có thật là nhiều tiền, nhưng tâm họ lại không hề được an tịnh. Chứng cứ là trường hợp của một người nữ thừa kế rất nổi tiếng, bà ta có lẽ là một người đàn bà giàu có nhất trên thế gian này, số tiền bà ta có vào cỡ hàng triệu triệu trở lên, ấy thế mà tâm bà ta lại thấy buồn chán, tâm bà ta đau khổ suốt ngày, khiến nó không ở Thiên Đàng, mà là Địa Ngục. Vậy, hiển nhiên khi cầu xin Thượng Đế, việc các bạn cầu xin cho được giàu sang không phải là điều đáng trách, nhưng hãy cầu xin có tiền với một cái tâm thanh tịnh. Nếu các bạn có cả hai, sự giàu sang và cái tâm thanh tịnh, thì đó là sự toàn thiện.

Và Bapak được đọc trong báo rằng người nữ thừa kế nói trên đã nói là bà ta thực sự chỉ muốn chết, và bà ta luôn luôn cảm thấy đau khổ, tâm bà ta cảm thấy không được hạnh phúc và mãn nguyện. Bà ta chắc chắn đã tưởng rằng khi mình chết, thì tình trạng đau khổ sẽ chấm dứt, và với cái chết thì tình trạng căng thẳng tinh thần và sự đau khổ của tâm sẽ biến mất. Nhưng sự thật lại trái ngược hẳn, nếu người nào chết trong trường hợp đó, thì sự đau khổ của cái tâm sẽ không có giới hạn, nói cách khác, nó sẽ không bao giờ chấm dứt và sẽ tiếp diễn mãi mãi, cho tới lúc tận cùng của thế giới, sự tận cùng của trái đất, nơi chúng ta sống. Đó là điều được gọi một cái tâm của Địa Ngục. Nhưng ngược lại, một cái tâm trên Thiên Đàng cũng sẽ không bao giờ chấm dứt.

Đó là một tình trạng khiến các bạn luôn luôn được thanh tịnh, luôn luôn thấy mãn nguyện và hạnh phúc.

Và đó là tên của Thiên Đàng. Vậy, khi nói tới Thiên Đàng thì người ta cho đó là một nơi chốn nhiều vui thú, đẹp đẽ hết cỡ, thật sang trọng và thoải mái, nhưng sự thật thì không phải là vậy. Thiên Đàng là một trạng thái, một trạng thái như điều Bapak đã mô tả, trong đó mọi điều được thanh tịnh, mọi điều được mãn nguyện và sự sống được toàn diện.

Đó là điều tại sao tôn giáo cấm thiên hạ không được tự tử, tự tử vì họ đã tuyệt vọng hay đi tới con đường cùng, hoặc điều gì tương tự. Ta cấm không được làm điều đó, bởi nếu tự tử trong lúc đó, thì điều này có nghĩa là sự đau khổ sẽ không bao giờ chấm dứt, ta sẽ khiến nó trở nên bất diệt.

Địa ngục kề cận với thiên đàng

Khi tiếp nhận được điều gì, khi đạt được điều gì, các bạn đừng nên vội vã mừng. Đừng tỏ vẻ hãnh diện hay vui thích với chính mình, bởi đó là một cảm xúc tự hào, cái cảm xúc ‘ Đây này, tôi đã làm được điều này đây’, đó là điều sẽ khiến các bạn gục ngã. Nó sẽ khiến các bạn không thể tiến triển được.

Điều chúng ta phải nhớ là địa ngục kề cận với tất cả những gì tốt đẹp và vui thú mà chúng ta tiếp nhận được. Tiếp theo mỗi cảm xúc về thiên đàng là địa ngục, cho nên chúng ta phải luôn luôn đề phòng và thận trọng, bởi mọi việc đều có mặt trái.

Không có sự vui thú nào mà không có đau khổ. Không có thiên đàng nào mà không có địa ngục. Không có tiến bộ nào mà không có sự thoái bộ. Thế nên, khi tiếp nhận được điều gì có kì diệu tới mấy đi nữa, thì chúng ta cũng phải nhớ rằng cái mặt trái của nó kề cận với ta ngay lúc đó. Chúng ta luôn luôn phải sáng suốt và để ý tới những gì chúng ta tiếp nhận được từ Thượng Đế Toàn Năng.

Đó là bí quyết sự tiếp nhận của latihan kedjiwaan.

Đừng vui quá mà cũng đừng buồn quá

Người xưa đã nói rằng khi chúng ta vui, thì đừng nên vui quá, và khi chúng ta buồn, thì cũng đừng nên buồn quá, và khi đau khổ thì chúng ta đừng để cho sự đau khổ làm hại mình.

Nhưng sự kiện là khi buồn thì chúng ta không thể vui được. Tâm ta không thể gạt bỏ nỗi buồn một cách khời khời như vậy và trở nên vui. Bằng cố là khi buồn chúng ta không thể cười, cho dù chúng ta cố gắng tới mấy đi nữa, có hết sức tới mấy đi nữa. Như vậy, làm cách nào thực hiện được câu châm ngôn của người xưa ? ...Đó là nhờ quyền năng của Thượng Đế: chỉ có Thượng Đế mới là Đấng tạo được điều gì từ cái không, chỉ có Thượng Đế mới có thể thay đổi được điều gì mà ta không thể thay đổi được. Thượng Đế là Đấng khiến ta cười, khi không có gì để cười. Thưa các anh chị em, đây là điều đã được Bapak trải nghiệm nhiều lần, khi chúng ta đứng trước Bapak và Bapak nói: ‘ Hãy cười ‘ Đó là bản chất quyền năng của Thượng Đế.

Và cuối cùng, cái khả năng, cái quyền năng của Thượng Đế có thể làm các bạn cười, trong lúc các bạn đang buồn, cũng có thể nhắc nhở các bạn khi các bạn đang quên Thượng Đế. Và đó là ý nghĩa của đức tin: trong lúc đang quên, chúng ta được nhắc nhở từ bên trong. Đây không phải là một nỗ lực của ý chí... Chúng ta không nhớ tới Thượng Đế do tư tưởng, chúng ta nhớ tới Thượng Đế từ bên trong, do sự hướng dẫn của quyền năng Thượng Đế.

Sự quân bình giữa hạnh phúc và buồn phiền

Khi latihan thấm sâu hơn và vượt qua được lãnh vực cái tâm của thể xác (physical heart) để thấm vào cái tâm của nội ngã (inner heart) và khi chúng ta thấy rất vui sướng, thì chúng ta chứng nghiệm được một cảm xúc buồn phiền song song với cái cảm xúc vui sướng đó. Khi chúng ta rất đau khổ thì chúng ta sẽ chứng nghiệm được một cảm xúc vui sướng song song với sự đau khổ.

Khi chúng ta đạt tới trình độ đó, cảm xúc chúng ta luôn luôn được quân bình. Chúng ta sẽ không bao giờ chứng nghiệm được một sự vui sướng nào mà không có buồn phiền, hoặc một sự buồn phiền nào mà

không có vui sướng. Nói cách khác, chúng ta sẽ không bao giờ mất thăng bằng, chúng ta sẽ được quân bình. Đây là một điều hết sức có giá trị với đời sống của chúng ta, bởi tất cả những điều tai hại đều do hạnh phúc hay sự buồn phiền của con người. Thiên hạ thường phạm lỗi khi họ thấy rất là vui sướng. Thừa các anh chị em, tóm lại, trong latihan chúng ta có thể tiếp nhận được quyền năng của Thượng Đế, khiến cuộc sống hàng ngày của chúng ta được hướng dẫn theo một cách thức làm chúng ta không trở thành những kẻ dị kì. Chúng ta sẽ không trở thành những kẻ gàn dở.

Làm cách nào để mình được phấn khởi

(chú thích: Đoạn này tác giả cho hay là mình không biết điều gì đã được trắc nghiệm. Theo chỗ đoán của tác giả thì điều được trắc nghiệm có thể tương tự như như những điều sau đây: hãy cảm nhận hạnh phúc của các thiên thần, hay latihan của một người được thanh lọc như thế nào)

(Trắc nghiệm với H) Bạn hãy trả lời không phải với cái tâm của mình, mà là với djiwa. Bạn đã từng bao giờ làm điều này tại gia hay chưa?’ Chưa bao giờ, chỉ tại đây thôi...’ Đó là điều bạn nên làm khi cảm thấy đau khổ, hay gặp một điều gì bất hạnh, cứ việc làm điều này... Bởi tất cả chúng ta đều phải có khả năng tự làm cho mình được phấn khởi.’

gn

10.2016

